

que, en el curs dels esdeveniments últims, no han correspost a la confiança que en ells és tenia, expulsar del Partit als membres de direcció o de base, però especialment de direcció, que hagin comès actes contraris a la disciplina i a la moral del Partit. Cal organitzar una direcció reduïda amb plens poders i composta pels companys que hagin donat més proves de combativitat i de confiança en la victòria. La nova direcció s'ha de traslladar a la zona Centre-Sur. Allí on quedi un pam de terra i un soldat per a defensar-la, allí ha d'estar el P.S.U. És un compromís d'honor per a nosaltres estar amb els que defensen el que resta de territori lleial, i amb ell, Catalunya.

El P.S.U. manté la seva personalitat, la seva indiscutible unitat, la seva disciplina bolxevic en el si de la I.C., cada dia més compresa pels treballadors de Catalunya, cada dia més estimada per tots els nostres militants.

El P.S.U. davant la traïció « casadista »

El Cop d'Estat de Casado, Besteiro, Miaja i Cia. apart la seva pròpia significació vé a obrir clarïanes de llum sobre l'enigma de la pèrdua de Barcelona i de Catalunya. A hores d'ara ja ningú deixarà d'explicar-se perquè Catalunya ha estat envaïda sense que els Exèrcits de la zona Centre-Sur acudissin a prestar-li el seu decisiu concurs. Catalunya ha ajudat Madrid en tot el llarg de la lluita i especialment en el 7 de Novembre històric. Quan la pèrdua de Terol, Catalunya acudi a frenar l'embranchida enemiga, Catalunya sabé, en un esforç suprem, refer els seus fronts i els seus exèrcits desorganitzats, tot just produït l'esfondrament de l'Est. I quan l'avangé enemic per terres llevantines amenaçava liquidar la resistència de la zona central, els exèrcits del Front de Catalunya realitzaren la grandiosa epopeia de l'Ebre paralitzant en sec l'ofensiva feixista de Llevant. Per la independència d'Espanya, Catalunya s'ho jugà tot: camps, fàbriques, economia, homes, dones, joventuts, poble, tot en una paraula.

Per això, suara, quan el feixisme internacional fixà les seves ambicions sobre la nostra terra, Catalunya esperava un tracte de reciprocitat. Catalunya esperava, confiada, l'ajut dels germans del Centre. I no pas perquè es tractés de salvar simplement el poble català, sino perquè es tractava de salvar la República, d'assegurar la independència dels pobles ibèrics.

L'ajut del Centre no s'ha produït. Catalunya, sola amb ella mateixa, abandonada als propis i escassos mitjans, militarment dirigida per un estat major de traïdors, després de lluitar coratjosament ha estat vençuda...

Perquè Miaja i Casado no han prestat el més petit ajut a Catalunya, a Espanya en definitiva? La resposta l'han donada ells mateixos. Ajudar Catalunya significava la continuació de la resistència

i el fracàs de les seves maniobres claudicacionistes inspirades de Londres i París. Per això no ho han fet. I perquè creien que la pèrdua de Catalunya equivalia a la impossibilitat de continuar la resistència i obria pas franc a la capitulació. No podien admetre ni ho podiem concebre, ells, els traïdors, que el poble espanyol i el mateix poble català, malgrat el fort cop que suposava la pèrdua de Catalunya, mantindrien indestructible la seva ferma voluntat de resistència fins a la victòria, ni esperaven tampoc que el cap del Govern d'Unió Nacional, malgrat la traïció d'Azana i del General Rojo — que acaba d'enviar la seva adhesió a Miaja — i contra tots els personatges claudicacionistes que l'encerclaven, es traslladaria al Centre i començaria a prendre mesures energètiques per assegurar la resistència als invasors.

Era possible aquesta resistència? Rotundament, sí.

L'asseguraven 800.000 soldats de la República. La sostenien vuit milions de patriotes decidits a triomfar. La permetien una fertíl zona agrària que assegurava l'abasteixement de l'exèrcit i de la reserva, una forta producció minera que es traduïa en divises, una considerable indústria de guerra que satisfesia part de les necessitats de l'Exèrcit, una esquadra prou potent per impedir el bloqueig de les costes republicanes i prou nombrosa per vetllar l'arribada dels elements d'importació, el cada dia més decidit ajut de les masses democràtiques i populars de tot el món, el concurs decidit i vigorós del gran poble soviètic...

Sí, hi havien possibilitats de resistència. I la prova més evident és la reacció massiva i armada de les masses populars contra el « pronunciamiento » casadista. Son ells, els Casado, Besteiro, Miaja i Cia, els que no volien continuar la lluita. Son ells, els « antiresistència » els qui, obeïnt les ordres directes de Chamberlain i Ducladier s'han sublevat — segona edició de Franco — contra la República i es disposen a posar Espanya sota les botes nazis de Hitler i Mussolini! Son ells, els traïdors de darrera hora, els qui no solament s'han descobert com enemics de Catalunya, d'Espanya i de la República, sinó que encara per congruïència se'n van aliar i salvar llurs vides miserables, presenten el seu adjectiu com una acció « anticomunista » — el disc del teatre internacional.

es disposen a entregar a Franco tot el que hi ha de més noble, de més espanyol i de més antifeixista en la zona Centre-Sur: republicans, socialistes, comunistes, anarquistes, tots els lluitadors honorats en una paraula.

Els traïdors han pretès anular d'un sol cop les grans possibilitats de resistència que teniem en la zona Centre-Sur. Alçant-se contra Negrin i contra la República realitzen el joc del feixisme internacional i entreguen, lligada de peus i mans, la seva pàtria als invasors. La història recollirà el seu gest d'alta traïció i covardia.

Nosaltres, el P.S.U., que en la seva darrera reunió de Comité Central celebrada a Anvers els dies 2 i 3 de Març, s'afermava en la resolució de que la resistència era possible i necessària, saluda i aplaudeix els braus soldats i el magnífic poble republicà antifeixista que tant heroïcament s'ha abraonat damunt la Junta de la Traïció i especialment anima els 60.000 combatents catalans que, en la zona central, defensen la independència d'Espanya i les llibertats de Catalunya, a complir el seu deure antifeixista al costat dels espanyols honorats.

Casado-Besteiro-Minaja i Cia no representen altra cosa que la traïció. Darrera d'ells no hi ha altra cosa que unes dotzenes de polítics claudicadors i de militars traïdors a la causa jurada. Les masses populars continuen més aplegades que mai la lluita per la independència i res les podrà dividir ni separar. L'« anticomunisme » no pot enganyar ja ningú. Anticomunisme és sinònim de feixisme. Anticomunisme és la disfressa dels que volen apunyalar la democràcia per l'esquena. L'anticomunisme és la traïció a Catalunya, la traïció a Espanya i l'esclafament de les llibertats de la República. Per això, avui, passi el que passi, siguin les que siguin les noves condicions de lluita eridem a tot pulmó:

Per les llibertats de Catalunya!
 Per la reconquesta i la independència d'Espanya!
 Per la salvació de la República!
 Unitat obrera! Front Popular! Unitat Nacional!
 Anvers, 13 Març 1939.

Partit Socialista Unificat de Catalunya
 COMITÈ EXECUTIU.

LA LINIA NACIONAL DEL P.S.U. DE C.

Ponència presentada per Joan Comorera i aprovada pel C.C. el mes d'abril del 1939 i pel Secretariat de la Internacional Comunista el mes de juny del mateix any. Paris, - 19 d'abril del 1939.

La pèrdua total del territori de la República que obliga a variacions tàctiques fonamentals.

En terra espanyola maldàrem per a enfortir i consolidar els poders dels òrgans estatals: Govern de la República, Govern Basc i Govern de la Generalitat. Des de l'estranger hem de treballar per accelerar el procés de descomposició de l'Estat feixista: descompondre'l a fons, per a crear la nova República, el nou Estat Espanyol.

Ultra els problemes generals, polítics, econòmics, militars, internacionals, sobre els quals ja s'ha establert criteri i formulat consignes justes, els problemes de les nacionalitats que constitueixen l'Estat Espanyol, aguditzat en termes tals que pot esdevenir el més corrosiu del règim feixista, ha de mereixer la nostra molt especial atenció.

El feixisme ofega, oprimeix, es proposa eliminar de soca-rel les nacionalitats. En la línia oposada nosaltres hem d'exaltar, reivindicar les personalitats nacionals, recollir i desenvolupar les reaccions separatistes de Galícia Euskadi i Catalunya; popularitzar a Espanya i internacionalment el dret a l'autodeterminació total dels pobles -- oprimits pel feixisme; aprofitar les conjuntures favorables que ens ofereix la lluita internacional contra el feixisme per a facilitar el ressorgiment de les personalitats nacionals oprimides i obtenir el seu reconeixement -- com a factors positius i necessaris i útils als països democràtics i per la seva més ràpida victòria.

Catalunya ha de mereixer una atenció preferent. Catalunya ha superat ja fa temps l'etapa literària del ressorgiment nacional. Els treballadors, indiferents en el temps del nacionalisme financer, petit burgès, han esdevinguts els capdavanters, els veritables definidors del moviment nacional, en crear el nostre poderós Partit Unificat, marxista-leninista. La classe treballadora, madurada políticament, directora de la transformació econòmica que ha enfortit i personalitzat catalana en el conjunt dels pobles hispànics, ha assimilat la concepció staliniana dels problemes nacionals i sota el seu impuls Catalunya segueix en davant, energicament, pel camí del seu redreçament definitiu.

En la lluita per accelerar el procés de descomposició de l'Estat feixista espanyol, hem d'afirmar que Catalunya és el taló d'Aquiles del traïdor Franco.

Aquesta conclusió exigeix que el P.S.U. de Catalunya tingui una línia clara. El P.S.U.C. no pot limitar-se a una posició de recolzament a tendències alienes de separatisme. El P.S.U.C. no s'ha de prendre en més o menys encertades generalitzacions sobre els drets dels pobles a disposar lliurement dels seus destins. La seva línia ha d'ésser afirmativa i concreta i de tal naturalesa que per ella esdevingui automàticament, el líder indiscutible del Front Nacional de Catalunya, l'aglutinant únic de tots els catalans honorats que lluiten per alliberar-la de traïdors i opressors, de colonitzadors estrangers i de feudals agraris castellans i que a la vegada, impedeixi que el moviment nacional català degeneri en nacionalisme petit burgès, de reaccions històriques i sense perspectiva històrica.

Cada crisi política ha determinat un salt endavant del moviment nacional català. En el curs del segle XIX, Catalunya venç el marasme en el qual caigué després del 1714. Aribau, Almirall i Pi i Margall simbolitzen el renaixement literari, històric i polític. El moviment romàntic, inconnex, alimentat per petits nuclis, alguns dels quals mocopsaren el seu valor històric, es concreta, esdevé nacional, catalanitat en la mesura en que la pagesia assimila la tècnica dels conreus especialitzats, en que la burgesia es troba en possessió d'una rica indústria, en que la menses tralia identifica la defensa del seu progressiu nivell de vida amb la lluita contra l'agrariisme feudal, castellà, "de la meseta". La pèrdua de les colònies tanca el període romàntic. Les conseqüències econòmiques de la derrota per a un país en procés de ràpida industrialització en foren la causa immediata. L'antimonarquisme, l'antimilitarisme, l'anticastellanisme, caracteritzen el començament d'aquest nou període. Les reaccions esmaperdudes del poder central, tramesa del "colonitzador" Lerroux, violències dels oficials espanyols, lleis d'excepció, no varen frenar el moviment nacional. L'acceleraren. L'apassionament polític, patriòtic, era alimentat per una burgesia ja forta i intel·ligent, oposada a una política central econòmica, arancelària, de tipus agrari. "Solidaritat Catalana", n'és el primer fruit Catalunya ja no és una expressió administrativa dividida en "quatre províncies", és una nació rebornada. Dirigida per una burgesia energica, políticament organitzada, fidelment representada i defensada pels seus líders Prat de la Riba i Cambó, Catalunya salta ràpidament l'etapa municipalista i obté la primera victòria política; la Mancomunitat. Per la llei, la Mancomunitat no era més

que un òrgan administratiu de les quatre diputacions catalanes, però de seguida fou el "Govern" de Catalunya amb el seu "President" Prat de la Riba, Amb la Mancomunitat òrgan insuficient per a satisfer l'ambició política dels catalans, s'articula el moviment separatista en mans d'un fill de "Solidaritat Catalana", Macià. La dictadura de Rivera dissol la Mancomunitat, prohibeix l'ús del català, les cançons catalanes, les danses catalanes. La repressió vigoritza el moviment nacional i provocà un desplaçament de forces; la burgesia catalana s'alia a Primo de Rivera i perd la direcció política hegemònica de Catalunya. Els Partits republicans signen el Pacte de Sant Sebastià, segona gran victòria política de Catalunya: el Pacte de l'Estatut i del reconeixement de la nacionalitat catalana pels partits republicans i socialista espanyols. Els partits espanyols varen anar més enllà del que podia ésser el seu propòsit, empesos per l'acció del Macià exiliat, el símbol del catalanisme intransigent, que tanmateix, es refusà a signar un pacte "moderat". Amb la proclamació de la República, Catalunya no donà la seva confiança als signants del Pacte de Sant Sebastià, sinó al seu oponent a Macià que predicava una Catalunya lliure socialment avançada. Aquest fet, de profunda significació, assenyala la incorporació massiva de la classe obrera a la vida política. L'Estatut és la tercera gran victòria política de Catalunya, car de la unitat administrativa de la Mancomunitat salta a la unitat política constitucional. El feixisme triomfant, suprimeix l'Estatut, desferma sobre el país la repressió més bestial que hagi conegut la nostra història. Quina serà la forma que prendrà la quarta victòria política de Catalunya ...? La burgesia no dirigeix ja el moviment nacional català. Els dirigents del moviment nacional català són els treballadors i la pagesia, els quals han format el seu instrument polític: El P.S.U. de C., el seu instrument sindical: la U.G.T., el seu òrgan polític: la F.E.S.A.C. els quals es senten forts i esperonats per una experiència reeixida d'emancipació econòmica que durà tant com la guerra.

Cal esperar un retorn pur i simple de l'Estatut?. L'experiència històrica ens demostra que no.

Hem d'acceptar un envigorament fortíssim del catalanisme intransigent.

La dictadura feixista persegueix a sang i foc els catalans i la més minsa expressió de catalanisme. La dictadura feixista vol descatalitzar Catalunya, afusellant, emprisonant prohibint l'idioma a l'Escola, l'Institut, a la Universitat, en qualsevol acte de vida col·lectiva, assajant el desplaçament de poblacions. El feudalisme agrari castellà

té en Catalunya una colònia de primer ordre, bona només per a produir riquesa i lliurar-la als seus dominadors. La colonització italiana destroçà la indústria competidora i els conreus que l'estorbaven en els mercats mundials. No hi haurà a Catalunya classe ni estament que no senti la ferida dolorosa. El burgés pel tracte insolent del feudal castellà, el pagés per la pèrdua del seu benestar, fill de la tècnica que va saber assimilar i perfeccionar, el menestral de tradició liberal i catalanista, per la barroeria anticatalana i per l'esclavatge econòmic que li posen els feudals castellans i italians. Els treballadors pels salaris de fam, per les llargues jornades, per les fàbriques que "fouren seves" destruïdes o tancades, pel contrast brutal del seu sotmetiment econòmic d'avui a la seva emancipació econòmica d'ahir. Totes les classes i estaments de Catalunya han de reaccionar amb violència. Els grups tradicionals del catalanisme, reaccionaran en separatisme pur i simple. La classe obrera, la gran massa pagesa, reaccionaran en pro d'una Catalunya lliure que els retorni i completi el règim de llibertats, de dignitat, d'emancipació econòmica.

L'Estatut, suprimit pels feixistes està superat, com va ésser-ho la Mancomunitat, dissolta per Primo de Rivera. L'experiència de l'Estatut ha estat, a més negativa. Un any d'enorme apassionament polític va acabar amb l'Estatut inferior al convingut en el Pacte de Sant Sebastià. Aprovat l'any del 1932, l'Estatut no podia enaara aplicar-se íntegrament l'any del 1939. La burocracia centralista amb la benevolença més o menys dissimulada de tots els Governos centrals, va sabotejar amb èxit el traspàs dels serveis i la seva financiació. Serveis fonamentals ja traspassats foren represos per l'Estat Central amb pretext o sense. I en contrast frapant, durant la guerra, les Clausures lingüística culturals i econòmiques de l'Estatut varen ésser llargament aixamplades per iniciativa de la classe treballadora i per imposició del conjunt de la massa catalana.

L'Estatut va ésser l'expressió d'un període d'hegemonia republicano-socialista a Espanya, republicano-anarquista a Catalunya. Amb la guerra, la fesomia política ha canviat profundament a Espanya i a Catalunya. A Espanya, el Partit Comunista ha esdevingut el Partit més fort de la classe obrera. A Catalunya, dos fets s'han produït de vasta trascendencia històrica: la consolidació i vertiginós desenvolupament del moviment marxista-leninista, l'afebliment del confusió sindical, econòmic: l'anarquisme. Aquesta simultaneïtat d'engrandiment i d'enfortiment del moviment marxista-leninista a Espanya i a Catalunya, obra un nou període del plantejament i solució dels problemes nacionals. El moviment marxista-leninista ha de tenir una línia nacional pro-

pia, no una copia rescalfada de la línia republicano-socialista-anarquista: una línia staliniana. Es just que el Partit Comunista d'Espanya defensi de manera resolta i pública el dret de Catalunya a separar-se totalment d'Espanya. Es just que el P.S.U.C. digui que en la reivindicació i execució dels seus drets nacionals, Catalunya ha de reffermar la seva unió amb els demés pobles hispànics. Però el P.S.U.C. ha de tenir una formulació catalana del problema nacional català, que no s'oposi a l'evolució històrica de Catalunya, que no enforteixi el feixisme antinacional, que afavoreixi la lluita agermanada dels pobles hispànics contra l'enemic comú. Car, amb una formulació justa, l'hereu de Macià no serà un altre Macià del camp tradicional - republicana-anarcosindicalista: l'hereu de Macià serà el P.S.U.C.

Aquesta formulació justa ens la dona feta el mateix poble català. Hem de recollir la bandera de Macià, refent-la segons la nostra característica i donant-li un contingut social-econòmic, forjant la senyera dels catalans martiritzats pel traïdor Franco, pels mercenaris d'Hitler i Mussolini. La Bandera de Macià és la república Catalana.

El separatisme de Macià, del Macià forjat a l'exili, no era absolut. Macià propugnava per una Catalunya separada primer, i unida després, per lliure pacte, a Espanya. Unió dels pobles consentida i establerta per ells, no imposada pel poble més fort. Fidel a la seva concepció, Macià va proclamar el 14 d'abril la República Catalana, afirmant en el decret de creació que Catalunya ja lliure estava disposada a pactar amb la República Espanyola la nova unió dels pobles lliures. La República Catalana, abandonada als pocs dies per donar pas a l'experiment estatutari, no va morir en el cor dels catalans. Ha estat la consigna general en cada crisi política. Va ésser la consigna de l'antic Partit Comunista de Catalunya, l'any del 1934. Per la República Catalana va lluitar l'Aliança Obrera el 6 d'octubre. Per l'"Estat Català" dins la República Espanyola -éssent "Estat Català" l'equivalent de "República Catalana"- es va sublevar la Generalitat el 6 d'octubre. I en el dolor immens d'avui, la República Catalana pot ésser el somni d'una separació petit-burguesa, sense perspectiva històrica, si el P.S.U.C. no esdevé el dirigent màxim del moviment nacional català.

Macià va llançar-se a la realització d'un ideal no madurat.

La maduresa es donarà ara, car les etapes del moviment nacional català són ben clares. Solidaritat Catalana, Mancomunitat, Estatut, República Catalana.

El P.S.U.C. per consegüent, opina que la seva línia nacional ha d'ésser formulada d'aquesta manera: Catalunya lluita per una República Catalana, per una República Espanyola creada per la unió lliure de les Repúbliques, iguals en drets.

CATALUNYA UNIDA, ES REDREÇARA

Joan Comorera, Secretari General del Partit Socialista Unificat de Catalunya (Secció Catalana de la Internacional Comunista) 18 de juliol del 1939.

Damunt Catalunya, el feixisme momentaniament triomfant exerceix la repressió més brutal que si hagi conegut a la història del nostre poble. Es més cruel, més sagnant que la repressió borbònica després de la derrota militar de Catalunya l'any del 1714.

El feixisme s'ha proposat el mateix objectiu que tingué la monarquia borbònica en el segle XVIII: anihilar Catalunya. La prohibició de l'idioma, la persecució de les danses i cançons nacionals, la supressió de tota la premsa catalana i de la més minsa expressió parlada o escrita de catalanisme, han estat les mesures característiques sota la monarquia i, també, sota la dictadura de Primo de Rivera. El feixisme va més lluny: ha destroçat la Biblioteca Nacional de Catalunya, on es conservava el tresor historic del nostre país: ha desplaçat de Catalunya el seu tresor artístic, enriquit de manera extraordinària pel Govern autonom: tanca les portes de Catalunya als 80.000 soldats catalans que trobaven a la zona Centre-Sud en el moment de la traïció Miaja-Casado-Besteiro-Mora; expulsa de Catalunya amb pretext o sense, famílies senceres i les distribueix per la resta de la República; desmunta fàbriques i les trasllada on li sembla que pot trobar un proletariat més dòcil; lliura les terres als italians i als falangistes; l'agrariisme semifeudal castellà té economicament carta blanca i la burgesia i els financers italians s'esforcen, amb l'ajut del traïdor Franco, per refer a la seva conveniència la forta personalitat economica internacional del nostre poble. Són aquests els elements essencials en execució metòdica del pla de destrucció de Catalunya. El feixisme vol una Catalunya sense catalans, tan a fons saquejada que per sempre més sigui impossible reconstruir la seva personalitat històrica i la seva pujant riquesa.

Per a realitzar el seu pla de destrucció, el feixisme ha instaurat el terror permanent: afusellaments i camps de concentració, penyores, empresonaments i confinaments. El sinistre tricorni de la guardia civil més la boina dels requetés i el punyal dels falangistes, senyoregen per tot el país. Els obrers, els pagesos, els menestrals que més heroicament lluitaren per la llibertat de Catalunya i per la independència de la República Espanyola, són perseguits a mort. Els burgesos que es quedaren a Catalunya i col·laboraren un moment i altres no en el seu ordre econòmic codificat per la Generalitat, són suspectes i estan condemnats a la misèria. Els burgesos que fugiren a França i allí restaren fins

a l'acabament de la guerra són, també, suspectes i molt difícilment els són retornats els seus bens, fàbriques, cases o terres. L'alta burgesia i els grans financers que varen subvencionar els generals traïdors en el període conspiratiu, que varen col.laborar personalment amb el traïdor Franco durant la guerra, estan sotmesos a règim de vigilància i obligats a ésser ajudants dels botxins del nostre poble si volen conservar els bens i alguns dels seus antics privilegis. Tot català, pel sol fet d'ésser català, és suspecte. Per això, la gairebé totalitat dels catalans estan a l'index del traïdor Franco. Els afusellaments de Carrasco Formiguera, home representatiu dels catòlics conservadors i catalanistes, de Rahola, catalanista moderat, de Briansó, catalanista liberal de Battestini, metge que no actuà en política d'ençà de la República però que fou separatista en la seva joventut, sumats als milers d'obrers, pagesos i menestrals afusellats, palesen abastament que el terror feixista a Catalunya és anti-obrer, anti-democràtic i anti-català.

El feixisme, però, no junyirà Catalunya. El nostre poble ha assolit la veterania en la lluita pel seu dret, per la seva llibertat i contra els opressors. Aquesta veterania l'ha assolit sota les opressions periòdiques que li han estat imposades. Opressions que han esdevingut cada vegada més greus, més salvatges i contra les quals Catalunya ha trobat sempre la manera de lluitar i de vèncer-les. Ja fa més d'un segle que el poble català no coneix un període llarg de normalitat constitucional. Ja fa més d'un segle que el poble català ha anat superant les etapes repressives, amb vigoria i rapidesa proporcionades a l'envigoriment de la seva personalitat nacional.

La repressió d'avui, la més violenta i la més salvatge que mai hagin conegut els catalans, també serà vençuda, car mai com avui la personalitat nacional no ha estat tan forta i dinàmica. Són fenòmens que es determinen mútuament. La política de repressió ha accelerat el ressorgiment polític del nostre poble. El ressorgiment nacional de Catalunya ha desfermat noves i més dures onades repressives. En aquest duel històric, que en la vida espanyola és paral·lel al combat permanent entre democràcia i absolutisme, Catalunya ha vençut sempre. Ara també vencerà.

El ressorgiment nacional de Catalunya no ha estat un factor negatiu o un obstacle en la lluita del poble espanyol per la democràcia. Ha estat ensems motor i conseqüència d'aquesta lluita. Car, en la mesura que la democràcia espanyola ha anat incorporant les àmplies masses, en la mateixa mesura s'ha enfortit la personalitat nacional de Catalunya, cada salt endavant del poble català correspon a un salt endavant del poble espanyol. La lluita del poble català es confon --

amb la lluita del poble espanyol per la democràcia. Aquest sincronisme històric és un fet altament positiu i en establir-lo tenim la característica fonamental de la lluita comú de tots els pobles hispànics contra els generals traïdors i les forces invasores: unitat. Com més fermament lluitarà Catalunya contra el feixisme, amb més fermesa lluitaran els altres pobles hispànics. Un afebliment de Catalunya seria el símptoma malestruc de l'afebliment general. Car, el nostre poble no ha nascut a l'antifeixisme el 19 de juliol del 1936: és lliberal i democràtic per tradició i les seves reaccions repercuteixen, en virtut d'aquesta tradició, en l'activitat del conjunt dels pobles hispànics. Car Catalunya ha estat sempre en el primer rengle en la batalla ininterrompuda contra l'absolutisme d'ahir i el feixisme d'avui.

A les Corts de Cadix, l'any del 1812, Catalunya va presentar la seva fesomia liberal democràtica, nacional. De manera confusa i temerèria, encara, perquè no havia vençut l'enèmic terrible en que caigué arran de la derrota militar del 1714. Amb la guerra napoleònica començà, tanmateix, el redreçament. Els anys 1820-1823 està al costat dels liberals espanyols que vengueren per primera vegada l'absolutisme borbònic. Barcelona s'aixecà contra Espartero, el general de l'abraçada de Vergara, el cabdill liberal de la primera guerra carlina i el primer cabdill militar que va mercaderjar amb la sang generosa del poble espanyol. Fou un català, Prim, l'organitzador de la revolució del 68 i el que foragità d'Espanya, per primera vegada, la monarquia borbònica. Fou un català, Pi i Margall, el que volgué incorporar a la República, la concepció ja concreta federalista del nostre poble i el que volgué donar-li un major contingut social. Fou Pi i Margall el que defensà amb heroisme el dret a la separació de les colònies que s'havien de perdre amb deshonra, Catalunya rebutjà Castelar, el republicà reaccionari, que va perdre la República i que havia de lliurar-se el borbonisme restaurat, i es convertí en suport de Salmerón representant amb Pi i Margall aleshores del republicanisme intransigent: flama sagrada de republicanisme que no s'apagà mai més en el nostre país. Va ésser a Barcelona que hom va crear la Unió General de Treballadors. En la fonda i llarga crisi que ocasionà la pèrdua de les colònies, va ésser Catalunya la primera en retrobar el camí, en reconstruir una economia basada damunt l'explotació monopolista colonial de cara al consum interior i als mercats mundials, en produir nous i profunds moviments polítics. En l'Espanya "sin pulso" de començaments del segle, es produí a Catalunya el poderós moviment de "Solidaritat Catalana", fet polític demostratiu que esperonada per la repressió borbònica havia arribat ja a adquirir plena consciència de la

seva personalitat nacional. El 1909 Catalunya s'omplí de barricades, en sagnant rebel·lia contra la guerra africana. El 1917 va ésser a Barcelona que es celebrà sota la protecció de la Mancomunitat, l'Assemblea de Parlamentaris, protesta dels partits polítics democràtics de tot Espanya contra la corrupció i la tirania borbòniques, punt de partida del primer aixecament revolucionari del poble espanyol en el segle actual.

Paral·lelament al ressorgiment nacional de Catalunya, el proletariat i la pagesia catalana s'organitzaren i amb la seva inquietud combativa crearen el clima de protesta constant, d'insatisfacció sistemàtica, que a la fi ofegà i foragità la monarquia.

El proletariat de Catalunya, dinàmic i revolucionari, no va trobar fàcilment el camí just. La pregona i total incomprensió del problema nacional català per part del Partido Socialista Obrero Español i la progressiva centralització burocràtica d'una U.G.T. desplaçada del seu centre natural, deixaren el camp obert a l'aventurer Lerroux, als sindicalistes putxistes, a la F.A.I., dominada per elements tèrbols i provocadors. Els Partits de central espanyola o d'origen espanyol varen ésser un a un esbandits de Catalunya i substituïts per partits genuïnament catalans. Els socialistes espanyols no varen comprendre mai aquest fenomen inevitable en una nacionalitat oprimida secularment. No varen, per tant, copsar que en l'organització política i sindical de la classe obrera calia treballar a Catalunya de manera molt diferent que a Madrid. Error imperdonable que retardà en alguns anys la incorporació de Catalunya al moviment marxista i que transformà Catalunya en centre d'expansió vers Espanya de les eixorques teories i pràctiques anarcosindicalistes. Mal orientada, objecte d'especulació demagògica, la massa obrera catalana esterilitzava amb una mà el que amb una altra feia. La seva rebel·lia infrangible contra una burgesia intel·ligent i activa, no donà el fruit que havia de correspondre al seu esforç i sacrifici. L'impuls revolucionari, però, del proletariat català, no va esgotar-se a cada traïció, a cada caiguda en el camí de desviació que seguia trobava noves formes d'expressió i d'acció.

Vençuda la revolució del 1917, el proletariat català lliurà batalles memorables a la burgesia catalana els anys, 1918, 1919 i 1920. Sofrí estoicament la bestial repressió de Martínez Anido. Va iniciar amb força la correcció dels errors ideològics i tàctics i sota el guiatge de Layret i Seguí marxava de pressa. L'assassinat d'aquests dos herois del poble català i la dictadura de Primo de Rivera deturaren l'evolució ideològica del proletariat de Catalunya. L'as-

censió, però, dels nostres proletaris vers una concepció política justa, vers el moviment marxista-leninista ja havia començat.

La dura repressió de Primo de Rivera canalitzà definitivament Catalunya. L'alta burgesia que va recolzar-se en els sentiments nacionals de Catalunya i en els moviments polítics que la repressió borbònica i la seva visió política provocaren una darrera l'altre, per arrencar concessions econòmiques i financeres al poder central, que dirigí durant vint anys de faisó hegemònica la política catalana enfora, va perdre completament aquesta hegemonia en aliar-se amb Primo de Rivera. La maduresa del moviment nacional, i la incorporació a aquest moviment de les masses obreres i pageses, ja no convenien als seus interessos de classe i s'arreglerà entre els opressors tradicionals. El proletariat amb la pagesia i la menestralia prengué en les seves mans fortes la bandera nacional. Menà la lluita aferrissada contra la dictadura. Emprà totes les armes, des de l'acció directa de Garraf a la resistència activa i sàtira punyent. El 12 d'abril del 1931 Catalunya plebiscità la revolució democràtica i el 14 fou la primera en proclamar la República. El 14 d'abril del 1931, en proclamar la República Catalana, el poble català va cloure el període obert per l'odiada monarquia borbònica l'any 1714. La representació catalana a les Constituents republicanes va ésser tota ella d'esquerra. La classe obrera no havia sabut encara crear el seu propi moviment i la confusió i la multiplicació dels partits marxistes no l'ajudaven certament a fer-ho. No havent forjat el propi instrument la classe obrera catalana donà la seva confiança política a Macià, líder del catalanisme pur i de l'Esquerra Republicana, partit republicà nacionalista petit-burgés i símbol, en aquell moment, de la República democràtica i d'una Catalunya en lluita per la seva autonomia política. La classe obrera catalana havia ja superat, però, l'etapa eixorca de l'apoliticisme, del sindicalisme putxista i de l'anarquisme petit-burgés, i aquest guany obria les portes a totes les perspectives. L'any del 1933, Catalunya va derrotar al lerrouxisme i el gilroblisme triomfants gairebé en tota la resta de la República. L'any del 1934, Catalunya més forta ja amb les primeres realitzacions de l'Estatut, mantingué viva l'oposició a Lerroux, pesant en primer pla la lluita del proletariat contra el poderós capital estranger i de la pagesia contra els terratinents i es solidaritzà amb els heroics miners el 6 d'octubre. Els anys 34 i 35, en el període més àlgid del bienni negre, Catalunya no s'ajupí batallà amb més braó que mai pel recobrament de l'Estatut i la República democràtica espanyola, i el 16 de febrer del 1936, ressorgí esplendorosa. Davant seu ja veia, obert i fecund, el camí que condueix al marxisme leninisme. El 14 d'abril del 1931, el proletariat català va superar l'etapa apolítica. El 16 de febrer del 1936, el proletariat català va superar l'etapa del

republicanisme demagògic i confusionari. Tanmateix, i per dissort, la unitat marxista no era encara una realitat.

El 19 de juliol del 1936, Catalunya va salvar la República. Els generals traïdors van sublevar la guarnició africana el 17 de juliol. La sublevació va ésser precipitada per la reacció d'esglai que produí entre els traïdors l'ajusticiament de Calvo Sotelo. Degut a aquesta precipitació, no obstant la llarga conspiració i la complicitat de totes les guarnicions, la sublevació no pogué ésser sincronitzada. Del 18 al 19 els sublevats prengueren Sevilla, Saragossa i Galícia. Les altres guarnicions restaven indecises. El Govern de la República, tenia en les seves mans els tres centres fonamentals del país, en la nova situació: València, Madrid, Barcelona. De caure un dels tres en poder dels traïdors, la seva victòria podia donar-se per segura. Catalunya fou posada a prova, la primera. En la matinada del 19 de juliol, totes les guarnicions de Catalunya es varen sublevar. La guarnició de Barcelona, de totes les armes, va sortir de les casernes i es dirigí als centres fonamentals de la ciutat per a prendre-la a la fi del que els traïdors suposaven que seria un passeig militar. La Catalunya autònoma, però, havia après la lliçó del 6 d'octubre. No va ésser sorpresa. El proletari i la menestralia de totes les ideologies, ben agermanats i en bona part dirigits pel Front Popular i el Comitè d'Enllaç que tres dies després havia de crear el Partit Unic Obrer de Catalunya adherit a la gloriosa Internacional Comunista; la guardia d'assalt, ben disciplinada i ben manada -- més els pocs aparells d'aviació lleials a la República, plantaven cara als sublevats i en lluita acarnissada els destruïren ràpidament. Els sobrevivents es refugiaren en els edificis que pogueren. La sublevació, però, ja estava vençuda. La tarda del mateix 19 fou fet presoner el general Goded, cap militar de la sublevació. Goded fou portat a la Generalitat i, allí, davant el microfon assabentà als espanyols de la seva derrota i el seu empresonament i aconsellà l'abandonament de la lluita als seus complices. Al migdia del 20 varen ésser reduïts els darrers centres de resistència. La victòria aclaparadora de Barcelona resolgué automàticament la sublevació de les guarnicions de Lleida, Tarragona, Girona i Mataró. La victòria de Barcelona paralitzà les guarnicions de Bilbao i València, dominades suara sense dificultat, i immobilitzà a les casernes de Madrid. Allí va anar a cercar-la, el dia 20 l'heroic poble de Madrid i allí va aixafar la traïció. La derrota de Catalunya hauria determinat la pèrdua immediata de la República. El Govern de la República, feble i vacil·lant, perdudes la frontera, el centre industrial més dens, el nucli proletari més forts i veterà, la massa ciutadana -- més homogeniament antifeixista, el litoral mediterrani, hauria perdut el poc cap que li restava. La repercussió moral de la derrota de Catalunya autònoma entre les masses obreres

i antifeixistes de València, Bilbao i Madrid, hauria estat profunda, ensems que l'exaltació de les guarnicions militars indecises. Madrid, aïllat en el centre d'Espanya, rodejat d'enemics victoriosos, seu d'un Govern incapaç d'organitzar la més insignificant resistència, que hauria pogut fer? Amb la derrota de Catalunya autònoma el reconeixement del traïdor Franco no s'hauria produït l'any del 1939, sinó el mateix juliol del 1936. La República reconegué la personalitat nacional de Catalunya en aprovar l'Estatut l'any del 1932. El 19 de juliol del 1936, la República comprovà que la seva política envers les nacionalitats hispàniques era justa.

En els primers mesos de la guerra Catalunya sofrí una profunda crisi interior. Calia pagar el darer preu de la política orba i sectària i burocràtica de Largo Caballero. El moviment marxista esquarterat no pogué prendre en mans la direcció efectiva de les masses i el carrer fou dominat pels anarquistes i els trotsquistes. Els dirigents dels partits marxistes, amb audàcia bolxevic, al cap de tres dies de vençuda la sublevació militar, varen crear el Partit Socialista Unificat de Catalunya, adherit a la Internacional Comunista resolt a esdevenir un veritable partit homogeni, monolític, de ferma línia política bolxevic, marxista-leninista. Els treballadors, els pagesos, el sector més intel·ligent de la petita burgesia, compregueren tot seguit l'enorme transcendència històrica de la unificació política de la classe obrera i això determinà que el P.S.U. esdevingués immediatament una força poderosa, l'única capaç de resoldre la crisi interior, de crear a Catalunya les condicions indispensables per a la seva màxima contribució a la lluita dels pobles hispànics contra l'enemic comú. De nou Catalunya, avantguarda, assenyala a la classe obrera, a tot l'antifeixisme el camí de la victòria. Mentre Catalunya organitzava el front d'Aragó, l'expedició a Mallorca, les columnes d'ajut a Madrid en els dies més angoixosos de novembre, dirigia la transformació de les seves indústries de pau en indústries de guerra, exigia la mobilització general i la creació ràpida de l'Exèrcit Popular Regular de la República, amb febleses i imperfeccions degudes al derrotisme dels incontrolats faistes i trotsquistes i a les vacil·lacions dels partits republicans, lluità amb exaltació creixent per a resoldre la crisi interior amb el seu sol esforç, gens compresa pel funest govern de Largo Caballero, sovint destorbada per ell, va vèncer els incontrolats de la F.A.I. i els trotsquistes aliats en el "putx" contrarevolucionari de maig del 1939. Va superar la crisi interior i va liquidar un període de confusió i de desviacions ideològiques en la seva història proletària i política. I per segona vegada, Catalunya, no obstant la traïció de Largo Caballero que pactà amb els incontrolats i els trotsquistes, va prestar a la República un servei eminent, va crear noves

condicions per a una política enèrgica de victòria. La victòria dels incontrolats i dels trotsquistes significava l'abandonament del front d'Aragó, la intervenció estrangera, la descomposició de Catalunya vençuda pels seus pitjors enemics interiors. La victòria dels treballadors antifeixistes de Catalunya sobre incontrolats i trotsquistes, agents del feixisme, no hauria estat possible sense la previa unificació política de la classe obrera. Superada la crisi interior, Catalunya es lliurà tota ella a la guerra. Sense regateig - tot ho donà a la causa comú. Amb la col.laboració dels seus millors homes fou reorganitzat l'Exèrcit de l'Estat i al cap de dos mesos de maig, el fruit d'aquest esforç va ésser la gloriosa victòria de Belxite, va ésser la victoriosa ofensiva de l'Alt Aragó. Va lliurar la seva indústria de guerra - al Govern de la República. I paral.lelament a l'esforç militar sota el guiatge del P.S.U., començà la correcció dels errors ideològics i polítics de la legislació econòmica per a canalitzar de manera justa les reivindicacions obreres i pageses i legalitzar els interessos d'amplis nuclis petit-burgesos. Reforç d'organització econòmica que en els moments pitjors de l'any del 1938 donà excel.lents resultats i contribuí de manera considerable a servir alta la moral de la reraguarda.

La política vacil.lant del Govern de la República caracteritzada sobretot per la falsa política militar de Prieto, deturà el ritme de reorganització militar de Catalunya. En aquesta política rau el factor essencial de la caiguda del front de l'Est i de la ruptura de comunicacions amb la resta d'Espanya. En el darrer període de la guerra, Catalunya palesà la seva capacitat d'heroisme, de sacrifici, d'abnegació, el seu profund i infrangible antifeixisme. Perduts Lleida, Balaguer, Tremp, les centrals elèctriques, les terres de l'Ebre enllà, refet amb ràpidesa extraordinària l'Exèrcit, en el front de Catalunya es lluità sense respir. Ofensiva sobre el Segre. Ofensiva sobre l'Ebre, la més gran victòria militar de la República, l'heroisme al front i a la reraguarda, de mobilitzacions, de perdues feixugues, doloroses, de fam i de dol. Sense un aldarull, sense una protesta, amb proves fefaents no de resignació, sinó d'estoïcisme davant l'aclaparadora duresa de la prova, de serenitat i de confiança en la victòria.

En començar l'ofensiva enemiga es va repetir en terres de Lleida l'epopeia de l'Ebre. Durant vint-i-dos dies un Exèrcit afeblit, dessagnat, mal armat, mal alimentat, sense descans possible, amb totes les reserves en primera línia, va resistir estoïcament, a força d'heroisme individual i col.llectiu, l'Exèrcit de moros, italians, alemanys, de mobilitzats terroritzats pels pistolers del traïdor Franco, enormement superior en nombre, immensament superior en armament. L'Exèrcit que defensava el front de Catalunya, de majoria catalana.

na agermanada amb els fills de totes les nacionalitats hispàniques, abandonat a les seves pròpies forces pels traïdors que immobilitzaren l'Exèrcit de la zona Centre-Sud, no podent aprofitar un armament retingut massa temps pel Govern francès, no podent nodrir-se amb sang nova, corsecat pel sabotatge i la traïció exercits per l'alta direcció tècnica i militar, víctima propiciatoria de la política de no-intervenció de França i d'Anglaterra, de la política capituladora de la Segona Internacional de la política d'aquells que a l'interior executaven el pla d'abandonament i pèrdua del nostre país, bloquejat per l'esquadra italiana; en jornades d'angoixa i de duresa indescriptibles, va acostar-se a la frontera i va entrar a França en perfecta formació, en cara, i amb tot el seu armament.

Catalunya ha complert amb el seu deure. No obligada per la llei, sinó voluntariament, per insubornable convicció anti-feixista, fidel fins a la mort a la seva tradició de poble lliure i democràtic. Les llars catalanes, totes elles endolades i moltes anihilades, les terres ermes, les fàbriques cremades, les velles i riques ciutats -Lleida, Reus, Tarragona, Tortosa, Girona, Figueres, Granollers, Borges Blanques, Balaguer, Tremp, Tàrrrega, Falset, Palamós- i tantes altres viles i tants altres pobles suara riallers, destruïts per la criminal aviació italo-alemanya; Barcelona en nafra viva més de 150.000 catalans morts o mutilats, més de 300.000 catalans que van preferir la misèria i la tristesa de l'exili a una vida d'esclavatge sota Franco i els seus amos Hitler i Mussolini; en són el tràgic testimoni.

Aquesta és la Catalunya trepitjada avui pel renegat Franco. Ferma i sobria en la persecució del seu inalterable ideal -mil·lenari de llibertat i democràcia. Alguns amics potser l'han oblidat aquesta fesomia fonament humana del nostre poble. Franco i els seus botxins, no. La ferotgia amb que la tracten, la monstruositat dels seus propòsits ho palesen abastament. No podent-la posseir es daleixen per destruir-la socarrel. L'ambició és a llarg termini i el temps, però de que poden disposar els traïdors és curt. Car Catalunya coneix ja quin és el camí de la victòria. El camí de la victòria és la resistència a ultrança realitzada mitjançant la més sòlida unitat. Unitat interior entre tots els catalans honrats, aplegats en una Aliança Nacional de Catalunya neta de bandits, de sabotejadors, de traïdors, de faistes i de trotsquistes, aliats antics i novells del renegat Franco. Unitat entre els catalans honrats de l'estranger, els lluitadors, els que no som no volem ésser emigrats, els qui no tenim ni volem tenir altra ambició que la de batallar sense mirar l'esforç ni sacrifici per la reconquesta de la Patria malaurada. Unitat entre tots els catalans es trobin on es trobin sota la bandera barrada de l'Aliança Nacional de Ca-

talunya entre els catalans de la llar, els empresonats, els confinats, els exiliats, lligats per un sol pensament, per una sola voluntat: alliberar la Patria estimada, foragitar-ne els lladres i assassins i els bords que els hagin ajudat Unitat ferma, cada vegada més ferma, de Catalunya amb tots els altres pobles hispànics. L'enemic dels pobles hispànics és sempre el mateix: és Franco, és Hitler, és Mussolini. No més la unitat ens ha permès plantar cara a l'enemic prop de tres anys. Només per la unitat hem pogut demostrar al món com sap lluitar un poble que estima la seva llibertat. Ara, perdudes momentàniament Catalunya i la República democràtica espanyola, solament amb la unitat refermada podrem reconquerir-les. Mai no podríem foragitar el feixisme carnisser d'homes i de pobles si la unitat quan és més necessària fos trencada. El feixisme accentuarà els seus mètodes terroristes damunt Catalunya, multiplicarà intencionadament les ferides als sentiments més pregonos dels catalans, confinarà els catalans més dinàmics a zones de misèria i d'incomprensió, provocarà les agressions de nuclis espanyols mercenaris o equivocats a Catalunya, es valdrà dels catalans bords per tal d'oposar el nostre poble als altres pobles hispànics, i amb el pretext de combatre un separatisme provocat des de dalt agreujarà encara més la repressió, cobejant ésser, sota la bandera de la unitat espanyola, l'aglutinant dels espanyols contra els catalans. El nostre poble, però, experimentat en la lluita, intel·ligent i constructiu, no es deixarà agafar per tan groller parany. Catalunya no renuncia, no renunciarà mai a la seva personalitat històrica, als seus trets tradicionals, a la seva llibertat. Catalunya, però, sap que tornarà a ésser lliure a l'hora i al moment en que junt amb tots els pobles hispànics foragiti del sol espanyol invasors i traïdors.

No! Catalunya no ha estat vençuda. Catalunya ha estat víctima d'aquells que, més tard, trobant suport en Casado-Mija-Besteiro-Mora, havien de lliurar lligats de peus i mans als seus botxins els antifeixistes i el territori de la zona centre-sud. I Catalunya trobarà en les cendres dels seus màrtirs i en les runes de les seves suara joïoses ciutats l'energia i el nou heroisme necessari per a renaixer a una vida millor, de més altes volades, de més altes i humanes ambicions, de més amplies llibertats en el si de la República Espanyola, democràtica i lliure, recobrada.

Traïdor Franco, mai, mai, mai no sotmetràs Catalunya:

I Catalunya tornarà a ésser rica i plena!...

Pensament Polític
de Joan Comorera

1940-1943

Volum VIII.

CONTRA LA GUERRA IMPERIALISTA I PER L'ALLIBERACIO SOCIAL I NACIONAL DE CATALUNYA.

Informe de Joan Comorera als militants del P.S.U. de Mèxic D.F. el 8 de setembre del 1940. Partit Socialista Unificat de Catalunya (S.C. de la I.C.)

Company lector:

Hem considerat un deure altament patriòtic i revolucionari de cara al nostre poble, sotmès avui a la tirania més sagrant i brutal de la història, el reproduir el parlament més transcendental que ha estat fet a l'emigració; el parlament pronunciat en les terres hospitalàries del noble país mexicà per Joan Comorera, Secretari General del P.S.U. de Catalunya i Conseller d'Economia del darrer Govern de la Generalitat de Catalunya. Comorera continua essent a l'emigració el que fou a Catalunya: el cap indiscutible del P.S.U. de C. i de les masses populars catalanes. La seva paraula i la seva conducta a casa nostra aglutinaven i movien els catalans a la més heroica resistència: avui, sotmesa la nostra pàtria a un jou colonial, ocupa el primer lloc de combat a l'emigració i la seva paraula i la seva conducta esdevenien també l'aglutinant, la norma l'impuls dels catalans honestos que dins i fora de Catalunya lluiten abnegadament contra el règim que l'oprimeix.

El parlament de Comorera constitueix indubtablement, el document més important aparegut després de la pèrdua momentània de Catalunya; els catalans, doncs, que no han renunciat a la lluita, caldrà que estudiïn profundament puig que significa l'exposició més clara, més acabada, més justa de l'actual crisi imperialista, de la situació de Catalunya i de la resta dels pobles hispànics. Fixa amb claredat exemplar el camí a seguir a la classe obrera, a la pagesia, a la menestralia, a tots els catalans honorats per tal d'alliberar nacionalment i social el nostre poble, per anorrear el règim de dictadura franquista.

A mesura que Joan Comorera anava desgranant el seu informe el qual era seguit per tots els oients amb profunda i emocionada atenció, la seva paraula clara, justa i concisa, els seus conceptes anaven creant una plena identificació d'idees i sentiments entre l'orador i l'auditori. Hom recordava a Comorera, cervell i nervi de la resistència heroica del nostre poble; a l'escoltar-lo hom refeia mentalment les imatges d'aquelles jornades glorioses de lluita viscudes a Catalunya i palesava íntimament llur immensa admiració i afecte vers l'home que ahir al cap del P.S.U. de C. dirigia la resistència de les masses catalanes i que avui es troba altra cop al lloc de responsabilitat, al

front del P.S.U. de C. dirigint la lluita dels catalans vers la reconquesta de Catalunya.

A l'acabament dels capítols més importants es produïren ovacions unànims, fervoroses, mostra palesa de l'aprovació i l'entusiasme que desvetllaren.

Comorera sabè fondre els pensaments a través del seu anàlisi i de les seves conclusions, i a l'escalf de la seva personalitat vigorosa, de la seva fe insubornable en els destins de Catalunya, es fongueren les voluntats i els propòsits i en nasqué una promesa, forta, vibrant, increbantable lluitar sense desfallesces fins a la fi; fins l'assoliment d'una Catalunya lliure socialment i nacional.

El document polític que transcrivim, ultra el seu formidable valor teoric, analitic i crític, té un valor pràctic de lluita; té el valor més important encara, de constituir la millor arma, a disposició dels nostres compatriotes en la lluita contra el règim del traïdor Franco. Comorera assenyala justament el camí: lluita per la pau, contra la guerra imperialista; al costat de la Unió Soviètica, de la Internacional Comunista, al costat de les masses populars i progressives dels països capitalistes, aplegats sota la bandera de l'INTERNACIONALISME PROLETARI"; lluita contra els demòcrates i socialdemòcrates que s'han passat -exactament com el 1914- al costat de les forces imperialistes. Lluita contra Franco per una Catalunya lliure socialment i política, per l'assegurament del seu dret a l'autodeterminació, lluita contra els dirigents nacionalistes burgesos, anarquistes, contra els trotsquistes, principals causants de la nostra desfeta avui i lacais de l'imperialisme; lluita per la unitat obrera, per una sola central Sindical, per un Front Popular lliure de traïdors, lluita per la unitat dels pobles hispànics dirigits pel Partit Comunista germà d'Espanya. Heus ací el camí que ha de conduir al nostre poble a la victòria.

Cal -repetim- que hom estudiï i compregui el document de Comorera. Avui més que mai la classe obrera, la pagesia, les masses populars catalanes que resten a l'infern franquista, a Catalunya, i els catalans de l'exili que viuen i lluiten per la causa del nostre poble escoltaran la veu del P.S.U. i del seu cap Joan Comorera. Sota el seu guiatge, repetim les gestes heroiques i abnegades de la nostra cada dia més exemplar resistència, uniran els seus esforços en la lluita constant, sistemàtica, contra Franco, fins l'enderrocament definitiu del seu règim de terror i s'aprovi, construint damunt les seves runes una República Popular dirigida per la classe obrera, i una Catalunya que sigui expressió viva i sentida de la voluntat dels catalans.

Companys:

Un any i mig ha transcorregut des de la celebració del Ple del Comitè Central a Anvers. D'aleshores ençà els militants i la direcció del nostre gloriós Partit han estat sotmesos a les dures proves de l'exili i d'una lluita que la reacció -- mundial, aguditzada per l'explosió de la segona guerra imperialista, ha fet més feixuga. El Comitè Central d'Anvers va ésser una prova de la maduresa bolxevic aconseguida pel nostre jove i en el seu origen tan heterogeni Partit, al llarg de prop de tres anys de guerra en múltiples fronts. Vàrem ésser els darrers en sortir de Catalunya, el 10 de febrer de 1939, i el 2 de març següent, 20 dies després, va reunir-se per primera vegada, a l'exili, el nostre Comitè Central. Els membres del Comitè Central, la majoria dels quals hagueren de sortir il.legalment dels camps de concentració i devien retornar-hi també il.legalment, vàrem estar plegats dos dies i vàrem discutir les causes de la derrota. Vàrem concretar les primeres responsabilitats per la pèrdua de Catalunya. Vàrem afirmar sense reserves i sense feblesa la nostra voluntat de continuar la lluita a la zona Centre Sud, a la qual devia traslladar-se el nostre Secretari General i altres membres de l'Executiu. Vàrem establir les línies generals del treball a realitzar en els camps de concentració i les mesures a prendre per ajudar a les desenes de milers de companys en ells tancats i maltractats pels botxins de l'imperialisme francès. Vàrem fer fornt coratjosament, i vàrem vèncer la maniobra contrarevolucionària d'aquells que culpaven a Catalunya en runes i plena de sang i de llàgrimes i el seu màxim exponent d'heroisme, d'abnegació, de sacrifici, de conseqüència política i de patriotisme, el P.S.U.C., del cos del qual per mil ferides rajava la sang generosa, d'una derrota que la traïció interior i exterior foren possible. Vàrem redreçar la moral i refermar la unitat del nostre Partit, que --- trontollava sacsejada per la realitat aclaparadora de la derrota i de l'exili a terra inhospitalària i per l'assalt d'enemics coneguts uns i nous altres, en aquesta activitat oberta de greuge i provocació. Vàrem tenir ben en compte l'experiència dels Partits germans que sofriren, abans que nosaltres, la derrota momentània i l'exili, en declarar que el P.S.U.C. mai no seria un partit d'emigrats, que sempre seria un Partit de lluitadors de cara a Catalunya, per la seva reconquesta i reconstrucció. Vàrem depurar els nostres rengles d'elements desertors i oportunistes i vàrem enfortir la disciplina interior sancionant a aquells companys que a l'hora crítica de Catalunya no compliren degudament amb el seu deure. Vàrem elegir una nova direcció, la qual havia de topa de seguida amb la traïció Casado-Vera-Miaja-Posteiro i amb un -- agreujament inhumà del tracte donat per la reacció imperialista francesa als nostres combatents, direcció que en conjunt ha sabut complir amb el seu deure, pagant però, necessàriament, el preu de la inexperiència en una situació nova i tràgica. En la història del nostre P.S.U.C., el Comitè Central d'Anvers va escriure una de les pàgines més brillants i

profitoses.

En aquest record i aquest homenatge al Comitè Central tingut a l'exili era necessari, perquè del seu treball i dels seus acords s'ha nodrit el Partit en aquest llarg període de direcció difícil per les exigències mateixes de la lluita, d'esdeveniments extraordinaris, de dispersió i d'aclimatació de milers de militants en terres amigues i enemigues, i en el qual el vostre Secretari General ha hagut de treballar lluny de vosaltres.

Ens retrobem ara, companys, de nou al peu de l'enclusa. I és aquesta hora, per a mi, i ha d'esser-ho per a vosaltres, hora d'emoció sincera i profunda. No és el Partit que és troba reunit per analitzar la situació present i fixar les seves noves tasques. És un nucli del nostre gloriós P.S.U.C. escampat pel món, donant arreu exemple de conseqüència, de lluita abnegada, de confiança conscient en l'esdevenidor. En parlar davant de vosaltres, hem de tenir presents en l'esperit, als heroics companys que a Catalunya, sota el terror monstruós del traïdor Franco, continuen la batalla, són els capdavanters del nostre poble invencible i en revolta permanent, els companys que aixequen cada vegada més alta i més flamejant la bandera d'una Pàtria lliure, d'una Catalunya recobrada; als insubornables companys que en la França de Pétain i de Hitler no perden la confiança ni el coratge, que fan front als perills mortals de tots els dies i als estralls de la misèria i de l'incert demà, amb serenitat bolxevic; als companys que en gairebé totes les Repúbliques americanes prenen contacte s'organitzen i, fidels a la línia fonamental del P.S.U.C., no obliden Catalunya ni estalvien l'esforç que els pertoca en la tasca feixuga de la reconquesta, als companys que a la U.R.S.S. treballen i estudien, forjant amb la feina de totes les hores l'instrument més preuat i cobejat per la Catalunya nostra del demà, per la Catalunya lliure nacionalment i social i en joiosa reconstrucció. Hem de tenir més presents que mai als companys que ja han mort, a les desenes i desenes de milers de companys que en els fronts de Talavera i Madrid, del Jarama i Guadalajara, d'Extremadura, Andalusia i Llevant, que en els combats de Mallorca, d'Alcubierre, de Tardienta i Carrascal d'Osca, de l'Alt Aragó i de Zuera, de Belchite i Singra, de Terol i Tortosa, de Balaguer i Isona, del Pirineu, del Segre i de l'Ebre, donaren la vida per la millor de les causes; als companys afusellats pels assassins franquistes a casa nostra, i a la zona Centre-Sud, víctimes clamant venjança dels traïdors Miaja, Casado, Vera, Besteiro; als companys que en les presons, en els batallons de treball i en els camps de concentració franquistes aixequen el puny i segueixen el combat per Catalunya lliure, per una Espanya neta de traïdors, d'invasors i d'assassins!..... Despeus, companys! Sigui per a tots ells el nostre més pur

pensament, sigui davant les seves ombres sagrades, davant els cosacs nafrats per la fam, la tortura i el treball forçat, la nostra prometença de continuar la lluita, de no defallir mentre no haguen assolit la victòria definitiva, mentre no haguem clavat la nostra bandera en el castell sinistre de Montjuich.

I. LA SEGONA GUERRA IMPERIALISTA.

La pau del 1918, fou una treva.

Companys, a l'acabament de la primera guerra imperialista, va dir Lenin: "Si el socialisme no triomfa a Europa, la pau entre els pobles no serà més que una treva, un parèntesi en la preparació de noves matances".

El socialisme va triomfar en la sisena part del món i infantà la meravellosa U.R.S.S. El Socialisme, però, no triomfà a Europa. La traïció dels líders de la II Internacional i dels seus fidels aliats, els líders del sindicalisme reformista, va permetre a la burgesia continental ofegar en llacs de sang els moviments revolucionaris que esclataven arreu - il·luminats per la immensa flama de la victoriosa revolució d'Octubre. A Alemanya va ésser la pròpia socialdemocràcia - en el poder, amb els seus Eberts, Scheidemans i Noskes, la que anihilà els destacaments d'avantguarda de la classe obrera alemanya en lluita pel socialisme, la que assassinà als herois del poble alemany, Liebknecht i Rosa Luxemburg. La socialdemocràcia i el sindicalisme reformista varen ésser - el suport i col·laboradors de la burgesia imperialista de cada país al llarg de la guerra, varen convertir-se en una agencia a sou de l'imperialisme, especialitzada en la tasca sinistre d'enganyar a les masses, d'empeñar-les a les -- trinxeres, a la mútua destrucció, varen sabotejar els gegants esforços del nucli marxista que sota l'enèrgica i infatigable direcció de Lenin maldava per la pau entre els pobles, per a transformar la guerra imperialista en guerra civil en cada país, en guerra contra el règim capitalista. La socialdemocràcia i el sindicalisme reformista varen consolidar el capitalisme trontollant en el continent europeu, després de la guerra.

No va triomfar el socialisme a Europa i a la guerra imperialista succeí inevitablement, una pau imperialista. A Versalles és signà la treva a la qual ha posat fi la segona guerra imperialista.

La pau imperialista

Signat l'armistici l'onze de novembre del 1918, les belles frases de guerra, ordenació social més justa, respecte i --

alliberament de les nacionalitats oprimides, nou ordre europeu, veritable federació de pobles iguals i germans, etc. - varen ésser arreconades immediatament i sense vergonya. Tretes les caretes, els imperialistes triomfants aparegueren - amb la seva veritable fesomia. Els dos grups imperialistes varen fer-se la guerra per a forçar un nou repartiment del món, de les zones d'influència, de mercats i de matèries -- primes. El grup imperialista triomfant procedí a repartir-se el món. No alliberà les pròpies colònies, sinó que s'apropià de les colònies del grup vençut. Retallà al seu -- gust el mapa d'Europa, no segons principis de justícia i de respecte a les nacionalitats que possibilitessin el famós - "nou ordre", l'evangèlica "federació", sinó amb l'únic propòsit d'afermar el seu domini imperial damunt el continent i de crear bones places d'armes des de les quals en un moment determinat i poder llançar-se contra la U.R.S.S., contra el país del capitalisme, contra la Pàtria del proletariat internacional, contra els únics pobles que en exterminar el capitalisme escaparen a les urpes imperialistes. Amb l'ajut dels guardies blancs i indígenes creà no lliures nacionalitats, sinó països dependents, semi-colònies entorn de la U.R.S.S.: Litúania, Estonia, Letonia, Finlàndia. Creà una Polònia preso de pobles, gendarme d'avantguarda. Enfortí una Romania feudal, trossejant a plaer Bulgària, Hongria i la U.R.S.S. Aprofitant la feblesa militar de la U.R.S.S. fixà les seves fronteres a 30 kms. de Leningrad, en el cor de la Rússia Blanca, Ukrània i Moldàvia. Convertí els Txecs en els opressors dels eslovacs, els servirs en opressors -- dels croates i dalmacians, els grecs en opressors dels búlgars i dels turcs. I com a coronament del "nou ordre", de l'evangèlica "federació", organitzà la societat de Nacions, cortina de fum per amagar la veritat i adormir als pobles -- en efervescència revolucionària, caricatura d'un somni que els pobles enganyats s'havien fet, instrument el més preciós per a "legalitzar", amb la complicitat universal, el seu domini damunt el continent europeu i el vast món colonial.

El cordó sanitari

L'imperialisme victoriós, en una anticipació sumària del -- que havia d'ésser després la seva línia fonamental, és llençà contra la neixent U.R.S.S. Clemenceau demanà que és rodejes la Unió Soviètica d'un cordó sanitari que l'ofegues sense misericòrdia: Finlàndia, Estonia, Letonia, Lituània, Polònia i Romania, constituïts en nacionalitats, de dret lliures i de fet dependents de l'imperialisme vencedor, damunt de les runes fumejants de revolucions proletàries esclafades pels guardies blancs interiors amb l'ajut dels exèrcits alemanys, anglesos i francesos, tingueren en les seves mans mercenàries el cordó sanitari de Clemenceau. Els banquers de Londres, enriquitos per la sang de milions d'homes, en --

plena eufòria de repartiment del botí, creaven el famós fons de 100 milions de lliures esterlines, les quals manejades -- pel líder indiscutible de la reacció mundial, Mr. Churchill, havien de completar la línia Clemenceau i acabar amb aquells esparracats bolxevics que tenien la gosadia de crear un món nou, un món socialista, un món feliç sense classes, sense explotadors, de sostreure del banquet imperialista els immensos territoris, les immenses riqueses de l'ex-imperi tsarista. Amb els diners i les armes anglo-franceses, tots els -- aventurers, tots els contrarrevolucionaris, els anarquistes, els socialistes revolucionaris, els menxevics, els cadets, -- els Pudenik, Rolxack, Danikin, Wrangel, s'abraonaren contra la jove Unió Soviètica, saquejaren el país, assassinaren centenars de milers de treballadors, condemnaren a la fam i a la pesta les vastes regions que trepitjaren. La Polònia -- dels "panis" dirigida pel traïdor Pilsudsky i pel general -- Weigand, el mateix que havia de lliurar sense combat l'exèrcit francès i França a Hitler, declarà la guerra a la Unió -- Soviètica. Les noves nacions tutelades per l'imperialisme -- anglès, Finlàndia, Letònia, Estònia i Lituània, foren places d'armes dels generals aventurers i amb els seus exèrcits ajudaren l'exèrcit anglès a envair la terra soviètica. Però, -- el que semblava impossible, fou. Tots els enemics interiors i exteriors foren vençuts per l'exèrcit roig, per la marina roja, per l'heroic poble soviètic, sota la direcció i comandament del Partit Comunista, del Partit bolxevic, del Partit de Lenin i Stalin, per l'acció solidària de la classe obrera internacional simbolitzada en l'epopeia del Mar Negre i del seu cap immortal, Andreu Marty.

Dos mons en presència

La victòria de la Unió Soviètica, clogué el període obert -- per la primera guerra imperialista. La victòria de la Unió Soviètica ha estat el fet més transcendent de la història humana. En virtut d'aquesta victòria, l'uniformitat capitalista d'abans guerra, desaparegué per sempre més. I, com -- diu el company Molotov, dos mons es formaren: "el vell món -- del capitalisme, el qual comprén tots els països capitalistes i colònies i semi-colònies que tenen sotmeses, i en el -- món del Socialisme, engendrat pel Poder dels Soviets en el -- nostre país".

Aquest fet històric transcendent, aquesta coexistència dels dos mons antagònics, de la característica fonamental del període de gestació de la segona guerra imperialista. És la -- característica fonamental en el desenvolupament de la segona guerra imperialista, serà la característica fonamental en la post-guerra imperialista. La coexistència de dos mons antagònics no pot ésser permanent. Un dels dos ha de desaparèixer. Quin company? Diguem amb el company Molotov: "El capitalis

me putrefacte i decrèpit s'està enfonsant ja en el passat, - manifestament, s'estan acabant els seus dies".

Un règim social, polític, econòmic, religiós, de la mena que sigui, no desapareix pacíficament, no mor per voluntat pròpia. Contràriament, un règim condemnat a morir, sofreix en el darrer període de la seva vida un atac de bogeria, essent ne el tret essencial un morbós afany de destrucció, de crueltat. Per la violència caigueren els vells imperis. Per la violència el cristianisme enterrà el paganisme. Per la violència, la monarquia absoluta vencè el feudalisme. Per la violència, el protestantisme sostragué mitja Europa al Vaticà. Per la violència, la burgesia anihilà la monarquia absoluta i la seva cort d'aristòcrates parasitaris. Per la violència, es constituïren les nacions actuals, i per la violència, les antigues colònies esdevingueren nacions sobiranes. Per la violència els grups antagònics capitalistes és disputaren el món, els mercats, les matèries primes. Per la violència, pretén el capitalisme arrencar de socarrel el socialisme triomfant en la sisena part de la terra. Per la violència, morirà.

El reconeixement diplomàtic de la Unió Soviètica fou una conseqüència de la victòria del Socialisme contra els enemics interiors i exteriors. No significa, però, l'abandonament de la lluita del capitalisme contra el socialisme. Les potències imperialistes, a l'Extrem Orient i a Occident, coneixeren un període de gran prosperitat, mentre la Unió Soviètica reconstruïa, vencent enormes dificultats i per l'esforç gegantí de Lenin i Stalin, del Partit Comunista bolxevic, de tot el poble soviètic, sobre bases noves, socialistes, una economia trossejada a fons per tres anys de guerra imperialista, per més de quatre anys de revolucions, de guerra civil, de guerra contra els intervencionistes anglo-francesos. Les potències imperialistes, embriagades de béns i de dòlars de domini prepotent sobre centenars de milions de treballadors dirigits per socialdemòcrates i sindicalistes reformistes traïdors a la seva classe, satisfets de mastegar les engrunes que els llençaven els seus amos, cregueren per un moment que la victòria era seva i propera i fàcil. Recolzant-se en un moviment obrer retut atut, en una campanya infernal de premsa ben orquestrada, en els seus agents trotsquistes i bujarinistes i en la tasca de sabotatge, de derrotisme d'espionatge i de terrorisme que aquests realitzaven, les potències imperialistes, cregueren que podien donar el darrer cop, al món socialista. I la Màquina muntada per aixafar la Unió Soviètica devia posar-se en marxa el 1929-1930. Però sobtadament, el món capitalista s'enfonça en l'abim de la crisi del 1929, i el món socialista arribava puixant a l'alba del primer pla quinquenal stalinianà, a la vegada que és ne tejava de la sarna trotsquista i és preparava a donar el cop

darrer i definitiu als residus trotsquistes i bujarinistes, a la banda d'espies i sabotejadors que conspiraven contra la solidesa de la pàtria soviètica.

Aquestes curves contràries, de descens constant en el món capitalista, d'ascens constant en el món socialista, clouen el període de la primera post-guerra imperialista. Les potències imperialistes sofriren en la terra soviètica, la segona gran derrota.

Gestació de la segona guerra imperialista.

L'any 1930, informant davant els delegats del XVI Congrés del Partit Comunista (b) de la U.R.S.S. va dir el company Stalin: "Els Estats burgesos s'armen furiosament i reagrupen llurs forces. Amb quina finalitat?... No de, certament, per a una conversa amistosa: és per a la guerra. Els imperialistes necessiten la guerra, car no d'altra manera poden repartir-se el món de nou, dividir-se novament els mercats, les fonts de matèries primes i les zones d'inversió de capital".

La profunda crisi econòmica començada l'any 1929 commogué a fons tots els països capitalistes. Desenes de milions de treballadors foren llançats a l'infern de l'atur forçós. Paral·lelament, se desenvolupava amb ritme i èxit vertiginoses a la U.R.S.S. el primer pla de cinc anys i sorgia en el país del socialisme en construcció, no el problema de l'atur forçós, sinó de l'escassetat de mà d'obra.

La profunda crisi del règim capitalista desvetllà la classe obrera i les masses populars, les quals s'adormiren en els anys d'enganyosa prosperitat per la doble acció de "genial" teòrics "humanitaristes" burgesos i dels líders socialdemòcrates i sindical-reformistes en recerca de noves teories substantives de la "superada" lluita de classes. La corrent revolucionària guanyava la classe obrera i àmplies masses populars arreu del continent. Espanya, proclamà la República. A Alemanya, el Partit Comunista passava a ésser el tercer entre els partits alemanys. A Itàlia, el feixistes de Mussolini resistia amb dificultat l'escomesa del poble treballador dirigit pel Partit Comunista italià. Als Balcans i a Polònia la repressió brutal de les colles governants feixistes i filofeixistes, sacrificà milers i milers de treballadors. A França, per la impulsió enèrgica i corratjosa del gloriós Partit Comunista francès, prengué vigoria el moviment revolucionari que havia de tenir la seva expressió culminant en la victòria esplendorosa del Front Popular l'any 1936. A Anglaterra mateix, la radicalització de la classe obrera en el si de les Trades Unions i del propi Partit Laborista, a desgrat de la burocràcia sindical i

política, dinamitzada pel Partit Comunista anglès, era un fet evident i en progressió constant. La classe obrera i les masses populars del món sencer, i, sobretot, del continent europeu, en trobar el camí de llur emancipació, recobrant el seu sentiment de la classe explotada, palesant una sensibilitat política formidable, i sense oblidar ni descuidar la lluita a menar en cada país, celebraven joiosament i consideraven com a pròpies les victòries ininterrompudes i esclatants del socialisme a la U.R.S.S.

Aquest paral·lelisme entre el món capitalista decrepit i en descomposició accelerada, en canviar dia a dia la correlació de forces entre els dos mons antàgonics, desfermà l'ofensiva sistemàtica de la reacció mundial, dirigida per l'Imperi anglès. Instintivament les forces regressives i explotadores del món sencer acceptaren l'hegemonia directiva britànica, car, com afirmà el company Stalin, l'any 1937, "el capitalisme anglès ha estat, és i serà el món rabiós botxi de les revolucions populars. Des de la gran revolució francesa de finals del segle XVIII fins a l'actual revolució, la burgesia anglesa ha estat sempre en els primers rengles dels anihiladors del moviment d'alliberament de la humanitat".

Sota la direcció del capitalisme anglès, la reacció mundial desfermà ofensiva contra ofensiva contra la U.R.S.S., inundà amb sang les revolucions proletàries de Finlàndia, Estònia, Hongria i Alemanya, creà com a gendarme d'avantguarda l'Estat polonès, presó de pobles, finançà l'aventurer Mussolini i lliurà el poder i l'ajudà amb tots els seus mitjans en la tasca d'exterminar el moviment revolucionari, l'amplitud del qual l'espordia.

Sota la direcció del capitalisme anglès la reacció mundial sacrificà el poble abisini. No dubtant en la seva dèria d'enfortir els "poders forts", en donar el primer cop mortal a la Societat de Nacions, ajudà a Mussolini a dominar una situació interior que posava en perill el règim feixista -- mitjançant l'aventura imperialista reeixida.

Sota la direcció del capitalisme anglès, la reacció mundial abandonà Xina a la voracitat dels imperialistes japonesos -- essent el gendarme de l'Extrem Orient peça essencial en el pla d'ofensiva general, en un moment donat, contra la URSS.

Dirigida pel capitalisme anglès, la reacció mundial organitzà la lluita contra la república espanyola recobrada el 10 de febrer del 1936. Acollí amorosament els primers passos dels conspiradors a les cancelleries de Roma i Berlín. Els hi preparà el terreny refusant crèdits, matèries primeres i qualsevol arranjamens just dels doutes vells, al govern de

la República. Deformà una ben sincronitzada campanya de premsa sobre els "desordres", el "caos", l'"anarquització" i, finalment, els "excessos comunistes", per tal de crear un clima favorable als esdeveniments posteriors que forçosament havien de produir-se. I en arribar el 19 de juliol, el traïdor Franco trobà tota mena d'ajut i la República, de refús. Fer un costat la reacció mundial prengué la imatge ferotge i sagnant de Hitler i Mussolini. Per altre, prengué la imatge hipòcrita del Comitè de no intervenció en la intervenció italo-alemanya en els nostres afers. Nosaltres, companys, no varem ésser vençuts per la intervenció material de Hitler i Mussolini, sinó per la conjugació d'aquesta intervenció directa amb el Comitè de no intervenció. De no haver existit el Comitè de no intervenció, la intervenció italo-alemanya hauria estat tallada en sec i el traïdor Franco hauria pagat el seu deute en ben poc temps.

Dirigida pel capitalisme anglès, la reacció mundial maniobrà contra el Front Popular francès i el condemnà a morir a mans dels traïdors Blum-Jouhaux-Daladier. El brillant "segon" de l'imperi anglès, l'imperi francès, complí a satisfacció la seva tasca criminal.

Dirigida pel capitalisme anglès la reacció mundial ordenà la liquidació del pacte d'assistència mútua franco-soviètic, precís instrument de pau, el qual demanà i signà a contra cor i per la pressió popular francesa el traïdor Laval que havia de sacrificar el Negus a Mussolini i la seva pròpia pàtria, França, a Hitler-Mussolini.

Dirigida pel capitalisme anglès, la reacció mundial va prohibir la formació del "Front de la Pau" tantes vegades proposat per la Internacional Comunista a la II Internacional i pels sindicats soviètics a la Federació Sindical Internacional d'Amsterdam, en el curs de la nostra gloriosa guerra. Els líders social-demòcrates i sindicalistes reformistes, fidels laicis de la reacció mundial, capitanejats per Blum-Atles, compliren de meravella la seva comesa: varen crear el Comitè de no intervenció, varen refusar-se sistemàticament a la Unitat d'acció amb la Internacional Comunista i a l'ingrés dels sindicats soviètics a la Federació Internacional Sindical, varen recolzar-se en els Prieto-Caballero de casa nostra, en els trotsquistes i republicans febles, en els espies, sabotejadors claudicadors i agents de Franco, per a precipitar la derrota dels heròics pobles hispànics; varen fer-se seva i exaltar la traïció Casado-Miaja-Vera-Besteiro.

Dirigida pel capitalisme anglès, la reacció mundial a l'hora precisa enlairà la bandera anti-comintern deixada fins aleshores, hipòcritament a mans de l'anomenat eix Roma-Berlin-Tòquio. Bandera que confià deseguida als seus fidels assala---

riats, els líders socialdemòcrates i sindicalistes reformistes.

Dirigida pel capitalisme anglès la reacció mundial sabotejà per tots els seus mitjans la política de pau de la U.R.S.S. La U.R.S.S. ingressà a la Societat de Nacions per a dinamitzar-la, per a fer d'ella un baluard de la pau. I en la Societat de Nacions, feude de l'imperialisme anglo-francès, tingueren lloc lluites exemplars per a les classes obreres, per als treballadors, per a tots els públics. Recordem-ne uns quants episodis.

En el moment de cometre Hitler les primeres violacions als tractats internacionals, la Unió Soviètica digué: "La Societat de Nacions, cridada a protegir la tranquil·litat de la vida internacional a tot el món, no pot passar per damunt dels fets que amenacen aquesta tranquil·litat". I a la vegada -- que considerà el tractat de Versalles com un factor de pertorbació de la vida internacional, va defensar "la igualtat -- dels pobles i el seu dret indiscutible a la seguretat i a tota els mitjans que mantenen aquesta seguretat". Més tard, en violar Hitler el Tractat de Locarno, la Unió Soviètica va afirmar: "Hom no pot lluitar per l'organització col·lectiva de la seguretat, sense prendre mesures col·lectives contra la violació dels compromisos internacionals". I afegí que la Unió Soviètica estava disposada "a prendre part en totes les mesures que foren proposades al Consell de la Societat de Nacions". La veu de la Unió Soviètica va restar sense -- resposta i d'aquesta manera l'imperialisme anglo-francès encoratjà Hitler a precipitar els fets i el consolidà en el poder.

A l'empendre Mussolini la conquesta d'Abissínia, la Unió Soviètica va proposar la modificació de l'article 16 del Convenent de la Societat de Nacions, dient: "No hi havia dubte -- que no es podia amb l'ajut únicament les sancions econòmiques, expulsar l'exercit italià d'Etiòpia i retornar la independència a aquest país i que aquest fi no podrà ésser obtingut més que per sancions més rigoroses anant fins a les sancions militars". Per tant, en nom de la "pau indivisible" i de la seguretat col·lectiva, les "sancions militars havien -- d'ésser obligatòries per a tots els membres". La resposta -- de l'imperialisme anglo-francès ja la recordeu: Laval traï obertament els acords de la Societat de Nacions, i el ministre Eden, el qual s'excedí en la comèdia sancionista, fou -- tret de mala manera del govern anglès.

Mentre els pobles hispànics lluitaven heròicament contra els generals traïdors i la intervenció estrangera, solament la U.R.S.S. ens ajudava de manera positiva i en la mesura que -- tots sabem i que mai no oblidarem; solament la veu de la --

Unió Soviètica s'aixecava en defensa de la nostra justa causa en la Societat de Nacions. Heus ací dues frases característiques en dos períodes diferents i angoixosos. "Hem de creure que el Consell de la Societat de Nacions farà sentir la seva paraula plena d'autoritat, no únicament en interès d'Espanya, sinó també en interès de la justícia internacional i del manteniment de la pau i en interès de la mateixa Societat de Nacions, i donarà al poble espanyol el màxim -- d'ajut possible... La Unió Soviètica ha "insistit constantment sobre la necessitat per la Societat de Nacions de complir el seu deure envers Espanya i no és culpa seva si el problema espanyol ha estat sostret a la competència de la Societat de Nacions i sotmés a aixó que hom anomenà el Comitè de Londres de no intervenció, el qual, com tothom sap -- ara, entén que el seu treball consisteix en no pertorbar la intervenció dels països agressors en els afers espanyols". A les repetides i patètiques apel·lacions de la Unió Soviètica, l'imperialisme anglo-francès respongué, a part ja la seva conducta sinistra al llarg de la nostra guerra, lliurant la República Espanyola a Hitler-Mussolini a Múnic, retinent l'armament i els avions que lliurats en el moment de la seva arribada a terra francesa, setembre del 1938, haurien salvat Catalunya, lliurant Maó a l'Esquadra franquista liquidant la resistència de la zona Centre-Sud per mans -- dels traïdors Casado-Miaja-Vera-Besteiro, abandonant els -- centenars de milers de combatents republicans a mercè del franquisme ferotge i assedegat de venjança, sotmetent els -- centenars de combatents de Catalunya i als nostres vells, a les nostres dones i infants a les tortures, a les vexacions innombrables dels camps de concentració, dels batallons de treball, del retorn forçós a terra franquista.

Hitler anexionà l'Austria. La Unió Soviètica proposà als -- altres estats europeus discutir en comú les conseqüències -- perilloses d'aquest esdeveniment i amb l'objecte de prendre en comú mesures preventives, tenint en compte el perill que ja amenaçava Txecoslovàquia. La proposta no fou contestada.

Hitler plantejà l'anexió dels sudetes de Txecoslovàquia. Aquesta vegada França s'adreçà a la Unió Soviètica per a saber quina posició prendria en el cas d'una agressió contra Txecoslovàquia. La Unió Soviètica respongué: "Estem decidits a complir els nostres compromisos, segons el pacte, i a donar assistència a Txecoslovàquia, al mateix temps que a França, pels mitjans pels quals disposem. Les nostres autoritats militars estan llestes per a participar immediatament en una Conferència amb els representants militars de -- França i de Txecoslovàquia per a veure quines mesures exigeix la situació". Després, "el govern txecoslovac ha demanat al govern soviètic si estava llest, d'acord amb el pacte sovièto-txecoslovac, a portar-li una assistència immediata i eficaç, en el cas que França, fidel als seus compromisos, fes

el mateix: pregunta a la qual el govern soviètic va donar im-
mediatament una resposta absolutament clara i positiva. La -
resposta de França i Anglaterra fou Munic, en anaren a esque-
na de la Unió Soviètica, i allí ens sacrificaren a nosaltres
sacrificaren Txecoslovàquia i feren altres coses de les ---
quals parlarem més endavant. Els socialdemòcrates i els sin-
dicalistes reformistes traïdors, s'esgargamellaren cantant -
les "excel·lències" de la "pau de Munic". La capitulació de
Txecoslovàquia anulava de fet el pacte d'assistència sovieto
txecoslovac. Malgrat això, ja consumada la capitulació, el
govern txecoslovac va demanar al govern soviètic si continua-
ria sentint-se lligat pel pacte, si Alemanya posava noves --
condicions, si les negociacions amb Hitler fracassaven i si
Txecoslovàquia es resolvia a defensar les seves fronteres amb
les armes. El govern soviètic va respondre: "Si França acor-
da la seva assistència, en les condicions esmentades en la -
petició txecoslovaca, el pacte sovieto-txecoslovac entra de
nou en vigència!" La rèplica de l'imperialisme franco-anglès
fou el "pacte d'amistat eterna" signat per Daladier-Hitler,
lloat a extrems de servilisme inversemblable pels Blum-Oitri-
ne.

Sacrificades Austria i Txecoslovàquia, acabada la nostra glo-
riosa guerra amb el deshonor de la traïció, l'imperialisme -
anglo-francès guillotina definitivament el Front Popular --
francès, instaurà la vergonyosa dictadura Daladier. Pel seu
compte, Hitler continuà la seva marxa i segur de si mateix -
pels acords de Munic, envai i ocupà Txecoslovàquia, a la ve-
gada que Mussolini embutxacava el seu salari de Munic, ane--
xionant Albània. L'imperialisme anglo-francès fingí una ex-
traordinària indignació, però refusà la proposició que feu -
de seguida la Unió Soviètica de reunir-se els tres països en
Conferència per a prendre mesures immediates. Començà, com-
pany, el darrer episodi d'aquesta història sagnant. L'impe-
rialisme anglo-francès obrí l'aixeta de les garanties i co--
brí amb la seva "protecció" Polònia, Holanda, Bèlgica, Suï-
sa, Grècia, Romania i sabotejà, més a fons que mai, les nego-
ciacions per un Front de la Pau" que la Unió Soviètica empre-
nia resoltament. S'agreujà la qüestió polonesa, el joc brut
dels Chamberlain-Daladier, Halirax-Bonnet, començava ja a --
commoure les masses treballadores de França i Anglaterra --
alertades per l'acció perseverant dels Partits comunistes an-
glès i francès, i sobtadament, Chamberlain anuncià que una -
delegació militar franco-anglesa marxava a Moscou. Fou, com-
pany, la darrera maniobra. La Comissió estava formada per
militars de segon rengle i no tenia cap atribució. En canvi
la Comissió militar soviètica, presidida pel company Vorotxi-
lov, estava integrada per les primeres figures militars de -
la U.R.S.S. començaren les negociacions. La posició de la -
Unió Soviètica era clara: estava disposada a garantitzar la
sobirania dels petits països occidentals, si França i Angla-

terra garantitzaven al mateix temps la sobirania dels països bàltics, si donaven garanties a la Unió Soviètica en el cas d'una agressió indirecta per part d'Alemanya, si les forces armades de la Unió Soviètica eren autoritzades a travessar - el territori polonès, d'haver-hi estat de guerra amb Alemanya, Les negociacions s'allargaren, sense avançar un mil.lí metre, tal com volien Chamberlain-Daladier. I arribem, companys, al 23 d'agost del 1939. Aquell matí, el company Vorotxilov va cridar a la delegació militar franco-anglesa i poc més o menys va tenir amb ella el següent diàleg:

VOROTXILOV.- Teniu poders per a resoldre totes o algunes de les qüestions pendents? DELEGACIO.- No tenim cap poder.

VOROTXILOV.- L'exèrcit roig tindrà el dret de passar pel territori polonès en cas de guerra amb Alemanya? DELEGACIO.- No el govern polonès s'hi oposa categòricament.

VOROTXILOV.- I bé, senyors, hem acabat, ja podeu marxar.

Aquell mateix matí va ésser signat el pacte de no agressió - germano-soviètic i nou dies després la segona guerra imperialista començada l'any 1935, s'estengué a Polònia, Alemanya, França i Anglaterra.

L'imperialisme anglo-francès sofrí, en la terra soviètica, - la tercera gran derrota.

I s'obrí el capítol més substantiu de la història humana ...

L'imperialisme anglo-francès volia la guerra, no la pau.

La raó fonamental, històrica, del procés de gestació de la segona guerra imperialista i de la seva extensió ininterrompuda, és clara, companys: l'imperialisme anglo-francès, la reacció mundial dirigida pel capitalisme anglo-francès, no volien la pau, sinó la guerra.

Volien la guerra contra la Unió Soviètica!...

Fidel a la seva tradició secular, l'imperialisme anglès necessitava fer la guerra a la Unió Soviètica amb exèrcits aliens. Necessitava, a més crear les condicions precises per a imposibilitar tota reacció ofensiva de la classe obrera internacional, dels treballadors, de les masses populars avançades, en el moment d'iniciar l'acció definitiva contra la Unió Soviètica. Cal confessar que els imperialistes anglesos havien après la lliçó del 1917-1931. No aprengueren, però, la lliçó que més els convenia: la lliçó que els donà la Unió Soviètica el 23 d'agost del 1939.

Es en virtut d'aquesta necessitat que l'imperialisme anglo-- francès sacrificà Abissínia, Austria, Txecoslovàquia i Albània. Es en virtut d'aquesta necessitat que treballà sense -- escúpols per a exterminar la República Espanyola, compre--- nent bé que el nostre triomf, que la victòria dels pobles -- hispànics, que la victòria de la República popular dirigida per la classe obrera, hauria donat un impuls formidable al -- Front Popular francès a l'activitat revolucionària de la -- classe obrera francesa, hauria posat en perill de mort a Hit ler i Mussolini, hauria destruït, definitivament, els seus -- plans d'agressió contra el país del socialisme triomfant. Es en virtut d'aquesta necessitat que l'imperialisme anglo-fran cès, aprofitant l'atufament universal que provocà la nostra -- derrota, s'apressà a liquidar el Front Popular francès, a ar rabassar als treballadors francesos les conquestes socials -- obtingudes en les lluites del 1936 i anys posteriors, a vigo ritzar el règim de dictadura dels Daladier-Bonnet a donar el màxim de suport i mitjans als líders traïdors socialdemòcra tes i sindicalistes reformistes.

Sotmesa la classe obrera d'Espanya, d'Itàlia, d'Alemanya, - dels països balcànics, de Polònia, dels països bàltics, de - Finlàndia, a la dominació terrorista feixista; desarticulada la classe obrera francesa, adormida la classe obrera d'Angla terra, de Suïssa, de Bèlgica, d'Holanda i dels països escan dinaus, controlada i dirigida encara en els nuclis fonamen-- tals per la socialdemocràcia i el sindicalisme reformista; - amb un Japó engreixat pel saqueig de Xina, a les fronteres - orientals de la U.R.S.S. amb una Alemanya engreixada pel sa queig d'Europa central, a les fronteres occidentals de la -- U.R.S.S.; amb una Turquia capdavantera de les colònies i paï sos depenents dels imperis britànic i francès, a les fronte res sud de la U.R.S.S. i a breu distància de les zones petro leres; amb una Finlàndia recolzada pels països escandinaus i bàltics, a les fronteres nord de la U.R.S.S. i a 30 quilòme tres de Leningrad: com no havien de fer tota mena de somnis daurats els Chamberlain-Daladier, els Halifax-Bonnet, els -- Blum-Oitrine? Què importava la resta. Els espanyols, els - austriacs, els abissinis, els txecs, els tractats, la Socie tat de Nacions, què podien significar davant la reacció mun dial que anava forjant la cadena que havia d'immobilitzar -- primer i occir després la pàtria de tots els treballadors, la gegantina Unió Soviètica?

En el XVIII Congrés del Partit Comunista (b) de la U.R.S.S., observava el company Stalin: "S'està realitzant davant els - nostres ulls un descarat repartiment del món i de les zones d'influència, a costa de França, d'Anglaterra i Estats Units" sense que aquests "intentin fer resistència i, fins i tot, - amb certa complaença per la seva part". Per què?, preguntà el company Stalin. Per què a la revolució? En part, sí, pe

rò la part fonamental no és aquesta. Els no intervencionistes no volen entorpir el Japó, assenyalava el company Stalin, si s'embranca en una guerra contra Xina i, millor encara, - contra la Unió Soviètica; no volen entorpir a Alemanya si - vol embrancar-se en els afers europeus i aventurar-se en -- una guerra contra la Unió Soviètica".

Fou a Munic on s'arranjà tot el pla. Els imperialistes anglo-francesos sacrificaren la República espanyola i Txecoslovàquia amb la condició que Hitler dirigiria els seus --- afanys expansionistes cap a l'Est, contra la Unió Soviètica. Aquest sinistre pacte de Munic, companys, és ja un fet comprovat. Després del sacrifici de la República espanyola i de Txecoslovàquia, observa el company Stalin, és deferma en "la premsa una campanya sorollosa de mentides" sobre la "feblesa de l'exèrcit rus... la descomposició de l'aviació russa... pretesos desordres a la U.R.S.S.... empenyent els alemanys més cap a l'Est, prometent-los un botí fàcil i insinuant-los-hi: no teniu més que emprendre la guerra contra - els bolxevics i després tot s'arranjarà".

Va ésser aleshores que és parlà en tots els tons i en tota la premsa internacional de la invasió d'Ukrània per Hitler, de la concentració d'un poderós exèrcit alemany a l'Ukrània subcarpàtica. Va ésser aleshores que el bandit Bonnet digué a la comissió d'afers estrangers de la Cambra de diputats de França que el pacte franco-soviètic nō entraria en vigor si es produís un "moviment autonomista" a Ukrània. Hitler, però no "complí" la paraula donada a Munic, car sabia massa bé que a la U.R.S.S. hi ha el nombre suficient de "camiseis de força" per als "boigs" que gosessin atacar-la. El company Stalin, en el mateix informe, va subratllar que certs polítics d'Europa i dels Estats Units, cansats d'esperar la conquesta d'Ukrània, "comencen a posar al nu ells mateixos el veritable fons de la política de no intervenció. Declaren sense embuts i escriuen sense fingir que els alemanys - els han "decepcionat" en gran manera, car en lloc de seguir marxant cap a l'Est, contra la Unió Soviètica, han virat -- -què us en sembla- vers l'Oest i reclamen colònies. Tanmateix com si els alemanys no se'ls hagués lliurat les regions de Txecoslovàquia amb la condició d'emprendre la guerra contra la Unió Soviètica i ara és refusessin a recollir la lletra acceptada i enviessin a passeig a llurs creditors.

Es evident que arribada l'hora decisiva, el moment d'esdevenir la brigada de xoc contra la Unió Soviètica, "Alemanya, diu el company Dimitrov no pogué resoldre's a fer-ho. Callia que s'enfrontés, en primer terme, amb el poder econòmic i militar de la Unió Soviètica, amb la unitat moral i amb - la solidaritat del poble soviètic sempre disposat a defensar el país socialista fins a vessar la darrera gota de --

sang i fins a esclafar l'enemic. A més, els governants d'Alemanya hagueren de prendre en compte el fet que no podrien agrupar a la majoria del poble alemany en una guerra contra el gran país del socialisme. Així les coses, Alemanya és -- trobava davant d'aquest dilema: o caure en una situació de -- dependència de l'imperialisme franco-britànic anant a la -- guerra contra la Unió Soviètica i riscar el coll en l'empresa, o fer un viratge en la seva política exterior i marxar -- pel camí de les relacions pacífiques amb la Unió Soviètica.

El primer període de la segona guerra imperialista.

De no haver existit aquest pla fonamental de l'imperialisme, com podria explicar-se la seva conducta en el primer període de la segona guerra imperialista? Per què varen abandonar -- Polònia a la seva sort, per què s'immobilitzaren deixant a -- Hitler el temps que encara necessitava per a posar a punt la seva màquina de guerra? No fou per raons humanitàries. No fou pel desig de no agreujar la situació en termes que la -- possible pau s'allunyés indefinidament. Fou, en primer terme, perquè havien confiat en fer la guerra contra la Unió Soviètica amb l'exèrcit alemany. Fou, en segon terme, perquè no renunciaren a la perspectiva d'arrossegat a la Unió Soviètica, en el cas que Hitler manqués "definitivament" a la seva paraula, i fer la guerra a Alemanya amb l'exèrcit de la Unió Soviètica. I fou, essencialment, perquè declarada ja -- la guerra, no renunciaren a la idea d'arribar a una entesa -- amb Hitler i de refer sobre la marxa el bloc continental contra la Unió Soviètica.

El 15 d'octubre del 1939, el "Neue Vorwärts", òrgan dels socialdemòcrates alemanys editat a Londres, escrivia: "Per ara Alemanya és troba novament a les fronteres d'un país gegantí amb possibilitats incommensurables de desenvolupament, a les fronteres de Rússia. I, potser, d'ací a uns anys l'anhel més profund d'Anglaterra i França, serà que la nova República -- alemanya continui armada i que els socialdemòcrates alemanys estiguin disposats en interès del seu país i de tot Europa, a participar d'aquest anhel -- Naturalment que aquest "més profund anhel d'Anglaterra i França", és la destrucció de la -- Unió Soviètica. I que aquest profund anhel és disposaven a satisfer-lo, no a l'any 5000 del retorn dels socialdemòcrates al poder alemany, sinó amb Hitler mateix.

Carles Pi i Sunyer, ex-conseller de la Generalitat resident a Londres, en un document del mes de gener d'enguany, el -- qual analitzarem més tard, adreçat als Centres Catalans d'Amèrica i a una selecció de patums, fa una confessió preciosa Diu: "S'intenta -- ja veieu, en present -- una maniobra de gran envergadura per a obtenir en nom de la defensa contra el comunisme, un canvi de fronts". No oblideu, companys, que --

aquest "s'intenta" fou escrit mentre el senyor Samuel Welles delegat personal del President Roosevelt, visitava Roma, Berlin, Paris, Londres i el Vaticà; en el moment culminant de la campanya antisoviètica de la premsa internacional prenent com a pretext la gloriosa lluita de l'exèrcit roig contra -- els guàrdies blancs finlandesos. L'anticomunisme rabiós estava a l'ordre del dia. Es parlava en tots els tons de la guerra que el món "civilitzat" havia de fer als "bàrbars" soviètics. No és parlava gairebé de la segona guerra imperialista, en un esforç universal per a restar-li importància i facilitar, així, la "maniobra de gran envergadura" anticomunista i el "canvi de fronts". A França, el govern aixecà -- amb més "fermesa" que mai la bandera anticomunista i s'accentuà terriblement la repressió contra els militants del Partit Comunista i els millors fills de la classe obrera, i en ple parlament és demanava no res menys que la immediata declaració de guerra a la Unió Soviètica. Es feien tots els esforços imaginables per a forçar la declaració de guerra -- dels països escandinaus contra la Unió Soviètica i crear així una situació de fet trascendental que permetés una ràpida entesa amb Hitler i la niuada de la reacció mundial contra la Unió Soviètica per l'obert portell nord-europeu. Mai, ni en els pitjors temps del començament, s'havia mobilitzat tan a fons la premsa, la ràdio, el cinema, tots els mitjans de propaganda mentidera i de corrupció de l'opinió pública, amb el propòsit clar i concret de forjar artificialment un ambient d'hostilitat contra la Unió Soviètica i de facilitar la "maniobra de gran envergadura", el famós "canvi de fronts". Mai els líders socialdemòcrates i sindicals reformistes, els quals mentre hi hagué l'esperança de canalitzar la força ofensiva de Hitler contra la U.R.S.S. defensaren la política de concessions a Alemanya, anatemitzaren als denunciadors de Munic, predicaren el "pacifisme integral" i propugnaren per l'arranjament pacífic de les disputes sobre el nou repartiment del món i de les matèries primes, mai aquests líders -- traïdors és sentiren tan bel·licistes, mai no és feren tan seves les més baixes calumnies antisoviètiques, mai no s'esforçaren tant per a immobilitzar la classe obrera i allunyar-la de la Unió Soviètica, mai no revelaren amb tant cinisme -- que l'enemic no era Hitler sinó la Unió Soviètica, mai no és mostraren amb tan repugnant nuesa com agents a sou de l'imperialisme, com lacais de la reacció mundial. Els exèrcits anglo-francesos que res no feren per ajudar Polònia, estaven -- llestos per a embarcar cap a Finlàndia i començar la lluita contra la Unió Soviètica, no contra Hitler. El "canvi de -- fronts... en nom de la defensa contra el comunisme" semblava veritablement aleshores imminent. Tant imminent que el general Weigand, el mateix que havia de lliurar l'exèrcit francès i França a Hitler, cap de l'exèrcit anglo-francès d'Orient, acabava freturosament el pla d'agressió sobtada amb -- col.laboració de l'exèrcit turc, contra les zones petrolíferes de la Unió Soviètica.

El generalíssim Quisling

Com podriem explicar-nes, companys, el que succeí després, quan Hitler comencà la guerra de debó, no contra la Unió Soviètica, sinó contra França i Anglaterra, tirant per terra el castell de cartes que amb tant d'afany havien bastit, de no haver existit el fet que venim analitzant?

En un temps record, l'exèrcit alemany conquerí Noruega, Dinamarca, Holanda, Bèlgica i França, vencent milions d'homes ben entrenats i armats i amb un mínim de pèrdua pròpia. Es que Hitler és un geni sintesi d'Annibal, Cèsar i Napoleó? - Es que l'exèrcit alemany és superior a aquell de Josué, el qual bufant trompetes prenia les ciutats fortificades? Es que l'exèrcit alemany posseix l'arma "secreta", la qual -- fins avui únicament han inventat els novel·listes anticipacionistes? Es que hi ha en el fons quelcom de bruxeria? L'explicació és senzilla. El vencedor de Noruega, de Dinamarca d'Holanda, de Bèlgica i de França, no ha estat Hitler ni -- cap dels seus generals oficials. El vencedor ha estat el -- generalíssim Quisling, el llegendari polític norueg, símbol de l'imperialisme en putrefacció. Cada país vençut ha tingut el seu generalíssim Quisling. A Bèlgica fou el propi -- rei dels belgues. A França hi hagué un gran "stock" que es disputaven i és disputen Hitler i Mussolini: Flandin, Laval Blum, Paul Faure, Doriot, Daudet, Ibernegaray, Daladier, Bonnet, Petain, Weigand i el conjunt de l'alta i mitjana burgesia. Els exèrcits d'Hitler han passat portes obertes pel generalíssim Quisling.

La burgesia continental, companys, estava preparada per a -- fer la guerra a la Unió Soviètica, no a Hitler, no a Mussolini, no al feixisme, no al nazisme. La burgesia continental volia fer la guerra a la Unió Soviètica, no als règims que ella mateixa creà, enfortí i engreixà en un esforç desesperat per aturar la revolució proletària i salvar els -- seus interessos de classe. Forçada a fer la guerra en forma absolutament contrària a la volguda i planejada, la burgesia, de manera monàrquica, ha executat pel seu compte i -- en cada país, el pla Chamberlain-Daladier. La burgesia ha traicionat els interessos nacionals per a salvar els interessos de classe, variant el pla anterior que consistia en sacrificar els interessos nacionals en una guerra contra la Unió Soviètica, per a salvar els seus interessos de classe.

La conseqüent política de pau de la Unió Soviètica.

Malgrat la transparència del procés històric que ha enfonsat a la humanitat a l'abim de la segona guerra imperialista, hi ha gent de bona fe que no acaben de comprendre, que no han reeixit a netejar el seu cervell de les ombres i de la brutícia que en ell ha anat dipositant i extenent la -- reacció mundial. I bé, companys, la política de la Unió Soviètica ha estat i és meravellosament clara.

En el XVII Congrés del Partit Comunista (b) de la U.R.S.S. - any 1934, va dir el company Stalin: "No ens hem orientat mai cap Alemanya, com tampoc cap a Polònia o França. Ens hem -- orientat abans i ens orientem ara cp a la U.R.S.S. i única-- ment cap a la U.R.S.S."

En el XVIII Congrés del Partit Comunista (b) de la U.R.S.S., el company Stalin va definir com segueix la política exte--- rior soviètica, i en un moment d'altíssima tensió internacio-- nal: "1 - Som partidaris de la pau i de l'enfortiment de les relacions positives amb tots els països i persistim i segui-- rem persistent en aquest punt de vista, en la mesura en que aquests països mantinguin les mateixes relacions amb la Unió Soviètica, en la mesura en que no intentin lesionar els in-- teressos del nostre país. 2- Som partidaris de mantenir rela-- cions pacífiques amistoses i de bon veinatge amb tots els -- països que tenen fronteres comuns amb la U.R.S.S. i persis-- tim i seguirem persistent en aquest punt de vista, en la me-- sura en aquests països mantinguin les mateixes relacions amb la Unió Soviètica, en la mesura que no intentin lesionar, ni directament ni indirecta, els interessos de la integritat i inviolabilitat de les fronteres de l'Estat Soviètic. 3.- - Som partidaris de recolzar els pobles víctimes de la agres-- sió i que lluiten per la independència de llur pàtria. 4.- - No tenim por a les amenaces dels agressors i estem disposats a retornar dos cops per cada cop dels promotors de la guerra que intentin atemptar contra la inviolabilitat de les fronte-- res soviètiques ". I concretant les tasques del Partit en -- política exterior, va afegir el company Stalin: " 1.- Seguir aplicant en l'esdevenidor una política de pau i refermament de les relacions positives amb tots els països. 2.- Esser -- prudents i no permetre que el nostre país és vegi arrossegat a conflictes pels provocadors de guerres, avessats a que els altres els treguin les castanyes del foc. 3.- Emfortir per tots els mitjans la potència combativa del nostre exèrcit -- roig i de la nostra marina roja de guerra. 4.- Refermar els llaços internacionals d'amistat amb els treballadors de tots els països, interessats en que regni la pau i l'amistat entre els pobles".

Aquesta definició de la política conseqüent de pau de la -- Unió Soviètica, feta el 10 de març del 1939, va ésser un ad-- vertiment molt clar als investigadors de la guerra contra la U.R.S.S., als mateixos que portaven entre mans el doble joc de pactar amb ella i amb Hitler, va ésser un advertiment a -- Hitler. Resultà però, que Hitler va comprendre el valor de l'avertiment i Chamberlain-Daladier, no.

No hi ha més que un Estat proletari, un Estat socialista, en el món: la U.R.S.S. Tots els demés Estats són capitalistes. No hi ha **un** sol Estat capitalista amic de la U.R.S.S. Tots -- els Estats capitalistes són enemics de la U.R.S.S. Els Estats

capitalistes que un moment donat fan la cara amiga a la U.R.S.S., és posen una careta i la seva intenció real persisteix destruir-la. Quina era, companys, la doble perspectiva de Chamberlain-Daladier? Guanyar Hitler i utilitzar l'exèrcit alemany com a brigada de xoc contra la U.R.S.S. i de no reeixir, arrossegar a la U.R.S.S. a una guerra contra Alemanya, ésser espectadors de la guerra una vegada començada, pactar amb Hitler a l'hora precisa, per arribar, seguint altres camins, a la idea bàsica i mai no abandonada del bloc continental antisoviètic. La finalitat darrera dels Chamberlain-Daladier, marxant pel camí directe o indirecte, era sempre la mateixa: anorrear la U.R.S.S. Què hauria esdevingut de la Unió Soviètica si en lloc d'aprofitar al màxim les contradiccions dels imperialismes en lluita, els hagués ignorat o subestimat i s'hagués deixat portar a la guerra? La resposta és fàcil: La Unió Soviètica seria no el baluard de la pau, - esperança dels pobles oprimits, destacament d'avantguarda -- del proletariat internacional, el país del socialisme victoriós en marxa segura i metòdica cap el comunisme: seria una víctima més de l'imperialisme anglès avessat a fer guerres - amb exèrcits aliens, a consolidar i estendre les seves possessions amb la sang dels altres.

El que havia d'ésser guerra dels imperialistes coaligats contra la Unió Soviètica, ha esdevingut guerra interimperialista. Els que treballaven per a trossejar la Unió Soviètica, és trossegem entre ells. Volien la guerra i la Unió Soviètica té la pau, pau fecunda que li permet realitzar amb ritme accelerat el tercer pla de cinc anys, que li permet augmentar dia a dia el benestar i la prosperitat dels ciutadans i dels pobles soviètics, que li permet enfortir i pujar en molts -- graus la invencibilitat de l'exèrcit Roig i de la Marina Roja de Guerra, que li ha permès alliberar i reincorporar a la pàtria soviètica els carelians, els estonians, letons i lituans, els blancrussos i els ukranians, els moldaus i els -- bessarabians, els quals li foren arrabassats pels imperialistes en els anys de feblesa militar. Evidentment aquesta vegada l'imperialisme anglès ha trobat la resposta que es mereixia i que mai en el curs dels segles ningú no li havia donat: la resposta del company Stalin.

Felicitem-nos-en, amics. La fortitud de la U.R.S.S. és la fortitud del proletariat internacional. L'alliberament per la U.R.S.S. de nacionalitats oprimides, és l'esperança que dona vida a les que encara sofreixen sota els sabres dels -- opressors, L'emancipació política i econòmica de milions de treballadors per la U.R.S.S., és l'anticipació segura de -- l'emancipació política i econòmica dels treballadors del món sencer. La fecunda pau interior i exterior de la U.R.S.S. - és l'estímul dels pobles que pateixen avui els horross de la guerra imperialista, dels pobles que porten en el cor la imat

ge sagrada de la U.R.S.S. faran ells mateixos la pau per damunt i contra els botxins imperialistes. Com voleu que no s'esgargamellin els imperialistes i els seus lacais socialdemòcrates contra la Unió Soviètica? Com voleu que no cobreixin d'injúries, que no persegueixen amb ferotgia els Partits comunistes, l'avantguarda de la classe obrera? No hi fa res companys. De nosaltres és l'esdevenidor, perquè nosaltres no renunciarem a la lluita, perquè nosaltres direm la darre-ra paraula.

Caracterització de la segona guerra imperialista.

Ja fa més d'un any que la guerra imperialista imposa als treballadors sofriments indescriptibles. Quina ha d'ésser la nostra conducta davant d'ella? En la "Història del Partit Comunista (b) de la U.R.S.S.", podem llegir el següent: "els bolxevics no eren contraris a tota guerra. Eren contraris solament de la guerra anexionista, de la guerra imperialista. Els bolxevics entenen que hi ha dues classes de guerra: a) les guerres justes, no anexionistes, d'alliberament que tenen com a finalitat la defensa del poble contra una agressió exterior i contra tots aquells que intentin esclavitzar-lo, -- alliberar el poble del jou del capitalisme o, per últim, -- emancipar les colònies i els països dependents del jou dels imperialistes; i b) les guerres injustes, anexionistes, que tenen com a finalitat l'anexió i l'esclavització de països o pobles estrangers. Els bolxevics recolzaren la primera classe de guerra. En canvi, maldaven per a desenvolupar una lluita resolta contra les guerres de la segona classe arribant fins a la revolució i a l'enderrocament del govern imperialista del propi país".

Estem en presència d'una guerra imperialista. El bloc dirigit per l'imperi anglès fa la guerra per a conservar sencer en les seves mans el que posseeix. El bloc dirigit per Alemanya fa la guerra per a forçar al primer a un nou repartiment del món. El bloc anglès no fa la guerra per alliberar els països colonials independents. El bloc alemany no fa la guerra en nom de les colònies i països dependents freturosos de llibertat, sinó per a imposar a aquests un nou amo. "En el seu caràcter i en la seva essència -diu el company Dimitroff- l'actual guerra és, de la part dels dos grups combatents, una injusta guerra imperialista, malgrat les falses consignes que empren les classes dominants dels Estats capitalistes en lluita per amagar a les masses de tots els països lliurs veritables intencions".

És una guerra imperialista, és una guerra injusta. Deven, per tant, lluitar contra d'ella, i per la pau, amb totes les nostres forces. No hem de permetre que les qüestions marginals ens apartin del nostre camí i enfosqueixin el nostre pensament.

Quí és l'agressor?

Aquesta és, companys, la primera qüestió marginal. Quí ha començat primer, Anglaterra o Alemanya? Què fou primer, -- l'ou o la gallina? Comentant la primera guerra imperialista va dir Lenin: "El problema de saber quin dels dos grups - va donar el primer cop militar, o quin d'ells va ésser el - primer en declarar la guerra, no té, per a precisar la tàctica dels socialistes, cap importància. La xarrameca sobre la defensa de la pàtria, sobre la necessitat de rebutjar la invasió estrangera, sobre la guerra defensiva, etc., no es proposa res més que entabanar el poble".

Evidentment, companys. Quan dos bandits s'enfronten, ens hem de capficar per a escatir quin dels dos s'ha tret el -- primer gavinet? En tot cas, companys, el que ens ha d'interessar és ajudar-los a ben morir i ben de pressa, a tots -- dos!

Feixisme i democràcia.

En les condicions noves creades per la guerra imperialista, les fronteres que separaven abans l'imperialisme feixista de l'imperialisme pseudodemocràtic, s'han esborrat. En les condicions noves no ens pot temptar la feina de liquidar el feixisme deixant en peu el capitalisme. La nostra feina -- avui, en les condicions noves, és lluitar contra el capitalisme, generador de guerra, suprimir-lo per a implantar el socialisme, règim de pau entre els homes i entre els pobles "Els imperialistes dels països bel.ligerants -escriu el company Dimitrov- han començat la guerra per a un nou repartiment del món, per l'hegemonia mundial, condemnant a la destrucció a milions d'éssers. La classe obrera cridada a donar a la guerra la seva pròpia sortida revolucionària en el seu propi interès i pel bé de la humanitat treballadora, -- destruint d'una vegada per sempre les causes fonamentals de les guerres imperialistes". O sigui, el capitalisme.

Abans de la guerra imperialista entre el feixisme, forma la més agressiva del capitalisme, i la pseudo-democràcia capitalista, podia establir-se una certa diferenciació per --- raons tàctiques. Però des del moment que les pseudo-demo-- cràcies varen guillotinar la República espanyola, el Front popular francès, i han anat incorporant els mètodes de terror feixistes als propis mètodes d'opressió i repressió -- -dissolució dels partits comunistes, expulsió dels parla--- ments dels diputats i senadors comunistes, presons i camps de concentració per als millors combatents de la classe -- obrera, supressió dels drets d'associació, de reunió, de -- premsa, abandonament per la social-democràcia i el sindicalisme reformista del principi de la lluita de classes per a acceptar el principi fonamental del feixisme: col.laboració

de classes -i han imposat a la humanitat els horrors de la segona guerra imperialista, quin sentiment veritable de lluita proletària tindria que ens entestessim a mantenir una diferenciació que els fets han esborrat definitivament?

No, companys. Els dos grups imperialistes estan en guerra. Nosaltres hem de lluitar contra ells, contra la guerra. Nosaltres hem de lluitar contra ells, contra la guerra imperialista, contra el capitalisme, per la pau i pel socialisme.

Durada de la guerra

Heus ací, una tercera qüestió marginal. La guerra durarà -- molt o durarà poc? Resistirà Anglaterra o caurà desfeta com França? I si la guerra s'acaba de seguida, Hitler no serà -- massa fort? Aleshores, no hi haurà un perill per la Unió Soviètica? Companys, mentre hi hagi capitalisme hi haurà perill per a la Unió Soviètica. A més, companys, la Unió Soviètica està en bones mans. Per aquest camí dels dubtes i de les interrogacions de bona fe, és pot anar lluny. Aquest camí condueix a les filies i a les fobies de la primera guerra imperialista. Val a dir, a la pitjor i a la més aixorca de les desviacions. El que cal és analitzar objectivament la situació. Independentment de la mita o poca durada de la guerra, de si Anglaterra resisteix o no, del poder que pugui tenir Hitler en un demà hipotètic que no arribarà, què és Europa avui, què serà a la fi del procés iniciat? Europa és avui un camp netejat per la tempesta. Les forces polítiques i socials que s'oposaven a la maduresa revolucionària de la classe obrera, dels treballadors, que eren permanentment el mur de contenció de la revolució proletària, han mort amb ignominia, ofegades pel llot de la traïció. En primer terme, la socialdemocràcia. En tant que organització, la socialdemocràcia s'ha enfonsat. Els residus que resten es lliuren a Petain, és lliuren a Hitler, a Mussolini, als que tenen avui la caixa de cabals. Aquest és un fet capital, car com diu Stalin, "el socialdemocratisme actual és el suport ideològic del capitalisme. Lenin tenia raó una i mil vegades quan deia que els actuals polítics socialdemocràtes són els "veritables agents de la burgesia dins del moviment obrer, els lloc-tinents obrers de la classe capitalista" i que en la guerra civil entre el proletariat i la burgesia "es col·loca ríen inevitablement al costat dels versallesos contra els comunistes". No és pot acabar amb el capitalisme sense acabar amb el socialdemocratisme dins del moviment obrer. Al costat de la socialdemocràcia, ha caigut la demagogia esquerrista de la burgesia "jacobina" i amb ella s'ha liquidat per sempre el prestigi heretat de la gran revolució francesa per la burgesia "patriota", eix, i directora de la nació en armes, de la nació en perill. Car han estat els partits burgesos de demagogia esquerrista els que han preparat l'hecatom-

be, ha estat la burgesia "patriota" la que ha lliurat la pàtria per trenta diners. En els camps trossejats d'Europa, - per als milions d'homes sotmesos a la dura llei del foc i de l'assassinat en massa, per a la classe obrera condemnada a - produir enginys de destrucció i no de construcció i a suportar el pitjor pes sagnant de la guerra tècnica, que poden -- significar ni quina fibra podran commoure al llarg de la -- guerra i al final d'ella, els lords anglesos i els seus servents laboristes, els Churchill i els Atlee, o els dictadors Hitler i Mussolini amb les seves corts d'emplomellats i servils personatges, tots i cada un dels sinistres individus -- responsables de la més terrible tragèdia que mai hagi sofert la humanitat? Com no copsar, companys, que en la perspectiva històrica, en la immediata i en els caps torturats d'Europa, no estaran en peu més que els partits comunistes, els coratjosos partits que abans de la guerra i en tots els països bel.ligerants, fent front a tots els perills i persecucions, han dit la veritat al poble i han assenyalat al poble l'únic camí de l'alliberament definitiu? Com no copsar, companys, que pels pobles malaurats d'Europa, per a tots els pobles -- d'Europa, el prestigi de la U.R.S.S. s'ageganta dia a dia, - sentint-se atrets per ells com per un imà de força incomensurable, per la terra de la pau, del benestar, del treball - fecond, que ha exterminat les classes parasitàries i explotadores, que construeix la vida sense classes, vida de veritable llibertat, per la benaurada terra de la fraternitat i -- igualtat entre els homes i el pobles?... No, companys. Mi--rem-nos a nosaltres mateixos i preguntem-nos sense repòs: - què fan els Partits comunistes? què fem nosaltres?

I passem a les qüestions fonamentals.

Les dues mentides.

Els grups imperialistes en guerra és disputen les simpaties del món que encara no està en guerra. Uns i altres menteixen amb cinisme a voltes infantil, però uns i altres deixen en descobert la gran veritat.

El grup anglès diu: nosaltres som els defensors de la democràcia. Ja ningú no pot ignorar avui el que era la democràcia francesa. Anglaterra no és una democràcia. Anglaterra és una aristocràcia. Com en les "democràcies d'Atenes i Roma, 46 milions d'anglesos viuen de l'explotació de 500 milions d'essers humans. Com en les "democràcies " d'Atenes i Roma, els anglesos elegeixen els administradors del treball esclavitzant de 500 milions de essers humans. Com en les -- "democràcies" d'Atenes i Roma, el cim aristocràtic és rodeja de l'aristocràcia menuda que dirigeix i suborna intel.lectualment i moral a la gran massa ciutadana. I el mateix que en -- les "democràcies" d'Atenes i Roma als ciutadans més pobres -

s'els repartia de franc el blat robat als pobles sotmesos, als ciutadans més pobres d'Anglaterra s'els manté de franc amb les engrunes dels superguanyys que l'alta aristocràcia - extreu de l'explotació de 500 milions d'essers humans. O - aquest líder democràtic serà Nord Americà, la segona gran - potència imperialista que corre a marxes forçades a la guerra, la terra dels "reis" de les finances i de la indústria, la terra que xucla rendes de la misèria dels negres, el -- país que ha deixat la seva empremta de sang i de saqueig en tots els països de l'Amèrica Llatina i Filipines, el país - que desenvolupa amb rapidesa vertiginosa el pla de domini - colonial de tota l'Amèrica Llatina i d'enormes regions asiàtiques? No són democràtics, no poden ésser democràtics els països que viuen de l'explotació d'altres pobles.

El grup anglès diu: Nosaltres som els defensors dels pe--- tits països i prometem per a l'endemà de la victòria un nou ordre europeu, una mena de Federació democràtica. Si Anglaterra ens podés ensenyar un sol petit país alliberat per -- ella, la podríem creure. Si Anglaterra, en el curs de la guerra, retornala llibertat i la sobirania als pobles que - avui excolta, la podríem creure. En quant a la Federació, no en tenim prou amb el record de la Societat de Nacions? - L'Anglaterra no podria crear més que una Federació europea controlada per la City. Val a dir que la promesa federativa cal interpretar-la com una promesa ferma de colonització europea per Anglaterra.

El grup alemany diu: som les potències proletàries i volem el nostre lloc sota el sol. Són uns "proletaris" molt especials. Un proletari veritable cerca el seu lloc sota el -- sol colze a colze amb els demés proletaris. No els assassina. No els vol sotmetre. La llibertat i la igualtat de -- tots és la seva pròpia llibertat i igualtat. Els "proletaris" alemanys i italians són com l'anarquista de casa nostra, que aspira amb vehemència a esdevenir petit botiguer. Naturalment, en escala major. Els "proletaris" alemanys i italians criden als anglesos: aparteu-vos, ara ens toca a - nosaltres el torn d'explotació de la humanitat esclavitzada nosaltres som més joves i més dinàmics, tenim més fam i més sed, i en treurem d'ells molta més sang que vosaltres.

El grup alemany afegeix: lluitem per una nova Europa, pel nou ordre. No parlen de Federació. Són menys hipòcrites. La nova Europa vol dir, de moment, dos nuclis centrals -dic de moment, perquè Hitler de reeixir acabaria per menjar-se a Mussolini: ja sabeu que dos galls no caben en un galliner - Alemanya i Itàlia, i la resta d'Europa sotmesa i treballant per la major glòria i profit de la nova aristocràcia triomfant. Ja veieu que s'ens promet un ideal superb: no l'alli berament dels pobles esclavitzats, sinó dels pobles que -- eren lliures, com a norma metòdica. Cal treure's el barret davant de tant idealisme.

Aquesta és, companys, la guerra imperialista. Res de comú podem tenir amb ella. Res no té a guanyar-hi la classe -- obrera. Té mil vegades raó el company Dimitrov quan diu: "Per a la classe obrera només hi ha una mena de posició -- correcta: la lluita a fons contra la guerra imperialista, contra els responsables i agents d'aquesta guerra, en primer lloc dins del seu propi país: la lluita per aturar en sec aquesta guerra de robatori. És aquesta la més justa -- de les causes, regida pels interessos fonamentals del proletariat i de tot el poble treballador".

La gran llum.

Enfront d'aquestes dues cíniques mentides, la mentida del grup imperialista anglès i la mentida del grup imperialista alemany, brilla poderosa, radiant, una gran llum: la U. R. S. S., la pàtria de tots els treballadors, pàtria de llibertat i de democràcia autèntica, unió fraternal de pobles lliures i iguals, la pàtria del socialisme victoriós en -- marxa cap el comunisme, la pàtria ennoblida per l'alliberament revolucionari de bessarabians, moldaus, ukranians, -- russos blancs, lituans, letons, estonians, i carelians, la pàtria proletària sàviament dirigida per Stalin, antorxa -- altíssima i inexhaurible que il·lumina el camí de la pau, del pa i de la llibertat a tots els pobles i els homes -- oprimits del món!...

Enfront de les dues mentides imperialistes oposem la conseqüent política de pau de la Unió Soviètica. Lluitem per -- la pau, contra la guerra imperialista. Nosaltres volem imposar la pau, car, ens diu el company Dimitrov: "seria ingenu pensar que els imperialistes, després d'haver arrossegat a la guerra a una població de més de 1.000 milions -- d'éssers, d'haver mobilitzat ja més de 20 milions d'homes i d'haver-ho posat tot en el joc de la guerra pel domini -- del món, s'aturaran a mig camí. Pel contrari, tractaran -- per tots els mitjans d'arribar en el seu pugilat imperialista, un desenllaç damunt els camps de batalla, vessant -- criminalment la sang dels pobles propis i d'aquells altres als quals mantenen sotmesos. Els imperialistes no es decidiren a posar voluntàriament fi a la guerra, no renunciaran als seus plans d'aixamplar-la i transformar-la en un -- carnatge mundial, si la classe obrera internacional i els pobles de cada país no posen fi a aquest crim monstruós".

Nosaltres, però, companys, no som pacifistes sentimentals. No som pacifistes estil Paul Faure que deia, i ho ha aconseguit: "és preferible viure hitlerià que morir francès". Nosaltres volem la pau, no la capitulació. Holanda, Bèlgica, França, han capitulat, però no gaudeixen de pau. Patexen la guerra en les pitjors condicions, sotmeses el poble a l'explotació dels traïdors interiors i dels invasors.

Nosaltres volem la pau feta revolucionàriament pels pobles. Nosaltres lluitem en cada país contra les forces de regressió i d'opressió que llaçen els pobles al carnatge imperialista, per aixecar damunt les runes del capitalisme, la veritable -- pau, la única pau possible, la pau feta pels pobles lliures - d'explotació social i nacional, pels pobles iguals i germans, pels pobles deslliurats dels eixorcs i monstruosos perjudicis de raça, de religió, d'història falsificada, prejudicis sistèmicament conreats per les classes parasitàries i explotadores. Nosaltres volem una pau sense nexions, sense indemnitzacions, sense pobles vençuts ni pobles repartits, una pau justa que no porti en ella mateixa el caliu de nous i propers -- carnatges.

Es amb aquesta pau, la qual hem de guanyar nosaltres, que podrem bastir la veritable Federació mundial de pobles lliures i iguals, establir un nou ordre europeu i mundial de justícia i llibertat, d'autèntica democràcia, sense pobles parasitàris i explotadors d'altres pobles.

Què valen, companys, les mentides imperialistes davant nosaltres i què poden contra nosaltres? Cauen les mentides imperialistes i brilla cada vegada més alta la flama ardent que amb mà tan ferma i segura porta el camarada Stalin...

Dur és el camí a seguir, companys, ple d'obstacles i perills sembrats pels imperialistes, pels enemics de la humanitat. Però l'hem de seguir i el seguirem. Obstacles i perills seran vençuts, perquè amb nosaltres tindrem una força invencible la classe obrera internacional.

El capitalisme, és la guerra, companys. El socialisme és la pau. Imposant la pau entre els pobles i els homes, donarem - el cop mortal al capitalisme, i damunt la terra alliberada, - podrem construir el socialisme.

Abaix la guerra imperialista, companys. Per la pau, pel pa, per la llibertat de tots els pobles, de tots els homes, ara - més que mai, visca Stalin. Visca la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques. Visca la Internacional Comunista...

II.- LA QÜESTIÓ NACIONAL CATALANA

En aquesta situació internacional, i coneguts els factors que l'han determinada i bellusmades les perspectives immediates, hem d'analitzar la qüestió nacional de Catalunya. La nostra qüestió nacional és una part de l'immens conjunt remogut a -- fons per la segona guerra imperialista i per la justa i consegüent política de pau de la Unió Soviètica. La solució de la qüestió nacional de Catalunya no pot ésser considerada aïlladament del profund procés històric que va desenvolupant-se en

els nostres dies i en el món sencer.

Marx-Engels i el problema nacional i colonial

En analitzar els esdeveniments que en la seva època tingueren lloc a Irlanda, Índia, Xina, els països centre-europeus, Polònia i Hongria, Marx i Engels ens donaren les directrius fonamentals sobre la qüestió nacional i colonial.

Aquestes directrius fonamentals no solament no foren desenvolupades per la socialdemocràcia, sinó que varen ésser desconegudes i tergiversades en la teoria, i renegades en la pràctica.

Els problemes nacionals d'Europa han estat i són un factor revolucionari de lluita contra l'imperialisme. En la mesura en que els partits de la segona internacional degeneraren en Partits de "reformes socials", s'apartaven de la lluita de classes, renegaven de la dictadura del proletariat, passaven als rengles de la contrarrevolució, la qüestió nacional que en un principi anunciaren vagament, es transformà en instrument -- "ideològic" de subordinació nacional a l'imperialisme. No -- val ara la pena d'analitzar les teories socialdemocràtes justificatives de l'opressió nacional i colonial. Recordem, només, que pels socialdemocràtes la lluita dels pobles colonials era contrària als interessos del proletariat europeu, que la tesi sobre "la missió i càrrega de l'home blanc" dels més fanàtics imperialistes, l'acceptaven en parlar del paper progressiu de l'imperialisme en les colònies, que feien el joc a -- l'imperialisme en assegurar que els pobles colonials i nacions orpimides no estaven preparats per a l'exercici de la llibertat i de la sobirania.

La nostra experiència és suficient per a coneixer a fons la posició pràctica dels socialdemocràtes en la qüestió nacional. El Partit Socialista Obrer Espanyol, ha combatut a sang i a foc Catalunya i Euzkadi, les dues nacionalitats històriques oprimides arribades a la maduresa nacional. El Partit Socialista Obrer Espanyol ha estat un instrument de l'imperialisme espanyol, el més útil, car, per la seva acció escrita i pràctica, grans nuclis d'obriers no copsaren mai que la qüestió nacional i colonial és part integrant de la revolució proletària internacional. En el curs de la nostra guerra les incomprendsions i exabruptes del Partit Socialista Obrer Espanyol i dels seus líders en funció de govern, Largo Caballero, Prieto i Negrin, de cara a Catalunya i a les institucions econòmiques nostres, foren uns dels factors principals que contribuïren a la derrota de Catalunya i de la República.

Lenin i el problema nacional i colonial

Va ésser Lenin el primer en desenvolupar la teoria nacional i colonial, tenint com a base les directrius fonamentals de Marx i Engels. La teoria de Lenin sobre la qüestió nacional i colonial, consta de tres punts essencials: 1er.- Reunió en sistema simètric de les directrius fonamentals de Marx i Engels, sobre les revolucions nacionals i colonials en l'època imperialista. 2on.- Vinculació de la qüestió nacional i colonial a la qüestió de l'enderrocament de l'imperialisme. 3er.- Afirmació que la qüestió nacional i colonial és una part integrant de la revolució proletària internacional.

Que lluny estem, companys, del reaccionarisme socialdemocrata!

Stalin i el problema nacional i colonial

La teoria revolucionària de Lenin sobre la qüestió nacional i colonial havia d'ésser desenvolupada i aplicada pel company - Stalin.

Quatre factors nous i substantius han enriquit la teoria sobre la qüestió nacional i colonial:

1er.- Unió de la qüestió nacional amb la colonial. La qüestió nacional i colonial passa a ésser no una qüestió específica de la política interna d'un estat particular, sinó un problema mundial d'emancipació dels pobles oprimits, dels pobles dependents i colonial, del jou de l'imperialisme.

La Unió de la qüestió nacional amb la colonial, la defineix així el company Stalin: "L'abolició de l'opressió nacional a Europa és inconcebible sense l'emancipació dels pobles colonials d'Assia i Africa de l'opressió de l'imperialisme; aquella està lligada orgànicament a aquesta".

2on.- Formulació categòrica del dret de les nacions no sobiranes i de les colònies a la separació política, a l'existència com Estats independents.

3er.- La qüestió nacional i colonial i del poder capitalista, de l'enderrocament del capitalisme i de la dictadura del proletariat, són conexas. Desenvolupament aquest punt capital i escriu el company Stalin: "La guerra imperialista ha demostrat, i l'experiència revolucionària dels anys recents ha confirmat altra vegada: 1er.- Que els problemes nacionals i colonials són inseparables del problema de l'emancipació del domini del capital. 2on.- Que l'imperialisme (forma superior del capitalisme) no pot existir sense l'esclavització política i econòmica de les nacions no sobiranes i de les colònies. 3er.- Que les nacions no sobiranes i les colònies no poden ésser emancipades sense l'enderrocament del domini capitalista. 4rt.- Que la victòria del proletariat no pot ésser duradora, a no ésser que les nacions no sobiranes i les colònies, siguin

emancipades del domini capitalista.

4rt.- Real igualació, no simplement jurídica, de les nacions. Ajut i estimul a les nacions endarrerides per a aixecar-les al nivell cultural i econòmic de les més avançades. Considerar aquesta igualació, ajut i estimul, com un dels requisits previs per a la cooperació fraternal entre les masses treballadores de les diverses nacions.

Aplicació pràctica de la teoria

El valor extraordinari de la teoria Leninista-Stalinista sobre la qüestió nacional i colonial, és que ha passat del domini de l'especulació al de la pràctica triomfant. La teoria leninista-stalinista ha estat aplicada íntegrament a la Unió Soviètica.

En la "Declaració dels drets dels Pobles de Rússia", publicada el 15 de novembre del 1917, redactada pel company Stalin, aleshores Comissari del poble per a les Nacionalitats, s'exposen els següents principis fonamentals: 1er.- La igualtat i la sobirania dels pobles de Rússia.- 2on.- El dret dels pobles de Rússia a la lliure autodeterminació fins a la separació i a l'establiment d'estats independents. 3er.- Abolició de tots els diversos privilegis i restriccions nacionals i nacional-religioses. 4rt.- Lliure desenvolupament de les minories nacionals i dels grups ètnics que habiten en el territori de Rússia.

L'aplicació estricta dels principis constitucionals fou una de les grans preocupacions del proletari victoriós. Així podem veure que en la resolució del X Congrés del Partit, data del 10 de març del 1921, es fixen les següents tasques: "...ajudar a les masses treballadores dels pobles que no són de la gran Rússia, a igualar-se a la Rússia Central, la qual marxa al cap d'ells, i ajudar-los: a) a desenvolupar i consolidar llur propi sistema estatal soviètic en formes compatibles amb el caràcter nacional d'aquests pobles; b) a organitzar llurs propis tribunals, cossos administratius, organismes econòmics i governamentals, sorgits de la població autoctona familiaritzada amb les costums i la psicologia de la població local, i que usen en el seu funcionament l'idioma nadiu; i c) a desenvolupar en llur propi idioma la premsa, les escoles, els teatres, els clubs i institucions culturals i educacionals en general".

Realitzada l'experiència en els anys més difícils i ombrívols de la Revolució d'Octubre, quan pel fet mateix de la guerra civil i de la intervenció estrangera, la gran quantitat de pobles, de grups ètnics, de nacionalitats aplegadas a la Unió Soviètica estaven isolats entre ells per la imposició dels

nerals blancs, angleses o francesos, sorgeix amb una força sorprenent la justesa genial de la teoria Leninista-Stalinista de la qüestió nacional i colonial. Formulada amb claredat exemplar i aplicada de manera conseqüent, la teoria nacional i colonial de Lenin i Stalin, fou l'aglutinant més sòlid dels pobles i nacions de la immensa Unió Soviètica. I la confirmació esplendorosa d'aquest fet la tenim en que en el període de construcció triomfant del socialisme, la teoria leninista-stalinista ha estat incorporada íntegra a la Constitució aprovada l'any 1936.

L'article 13 de la Constitució diu: "La Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques és un Estat federatiu, constituït sobre la base de la unió voluntària de Repúbliques Socialistes Soviètiques iguals en drets". Vegem l'article 17: "Cada República federada conserva el dret a separar-se lliurement de la U.R.S.S." I, finalment, reflexionem l'article 123, suprema definició de la unió fraternal i igual dels pobles soviètics: "La igualtat de drets dels ciutadans de la U.R.S.S., sense distinció de nacionalitat ni de raça, en tots els dominis de la vida econòmica, de l'Estat, cultural, social i política, és una llei immutable. Tota restricció directa o indirecta dels drets o, inversament, l'establiment de privilegis, directes o indirectes, per als ciutadans per raó de la raça o de la nacionalitat a la qual pertanyin, el mateix que tota prèdica d'exclusivisme racial o nacional, o d'odi i menyspreu racial o nacional, són castigades per la llei".

Les conseqüències d'una teoria aplicada conseqüentment

La teoria nacional i colonial de Lenin i Stalin no fou aplicada sense dificultats. Calgué vèncer la resistència acarnissada del trotsquisme, enemic sistemàtic de tot allò que pel seu valor substantiu havia de consolidar la Revolució d'octubre. Així no cal estranyar-nos de la duresa amb que el company Stalin plantejà el problema en el XII Congrés del Partit. Heus aci les seves paraules, les quals ens podem aplicar per saber el que podem ésser en l'esdevenidor i el per què de les moltes derrotes que hem sofert en el passat: "O bé dintre de la Unió Soviètica, trobem una solució correcta per al problema nacional, d'aplicació pràctica, i establim veritables relacions fraternals i veritable col·laboració entre els pobles - i en aquest cas tot Orient veurà que la nostra Federació és bandera del seu alliberament, una avantguarda els passos de la qual ha de seguir- i això serà el principi de l'esfondrament de l'imperialisme mundial; o nosaltres, la Federació i el seu conjunt, cometem un error, la confiança dels pobles antigament oprimits cap el proletariat de Rússia, i privem a la Unió de Repúbliques d'aquest poder d'atracció que posseeix als ulls de l'Orient, i en tal cas guanyarà l'imperialisme i perdrem nosaltres".

En el període de la guerra civil i dels intervencionistes l'aplicació conseqüent de la teoria nacional i colonial, tingué una importància capital. "Els obrers russos -comprova el company Stalin- no haurien pogut derrotar a Kolxak, a Denikin i a Wrangel si no haguessin gaudit de la simpatia i la confiança de les masses oprimides de les regions frontereres de l'antiga Rússia. No hem d'oblidar que el camp d'acció d'aquests generals facciosos restava limitat a l'àrea de les regions frontereres habitades principalment per nacionalitats no russes, i que aquestes no podien sinó odiar els Kolxak, Denikin i Wrangel per la seva política imperialista i de russificació. L'Entente, intervenint i recolzant aquests generals, podia confiar solament amb els elements que en les regions frontereres eren els agents de la russificació. I això encenia l'odi de les regions frontereres cap als generals sediciosos i augmentava la simpatia d'aquesta població del govern soviètic. Aquesta circumstància explica la feblesa de la reraguarda dels Kolxak, Denikin i Wrangel i, per tant, la de llurs fronts motiu, que a la llarga fou la causa de llur derrota.

La victòria culminant de la política nacional de Lenin i Stalin ha estat la Constitució stalinista aprovada pel Congrés extraordinari dels soviets de la U.R.S.S. Per què fou possible aquesta victòria esplendorosa? El company Stalin ens ho explica: "La mateixa absència de les classes explotadores, les quals són les principals organitzadores dels xocs entre les nacions; l'absència de l'explotació que conreua la malfeiança mutua i emmetzina les passions nacionalistes; el fet que el Poder es trobi en mans de la classe obrera, la qual és enemiga de tota esclavitud i fidel campiona de l'idea de l'internacionalisme; la realització efectiva de l'ajut comú entre els pobles en totes les esferes de la vida econòmica i social i per últim, el floreixement de la cultura nacional dels pobles de la U.R.S.S., la qual és nacional en la seva forma i socialista en el seu contingut. Tots aquests factors i altres de semblants han canviat profundament la fesomia dels pobles de la U.R.S.S.; llur sentiment de mutua malfeiança ha desaparegut, s'ha desenvolupat entre ells el sentiment de mutua amistat i així s'ha establert una cooperació veritablement fraternal entre els pobles en el si de l'Estat federal unit. Com a resultat d'això, tenim ara un Estat socialista multinacional perfectament constituït, el qual ha sortit triomfant de totes les proves i la solidesa del qual pot envejar tot Estat nacional en qualsevol part del món."

La comprensió de la teoria leninista-stalinista del problema nacional i la seva aplicació conseqüent, sense timidesa ni hipocresia, s'ens planteja avui amb la màxima força. La no comprensió del problema nacional pels líders de la República del 31 i del 16 de febrer, i, en el curs de la nostra guerra, per part dels polítics que tingueren les majors facultats i responsabilitats, ha estat un dels factors principals de la vic-

tòria dels Lerroux-Gil Robles, l'any 34, i dels Franco l'any 39. Aquesta incomprensió, però, no fou casual. La burgesia no és capaç de resoldre els problemes nacionals. Contràriament, la seva tendència natural consisteix a emmetzinar-los per a consolidar i perllongar els seus privilegis, el seu domini polític. La socialdemocràcia no compren ni pot comprendre, ni molt menys, resoldre, els problemes nacionals. Contràriament, la socialdemocràcia ha deformat els problemes nacionals, els ha presentat a la classe obrera com un problema de reacció i no de revolució, per a millor servir els interessos dels seus amos imperialistes. La impossibilitat que la burgesia i la socialdemocràcia puguin resoldre els problemes nacionals, és una de les més útils, importants i alligadores conclusions de la teoria leninista-stalinista del problema nacional. Oi més, quan aquesta conclusió l'hem experimentat nosaltres en la pròpia sang, en la profunda amargor d'una derrota evitable.

Catalunya és una nació

Cal escatir ara, companys, si la teoria leninista-stalinista sobre la qüestió nacional, pot ésser aplicada o no a Catalunya.

Què és una nació? Vet ací la definició del company Stalin, la més complerta que mai haguem llegit. "Una nació és una comunitat històricament desenvolupada, estable, de llenguatge, de territori, de vida econòmica, de formació psicològica manifestada en una comunitat de cultura". Reuneix Catalunya aquestes qualitats? Evidentment, sí. Som una comunitat que s'ha desenvolupat al llarg dels segles, malgrat l'opressió imperialista. Som una comunitat estable, per quant hem vençut els esforços centenaris d'assimilació violenta fets pels imperialistes. Som una comunitat de llenguatge propi, de territori comú i unit, de vida econòmica ben caracteritzada, de formació psicològica forjada pels segles d'opressió i per l'anhel inexhaurible de llibertat. Som una comunitat amb manifestacions culturals pròpies, en la llengua nostra quan ha estat possible -uns quants anys en més de 200 anys que s'ha escoltat des del decret de Nova Planta-i en la llengua estrangera imposada.

Catalunya és, doncs, una nació. Però, Catalunya, companys, no és una "comunitat de destí". El principi de Lenin, "dintre de cada nació moderna hi ha dues nacions", escau plenament a Catalunya, com a qualsevol altre nacionalitat.

Cal, companys, que meditem i que assimilem aquest principi de Lenin. La incomprensió del principi de Lenin obre la porta a totes les desviacions nacionalistes petit burgeses, ens

conduiria a un carreró on mai no ha trobat ni trobaria solució el nostre problema nacional. En cada nació hi ha dues classes antagoniques, inconciliables: la burgesia i el proletariat, els explotadors i els explotats. Hi ha, per tant, dues nacions antagoniques inconciliables. La burgesia és -- val i és valdrà del problema nacional per a resoldre els -- seus afers de classe, llesta sempre a aliar-se amb la burgesia imperialista en el moment precís en què consideri satisfeta la seva ambició de classe o que vegi en perill els seus interessos de classe pel desenvolupament i ofensiva del moviment obrer. El proletariat vol resoldre i resoldrà definitivament el problema nacional, car no ignora que d'esdevenir -- opressor d'altres pobles tornaria a ésser altra vegada oprimit. La burgesia i el proletariat poden i deuen, en un moment donat i per a una qüestió concreta nacional, entendre's lluitar junts contra un enemic provisionalment comú. "Seríem revolucionaris molt infeliços -ha dit Lenin- si, en la gran lluita d'alliberament del proletariat pel socialisme, no sabéssim com treure avantatge de cada moviment popular contra cada cas particular d'opressió imperialista, per a intensificar i estendre la crisi". Però la burgesia i el proletariat no s'han, no és poden confondre, mai. L'ur destí no és comú. El destí de la burgesia és desaparèixer. El destí del proletariat és esdevenir-ho tot per a construir un món socialista d'igualtat, de llibertat, de veritable fraternitat entre -- tots els homes i tots els pobles. La tesi socialdemocràta -- del "destí comú", de la "comunitat nacional" subordinada necessàriament els interessos de classe a les demandes nacionals, indueix els treballadors a la col.laboració i a la pau entre les classes, a la negació de la lluita de classes, condueix en el seu desenvolupament lògic a la teoria racista -- reaccionària, al feixisme.

Catalunya és una nació. Però Catalunya no pot isolar-se. La tesi que Catalunya pot resoldre el seu problema nacional com un cas particular, desentenant-se i fins en oposició al problema general de l'imperialisme i de la lluita del proletariat, és reaccionària. Per aquest camí és va a l'exageració negativa de les particularitats nacionals, a un nacionalisme local eixorc. Per aquest camí és marxa no vers l'alliberament social i nacional, sinó a una major opressió i vexació. De la mateixa manera que els treballadors del país opressor cauen en la desviació colonitzadora, xovinista, així que no comprenen o no tenen en compte suficientment les peculiaritats d'estratificació de les classes, la cultura, la vida -- diària, el passat històric i la psicologia peculiar d'un poble sotmés, el mateix els treballadors del país oprimit -- cauen en la desviació xovinista localista, particularista, -- de confondre els seus peculiars "interessos nacionals en general", de concedir més atenció i esforç als problemes occidentals que als propis interessos fonamentals de classe, --

així que obliden o no comprenen el problema general de l'imperialisme i de la lluita de classes del proletariat.

Catalunya és una nació. Cal; però, que Catalunya esdevingui una nació de fet i de dret, una Catalunya reconeguda. Com assolir-ho, companys? Tot resumit, dues línies estan en presència, entre dues líniés han d'escollir els catalans de Catalunya i els catalans de l'emigració: la línia imperialista la línia revolucionària. Cal analitzar i prendre partit.

La línia imperialista

La línia imperialista és la que segueixen els pidolaires del nacionalisme català petit burgés. L'home representatiu d'aquests pidolaires, entre els quals hi trobem fraternalment - aplegats els desertors, els claudicadors, els que fugiren -- abans d'hora, els que no compregueren la Catalunya en guerra i no comprenen la Catalunya que lluita contra la traïció de Franco i no comprendran mai la Catalunya que és forja amb heroïsmes i dolor: és l'ex-conseller Carles Pi i Sunyer.

El "pla" polític de Carles Pi i Sunyer fou escrit el mes de gener d'enguany. En el mateix mes d'euforia de l'imperialisme anglo-francès, quan intentava "una maniobra de gran envergadura per a obtenir, en nom de la defensa contra el comunisme, un canvi de fronts". El camí de Damasc, per a Carles Pi i Sunyer, va ésser aquesta "gràfica imatge", de Churchill, segons la qual la "nova Europa federal", després de la victòria, seria com "una casa de diversos apartaments en la qual tothom tindria la seva habitació". El que no ens diu Pi i Sunyer és que el propietari d'aquesta casa d'apartaments seria l'Imperi Britànic. Qüestió que no el devia capficar gaire, car ell, home d'humilitat coneguda, s'hauria acontentat amb un recó de les golfes, a preu econòmic. Tanmateix, cal reconèixer que el document de Pi i Sunyer va a tenir un èxit positiu entre els "patriotes" catalans d'Amèrica que restaren a Amèrica mentre el nostre poble és desangnavat en defensa de Catalunya. Les felicitacions i encoratjaments anaven i venien, i els cors estaven preparats per a retornar heroïcament a Catalunya darrera les baionetes dels democràtes senegalesos i francesos.

Pi i Sunyer entèn que el recobriment de Catalunya no ha d'ésser obra dels catalans, sinó dels imperialistes anglo-francesos. Per a recobrar Catalunya només caldrà que uns catalans de "seny" és presentin a l'hora de la victòria a reclamar a Mr. Churchill, un recó de les golfes imperials. Naturalment cal que preparem bé el terreny. Què hem de fer? En primer lloc, convèncer a Mr. Churchill que els catalans no som un lloc de "pertorbació", sinó d'"estabilitat". En segon -- lloc, visitar el Papa perquè ens perdoni "els desbordaments

comesos" durant la nostra guerra. De seguida, avergonyir-nos i fer-nos perdonar la nostra guerra, oblidar-la i convèncer - els grossos burgesos catalans que tot plegat fou un mal sonni car la guerra va ésser una innocent "discordia" i un dissortat "malentés". Sense deixar-ho refredar, fer la unitat de - "tots els catalans", dels catalans que tinguérem la dissort - de combatre Franco i de "desbordar-nos" contra els servents - del Vaticà i dels catalans que, més patriotes i maquiavèlics, ajudaren Franco a derrotar l'exèrcit català i l'ajuden avui - en la tasca d'enrunar el que la guerra deixà en peu a Catalunya. Feta aquesta evangèlica "unitat de tots els catalans" - oferir el poder a la burgesia, a les forces d'"ordre" i d'"estabilitat", a les "dretes de major volum", tot proment-los-hi humilment respecte i obediència i col.laboració desinteressada, no retornar mai més als desbordaments del passat, no -- tornar a ésser mai més els caps calents que tant sovint hem -- estat, malauradament. Ja "units tots els catalans", presentat-nos a les concèlleries victorioses i dir-los-hi: "som Catalunya i us demanem per Catalunya les petites engrunes del banquet imperial de la victòria".

Per a portar a cap el seu pla genial, Carles Pi i Sunyer s'en testa en resoldre dues grans dificultats: posició de la burgesia i òrgan representatiu de "tots els catalans". Què dirà - que farà la burgesia quan rebí el pla de recobriment de Catalunya? Aquesta pregunta no deixa dormir a Pi i Sunyer en els dies que degué durar la redacció de l'històric document. Preveient dificultats, s'adreçà a ella, patèticament: "la posició lògica --afirma-- fóra que les dretes catalanes procurassin contribuir a resoldre el problema de Catalunya dins de les possibilitats de la conjunció de forces polítiques conservadores desitjoses d'una sòlida ordenació europea". Poc convençut -- que la lògica i la burgesia vulguin anar juntes, Pi i Sunyer treu la caixa dels trons per a expaordir-la i profetitzza: "Que no vingui un moment en que torni a repetir-se el dramàtic malentés que tant funest ha estat per Catalunya; que per no incorporar-se els sectors de dreta de major volum a un profund moviment de recobriment nacional, l'hagi de fer altre cop la gran multitud de gent catalana anònima i modesta de sentiment liberal". Perspectiva funesta. Altre cop, el poble al carrer. Altre cop, el poble donant la seva sang per salvar Catalunya. Altre cop, els desbordaments, les "discòrdies", Catalunya factor de "pertorbació" i no d'"estabilitat". Té tota la raó, Carles Pi i Sunyer. Ell va arribar a l'alcaldia de Barcelona portat per la "gran multitud de gent catalana anònima i modesta". Però això què hi fa? Qui no té en la seva -- història un pecat de joventut? L'argument és de pes i prou -- bo per a convèncer les "dretes de major volum" i comprometre-les a obrir-nos les portes del "Fomento del Trabajo Nacional" i de l'"Instituto Catalan de San Isidro", i a donar-nos un -- sostre a "tots els catalans ben peneditos i units". Resulta -

aquesta dificultat, Pi i Sunyer planta cara coratjosament a la segona: l'òrgan representatiu de "tots els catalans". Com ha d'ésser? Qui pot ésser-hi? Es clar, cal esbandir d'antuvi tot "el que representi partidismes polítics, ambicions de grup o banderies personalistes". Feta l'escombrada, no resta més que "una selecció d'elements de pura categoria moral, perquè inspiri confiança i mereixi respecte". Ja veieu si és senzill. Fem, doncs, aquesta "selecció". President: Carles Pi i Sunyer, car el pare de la criatura és l'amo de la criatura. Vice-president: Manuel Serra i Moret, car en llegir l'històric document va escriure a correu un article per a dir, amb tota modèstia, que ell, l'heroi parlamentari de novembre de 1934, era un dels "selectes" i que s'offeria pel que fos. I després... Potser Ventura Gassol, el qual desertà de Catalunya essent Conseller de la Generalitat o Josep Dencàs, el gran tàctic del 6 d'octubre, o Josep Casanoves, l'entranyable amic de Reverter i del segon Buro -- francès, o Nicolau d'Olwer, el qual s'adherí al traïdor Casado, responsable de l'afusellament de tants milers de catalans a la zona Centre-Sud. Qui més? En bona lògica, pertanyent per dret natural a la "selecció", Eugeni d'Ors, -- Valls i Taberner, Bertran i Musitu i el Mateu dels ferros. I si Pi i Sunyer no ha trobat encara el caixer de la "selecció", li oferim, a escollir, tres patriotes: Cambo, Asens o Tarradellas. Com dubtar que aquesta "selecció d'elements de "pura categoria moral", faria rotllo? Resta una darrera dificultat, imprevista. Carles Pi i Sunyer proposava que la "selecció" havia "de radicar a la terra amiga de França" ben arregerada a les baionetes senegaleses. On anar ara? Carles Pi i Sunyer no ha dit res encara. Es veu que l'atutament ha esmorteït la seva feconda imaginació. I bé, seriósament, nosaltres proposem que la Seu de la "selecció" sigui el Born. Previament, però, caldrà demanar un salcondit al bon amic de Catalunya "factor d'estabilitat i no de pertorbació", generalíssim Franco.

Companys; en el Manifest del 1er. de maig d'enguany de la Internacional Comunista, podem llegir: "les petites nacions són moneda de canvi en mans dels imperialistes". El Manifest és refereix a les petites nacions ja sobiranes i, en aquell temps, "neutrals". Ho seran en mans dels imperialistes les petites nacions oprimides, sotmeses ja a l'exploració d'un imperialisme determinat? Què ha estat, què pot ésser la nostra martiritzada Catalunya pels imperialistes? Quan s'han aixecat una veu en el curs de la guerra per a defensar-la? Quan s'ha intentat fer quelcom per a aturar la mà criminal de Franco, rabejant-se contra Catalunya? Només els hipòcrites i els covards poden escriure el que va escriure Pi i Sunyer. Només els traïdors, els renegats, els desertors poden acceptar la línia pidolaire i deshonorant proposada per Pi i Sunyer. Els imperialistes són explotadors

de pobles. I els explotadors ens han d'alliberar a nosaltres? A la península patim un imperialista: Franco. I el que volen i voldrien els imperialistes del grup anglès no és salvar Catalunya contra Franco, sinó entendre's amb Franco autoritzant lo, si calgués, a anorrear encara més Catalunya. Els imperialistes no realitzen una política de principis. Els imperialistes és recolzan en principis que afavoreixin els seus interessos. Com negar-ho? L'actual govern anglès ha dit: "Si Franco no trenca la neutralitat, ajudarem Franco amb crèdits i matèries primeres. Si Franco trenca la neutralitat, reconeixerem un govern de la República espanyola". On són els principis? Quan la "moral" imperialista s'ha manifestat amb més cinisme? I quin qualificatiu hauríem de donar als polítics espanyols que a Londres i a Amèrica fan cua, pacient la nostra lluita menada en íntima solidaritat amb els pobles i la classe obrera internacional, amb la U.R.S.S. i la Internacional Comunista, contra la guerra imperialista, per la pau entre els homes i els pobles. Catalunya serà lliure socialment i nacional, alçant la sagrada bandera de l'internacionalisme proletari!

El camí de l'alliberament de Catalunya no passa per les cancelleries imperialistes, passa per Catalunya, pels camps de concentració de França, per les terres americanes que han assolit nuclis petits o grans de combatents catalans i espanyols.

No és el camí dels diplomàtics de secà. És el camí dels lluitadors. No és el camí dels pidolaires. És el camí dels que a Catalunya i fora de Catalunya no han deixat d'ésser combatents.

Cal que organitzem aquesta lluita. Cal que fem amb decisió les eines amb les quals hem de fer la lluita i assolir la victòria. Aquestes eines són: unitat dels pobles hispànics, unitat obrera, Front Popular.

Unitat de Catalunya amb els pobles hispànics.

Hem vist que en la teoria leninista-stalinista sobre la qüestió nacional, el principi fonamental és el de l'autodeterminació. Desenvolupant aquest principi ha escrit el company Stalin: "El dret a l'autodeterminació significa que només la nació mateixa té el dret de determinar el seu destí, que ningú no té el dret d'intervenir per la violència en la vida de la nació, d'anihilar les seves escoles i altres institucions, de violar els seus usatges, de reprimir el seu llenguatge, de restringir els seus drets... Una nació pot arranjar la seva vida d'acord amb la seva pròpia voluntat. Té el dret d'arranjar la seva vida sobre la base de l'autonomia. Té el dret d'entrar en relacions federals amb altres nacions. Té el --

dret a la completa separació. Les nacions són sobiranes i -
totes les nacions són iguals".

El dret a la separació, però, no vol pas dir que la nació té l'obligació de separar-se. L'exercici del dret a la separació està lligat a les condicions objectives d'una situació donada i a l'absoluta prioritat del dret de la classe obrera a la dictadura del proletariat.

En el moment present el problema que s'ens planteja no és el de separar o no Catalunya d'Espanya, sinó el de crear les condicions que assegurin a Catalunya de manera indiscutible l'exercici ple i lliure del dret a l'autodeterminació i el respecte absolut a l'expressió de la seva voluntat sobirana.

La primera condició és esbandir Franco.

La segona condició és instaurar un règim, en substitució del franquisme esbandit, que sigui per Catalunya una garantia indiscutible.

Ens podem plantejar el problema d'una Catalunya aïllada a la península i en el món, esbandint Franco pel seu sol esforç? No.

Ens podem plantejar el problema d'una Catalunya prou forta - per a esbandir Franco de casa nostra, sense que Franco deixés d'ésser el dictador d'Espanya? No.

Ens podem plantejar el problema que una monarquia restaurada garantitzaria a Catalunya el dret a l'autodeterminació? L'experiència històrica ens diu que no.

Ens podem plantejar el problema que en una Europa colonitzada per Hitler o Mussolini, Catalunya recobriria la seva personalitat? Per absurd, no.

Ens podem plantejar el problema que una restauració de la República del 31, resoldria la qüestió? No. L'experiència ja l'hem feta i no hem de voler repetir-la. Sota la República del 31 Catalunya no va poder exercir el dret a l'autodeterminació. L'Estatut no va ésser l'expressió de la voluntat catalana, sinó del precari bon voler de les Corts Constituents espanyoles.

Ens podem plantejar el problema que Catalunya pel seu sol esforç pot derrotar Franco a Catalunya i Espanya i imposar a Euzkadi, Galícia i Espanya el règim polític que assegurí els seus drets a l'autodeterminació? No.

Aleshores, davant Catalunya, no hi ha més que un camí: lligar-se esretament amb tots els pobles hispànics per a endor

rocar Franco i proclamar, junts, una República Popular dirigida per la classe obrera.

L'experiència històrica ens demostra que les classes feudals aristocràtiques, no resolien els problemes nacionals. L'experiència històrica ens demostra que una República dirigida per la burgesia, no resol els problemes nacionals. L'experiència de la nostra guerra ens demostra que la burgesia del país opressor suprimeix les febles concessions fetes, així que veu en elles un perill pels seus interessos de classe. L'experiència de la nostra guerra ens demostra que la burgesia catalana, la gran i la mitjana amb els líders dels partits nacionalistes petit burgesos, es passen en massa a l'enemic abans d'admetre una Catalunya lliure nacionalment i social.

Només la Unió Soviètica ha resolt de manera definitiva i satisfactòria els problemes nacionals. Els ha resolt perquè a la Unió Soviètica el poder pertany a la classe obrera. De totes les classes que componen l'actual societat capitalista, només la classe obrera no ha estat, no és, ni pot ésser, imperialista car comprén i practica l'internacionalisme proletari.

Per tant, companys, el camí a seguir per Catalunya no ofereix dubtes. Unicament la República Popular d'Espanya dirigida -- per la classe obrera permetrà a Catalunya el ple i lliure exercici del seu dret a l'autodeterminació. Unicament la República Popular d'Espanya dirigida per la classe obrera, garantirà a Catalunya el respecte estricte i absolut a l'expressió de la seva voluntat sobirana.

I aquesta República Popular dirigida per la classe obrera, no més la podrà conquerir Catalunya lluitant en fraternal unió -- amb els demás pobles hispànics...

Unitat obrera

La classe obrera és el factor decisiu en la lluita per a la reconquesta de Catalunya i la proclamació d'una República Popular dirigida per ella mateixa. Si la classe obrera no va a la lluita presentant un front únic a l'enemic, no podrà realitzar la seva alta missió històrica. Si la classe obrera, unida sota la repressió, no és manté unida una vegada proclamada la República Popular, trossejarà amb les seves mans la República i repetirà amargues experiències ja viscudes.

Unitat política, unitat sindical. Un partit únic del proletariat. Una central sindical única. A Catalunya hem realitzat ja amb èxit positiu la unitat política del proletariat. La creació del P.S.U.C. ha estat el fet més trascendental de la història catalana. Però, a Catalunya, no poguerem realitzar la unitat sindical, crear la Central Sindical única. Marxà--

vem per aquest camí, i amb excel·lents perspectives, en el darrer període de la guerra.

Ara, el proletariat català, que ha donat al món capitalista l'exemple fecond i únic de la seva ferma unitat política, es tà obligat a completar aquesta tasca gloriosa d'avantguarda, fent la unitat sindical. Ni U.G.T., ni C.N.T. Una Central sindical única.

Per a reeixir, però, en aquesta tasca, hem de separar resoltament aquells que la feren impossible durant la guerra, i que treballen ara per a sabotejar-la: els trotsquistes i els provocadors de la F.A.I.

La massa obrera catalana no és anarquista, no és faista. La massa obrera catalana que es mantingué a la C.N.T., és, en el cas de plena convicció, sindicalista. La F.A.I. no té cap tradició en el moviment obrer català. Els grups de la F.A.I. varen apoderar-se de la C.N.T. en els moments tèrbols de la caiguda de Primo de Rivera i de la proclamació de la República. No hi havia a Catalunya, en aquells moments, un Partit marxista de masses. No hi havia a Catalunya, aleshores, un moviment sindical contrari, per l'estupidesa inversemblant dels dirigents del P.S.O.E. Les posicions dirigents guanyades per la F.A.I., sense esforç ni oposició, les mantingueren després pel terror i la supressió de la democràcia sindical. La F.A.I. no representava ni podia representar la massa obrera catalana. Com podríem, si no, explicar-nos el vertiginós creixement de la U.G.T., una vegada tingueren els obrers catalans la garantia i el guiatge d'un partit marxista fort i dinàmic? No podríem explicar-nos d'altra manera la davallada catastròfica dels faistes en el darrer període de la guerra i la profunda corrent d'unitat que trontollava els ja desballestats rengles cenetistes i l'acostament i l'ingrés al Partit de quadres cenetistes cansats de recolzar bandits i provocadors.

Hem d'aprofitar, companys, l'experiència de la guerra per a liquidar d'una vegada l'eixord anarquisme o faisme a casa nostra i a Espanya. Els faistes amos en el primer moment i per l'abandonament total del poder per part de Companys i dels seus líders d'Esquerra Republicana, del carrer, de les fàbriques i de la força armada, poderen assajar a gust les seves "teories". No haureu oblidat els resultats. De segur que Catalunya no els oblidarà mai. Varen desfer l'economia, varen saquejar la petita burgesia, varen especular indignament amb el terror perdonant vides o tallant vides segons factura, varen sabotejar la formació de l'exèrcit popular, varen obrir els fronts en cada ofensiva enemiga, varen fer la guerra a la reraguarda i no al front desmoralitzant i convertint en enemigues a àmplies masses pageses, varen aprofitar

tar-se de la indústria de guerra per a servir-se i no servir els combatents del front, varen organitzar amb els bandits - trotsquistes el putx contrarrevolucionari de maig, varen sabotejar la unitat sindical i feren els impossibles per a -- trencar la nostra unitat política; varen sabotejar el Front Popular i aconseguiren a l'hora culminant neutralitzar-ho, - varen fer a Catalunya l'assaig general del "cop" que més -- tard havien de donar a la zona centre sud recorrent a tots - els seus mitjans per a provocar la crisi de la Generalitat - en plena ofensiva enemiga, varen acabar la seva missió d'a-- gents provocadors, d'agents de la reacció mundial i d'esca-- mots a casa nostra de "falange", organitzant la traïció Casa do-Miaja-Mera-Besteiro. A l'emigració segueixen la seva vi-- da aventurera i els que d'entre ells són "doctrinaris", fan l'apologia de "Falange" canten himnes al patriotisme de José Antonio Primo de Rivera, comproven la identitat "ideològica" de la F.A.I. i "Falange", lamentant la fatalitat històrica - que dificultà la cobejada entesa entre la F.A.I. i "Falange" ja abans de la guerra.

Hem de lluitar, companys, sense misericòrdia contra aquests aventurers del moviment obrer, contra el retorn d'aquests -- aventurers a Catalunya.

La unitat obrera han de fer-la els obrers de la U.G.T. i de la C.N.T. Nosaltres hem d'ajudar amb totes les nostres forces, perquè la unitat sigui accelerada. Quin sentit històric podria tenir el manteniment de les inicials enemigues, la repetició d'una guerra d'inicials? La divisió de la classe -- obrera és útil només a una colla de buròcrates i a la burgesia. La divisió de la classe obrera, històricament, és un residu del feudalisme en el moviment obrer. La divisió de - la classe obrera és el millor servei que pot fer-se al traïdor Franco i als seus botxins. La divisió de la classe obre-- ra allunya la victòria. La divisió de la classe obrera va contribuir en gran manera a la pèrdua de la guerra i ens pren-- dria la pau, una vegada esbandits Franco i Companyia. La di-- visió de la classe obrera sols pot ésser volguda pels reac-- cionaris socialdemòcrates, pels aventurers faistes, trotsquis-- tes i pels partits petit burgesos, per tots aquells que se - saben condemnats a mort davant d'un moviment obrer sà i --- fort i unit.

Els obrers, a Catalunya, alligonats per l'experiència i sota el guiatge ferm i segur del P.S.U.C. realitzen ja aquesta -- unitat a les fàbriques, als tallers, als camps de concentra-- ció, a les presons i sindicats de "Falange". A l'hora de recobrament no retornaren a les velles inicials. Es trobaran ja aplegats fraternalment en una sola Central Sindical. Aju-- dem-los, companys, sense rezels, ni regateigs, ni defallen-- ces, realitzant també aquí la unitat entre els obrers que no han oblidat el deure de treballar de cara a Catalunya i pel retorn a Catalunya.

Front Popular

Com ha d'ésser el Front Popular? Amb qui podem i hem de fer el Front Popular, en la nova situació que ens planteja la política internacional i la reconquesta del nostre país? El Front Popular d'avui no pot ésser una còpia del d'ahir. El Front Popular antic complí ja la seva missió històrica. Fou en tot aquell període un preciós instrument de lluita. La seva repetició actual seria contraproductiu, un error incompreensible.

Podem fer el Front Popular amb la socialdemocràcia espanyola -sortosament no hi ha socialdemocràcia catalana-, aliada a la F.A.I. en la conspiració preparatòria de la traïció Casado-Miaja-Mera-Besteiro? Amb la socialdemocràcia, agència assalariada de l'imperialisme, avantguarda en la lluita contra la Unió Soviètica, que recollí del fang la bandera anticomintern? La nostra missió és "desemmascarar -ens diu amb raó - el company Dimitrov- davant les masses el paper traïdor de la socialdemocràcia, aixecar la indignació, l'odi de les masses contra ella. Lluitar implacablement contra el socialdemocratisme, és una condició indispensable per a l'èxit de la lluita dels treballadors contra la guerra imperialista i la reacció capitalista. Per això, la liquidació del socialdemocratisme en els rengles del moviment obrer, és una tasca no sols de l'avantguarda comunista, sinó també de tots els militants del moviment obrer, una tasca de tota la classe obrera".

Podem fer el Front Popular amb els líders dels partits nacionalistes petits burgesos? En primer lloc, caldria saber on són els partits nacionalistes petit burgesos. Ja, durant la guerra, eren unes formacions esquelètiques. Després de la derrota, han desaparegut. No hem vist ja com el senyor Pi i Sunyer dóna per liquidats els partits petit burgesos, obrint pas a la seva "selecció" d'il·lustres patums? On són, quin treball fan de cara a Catalunya, a l'emigració? No em direu pas que és fa tasca orgànica de Partit, anant de gosset sense raça al costat del senyor Prieto!... I encara més, amb quins líders podríem tenir conversa? Amb Pi i Sunyer, que s'esfereix davant la possibilitat que el poble, "altre cop", salvi Catalunya, la única aspiració del qual és anar de Secretari al "Fomento del Trabajo Nacional"? Amb Tarradellas, el negociant de les indústries de guerra, amb Sbert el trapeïlla que n'ha fet de tots els colors "protegint" els intel·lectuals catalans? Amb els desertors Gassol, Casanovas, Doncàs, Mestres, Prunès, Massip, Aiguader, Puig i Ferrer, Espanya, Galès, etc., car són més els que desertaren que els que restaren? Amb la colla de detractors sistemàtica de la Unió Soviètica de la Internacional Comunista, del nostre Partit, auxiliars a petit sou de l'imperialisme, de provocadors

i delators a les ciutats de França i als camps de concentració? Amb els covards que s'avergonyeixen de la nostra guerra i no volen més que fer-se perdonar el no haver treballat amb més braó per precipitar la derrota? De què serviria aquesta caricatura de Front Popular? Es clar que no seria un Front Popular, sinó una mena de "Pomells de Joventut", amb joves solemnement revellits!,...

El Front Popular, companys, ha de correspondre a l'etapa actual de la història de Catalunya. La bandera nacional catalana ha passat a mans del proletariat, a mans del P.S.U.C. En començar la nostra guerra, va acabar el període històric dels partits nacionalistes petit burgesos en la lluita pel recobrament nacional i social de Catalunya, com va acabar el període de la gran i mitjana burgesia el 13 de setembre del 1923. Els partits nacionalistes petit burgesos varen llançar al carrer, al llot que trepitjaven la F.A.I. i els trotsquistes, la bandera nacional. Aquesta bandera va recollir-la el P.S.U.C., - la va recollir el proletariat català i ara segueix essent seva i amb ella, ben alta, conquerirà la victòria definitiva. Els partits nacionalistes petit burgesos no compregueren ni estimaren la Catalunya que s'anava forjant davant dels seus ulls, entre sang i llàgrimes. I quan començaren a comprendre-la i a desesperar de retornar-la a "Can Prosa", varen traïr-la. Els residus dels partits nacionalistes petit burgesos, a l'emigració, impotents per a deturar la Catalunya nova, la Catalunya dels catalans que treballen i lluiten, és conxorxen amb els imperialistes i amb les "dretes de major volum", per a ofegar-la cometent una segona i més baixa traïció. Hem arribat, companys, a la tercera i definitiva etapa del moviment nacional català. La primera fou de la gran burgesia. La segona fou de la petita burgesia, representada en el cim per Macià i Companys. La tercera és la del proletariat, és la nostra, l'etapa del P.S.U.C. Com podriem deixar-nos prendre la bandera?

I Lluís Companys? preguntareu... Parlem-ne, doncs. En el curs de la guerra, Lluís Companys va ésser el més digne dels seus. Recolzat per nosaltres únicament, Lluís Companys va -- vèncer els intrigants del seu partit i no podem afirmar que -- fos el cap dels claudicadors, per bé que no va lluitar com -- era degut contra els més perillosos. Lluís Companys va fer -- grans esforços per a comprendre una Catalunya que se li escapava de les mans, sense aconseguir-ho. Lluís Companys no va arribar a ésser mai el President d'una Catalunya en guerra. Catalunya el superava dia a dia. En el primer període va minimitzar-se deixant el camp lliure als faistes i trotsquistes. En el segon període, no tingué més que reaccions històriques, davant les atzagades dels funcionaris provocadors de l'Estat Central i les intemperències i abusos de poder de Negrin. En el curs de la darrera ofensiva enemiga no fou ni un Claris ni un Casanoves, malgrat haver estudiat la seva història. Tanma

teix, nosaltres varem estar al seu costat, vàrem col.laborar amb ell i vàrem ajudar-lo, honradament, car era el millor -- dels seus.

Però el Lluís Cmpanys dels darrers dies de la guerra i de -- l'emigració és tot una altra cosa. Per a comprendre-ho val la pena que us llegeixi un document del Partit, històric, i que en siguin tretes les seves conseqüències. Vet-el ací:

"Honorable President:

En la darrera reunió del Consell tinguda a Barcelona, és va acordar que d'ésser necessari el trasllat del Govern a una -- altra població catalana, és tornaria a reunir per tal d'acor -- dar-ho i prendre col.lectivament les mesures polítiques i ad -- ministratives oportunes. El Consell, però, no va ésser con -- vocat més, amb gran dany per Catalunya i pel prestigi del -- seu Govern. Els Consellers del P.S.U.C. és varen quedar a -- Barcelona i varen sortir d'ella la tarda del dia 26 de gener a l'hora que l'exèrcit invasor arribava a la Plaça de Cata -- lunya, tot i que per ordre de no sabem encara qui, s'els va retirar dels Departaments la guardia de Mossos d'Esquadra.

A Darnius i a Agullana, els Consellers del P.S.U.C. vàren te -- nir l'honor de visitar-vos diverses vegades per a demanar--- vos una reunió del Consell. En moments en que calia actuar més orgànicament que mai en representació i en defensa de Ca -- talalunya, quan encara existia la possibilitat d'obtenir o -- exigir mesures enèrgiques de depuració política i militar, -- de reorganització de les forces que no havien perdut la vo -- luntat de lluita, d'aprofitament dels elements ofensius acu -- mulats en quantitat suficient a Figueres, de restabliment -- d'un ordre civil i militar, mesures que haurien permés la fi -- xació i consolidació d'un front català, els Consellers del -- P.S.U.C. opinarem que la reunió del Consell no havia d'ésser ajornada. La insistent petició nostra no fou atesa. Els -- Consellers del P.S.U.C., no obstant saber, extraoficialment, que la resta del Govern havia passat a França, vàrem restar en terra catalana visitant els fronts, els pobles de la rera -- guarda immediata, els organismes estatals en franca i vergo -- nyosa fugida, organitzant equips de fortificadors, col.labo -- rant personalment en les tasques de recuperació d'homes i ma -- terial, complint amb el nostre deure de patriotes i d'antifei -- xistes catalans en lluita oberta contra els traïdors del més alt organisme militar de la República que havien ja lliurat Barcelona i lliuraven els darrers pobles de Catalunya als in -- vasors, i sortirem del Perthus la tarda del 10 de febrer mo -- ments abans d'ésser arborada a la ratlla fronterera per les tropes invasores, la bandera de traïció i d'esclavatge.

Perduda Catalunya, els Consellers del P.S.U.C. vàrem visitar-vos a París diverses vegades per a pregar-vos la convocatòria urgent del Consell. Els Consellers del P.S.U.C. opinàvem que la guerra no havia acabat, que les possibilitats de victòria no s'havien esgotat, que una política justa de resistència, - vigoritzada per una implacable revisió dels òrgans i mètodes estatals, per l'eliminació resolta de claudicadors i de traïdors i tenint en compte la inestabilitat de la situació internacional, transformaria la zona centre sud en un front inexpugnabile, fortalesa gloriosa d'on sortiria l'exèrcit alliberador de Catalunya. El Govern de Catalunya estava obligat a intervenir, a opinar, a fer-se present a la zona centre sud, a palesar, amb l'exemple, amb la seva acció perseverant que Catalunya, traïda, continuava en les trinxeres de la llibertat. El Consell, però, no fou convocat.

En produir-se la traïció Miaja-Casado-Besteiro, els Consellers del P.S.U.C. tingueren l'honor de visitar-vos novament per a insistir en demanar-vos la convocatòria del Consell. El Govern de Catalunya no podia desconèixer que, com a conseqüència de la monstruosa traïció de l'anomenada Junta de Defensa de Madrid, més de 60.000 soldats catalans caurien indefensos en mans dels nostres mortals enemics, que l'hora de l'alliberament, de Catalunya s'allunyava, que els millors combatents de la República i, per tant, els que més estimaven i comprenien Catalunya, eren assassinats. El Govern de Catalunya estava en el deure de condemnar la traïció i els traïdors, de presentar, si més no, l'exemple d'una Catalunya reivindicada pel seu dolor, per la seva abnegació, pel seu alt heroisme. Tampoc, aquesta vegada, no fou convocat el Consell.

Els Consellers del P.S.U.C. entenem i entenem que, ultra les raons generals que exigien el funcionament regular del Consell, el Govern de Catalunya havia de tenir una política d'ajut i d'organització dels centenars de milers de catalans exiliats; que havia d'ésser el Govern de Catalunya el representant únic de tots els catalans davant França, davant els països disposats a acollir els exiliats, davant les organitzacions internacionals antifeixistes que tant ens han ajudat i ens ajuden encara; que el Govern de Catalunya havia de continuar essent un organisme viu, única veu i cap qualificat i legítim dels catalans honrats, resolta a continuar la lluita fins aconseguir l'alliberament total de la nostra pàtria; que donar per dissolt o no existent el Govern de Catalunya, perdut el territori, de fet o de dret, implicava el reconeixement de la legitimitat del domini terrorista feixista damunt Catalunya i, a la vegada, la ruptura momentània de la unitat catalana, sense la qual la reconquesta de la nostra pàtria és més difícil i més llarga.

Encara que la situació d'avui, no és la mateixa que teniem en terra catalana i abans de la traïció Miaja-Casado-Besteiro, i

la lluita per l'alliberament de Catalunya sigui de característiques molt distintes, els Consellers del P.S.U.C. considerem que el Govern de Catalunya ha de recobrar la seva fesomia normal, que ha de posar-se a la feina de pressa per tal de guanyar el temps perdut, per tal d'organitzar l'ajut als catalans exiliats i, essencialment, la lluita per la reconquesta de Catalunya, i us demanem, Honorable President, que convoqueu el Consell perquè pugui entendre i resoldre sobre les qüestions següents:

- 1ª.- El Govern de la Generalitat de Catalunya és l'única representació legal de Catalunya i continuarà essent-ho mentre el poble català, lliure d'invasors i de traïdors, no pugui manifestar democràticament la seva voluntat.
- 2ª.- El Govern de la Generalitat de Catalunya organitzarà i dirigirà la lluita contra els invasors i martiritzadors de la nostra pàtria i hi persistirà mentre no hagi recobrat totalment el territori.
- 3ª.- El Govern de la Generalitat de Catalunya desenvoluparà una política metòdica d'ajut i organització dels catalans exiliats, amb la perspectiva, però, d'un retorn no llunyà a la pàtria.
- 4ª.- El Govern de la Generalitat de Catalunya organitzarà i dirigirà la batalla contra el terrorisme bestial que priva de la llibertat o de la vida als millors fills de la pàtria.
- 5ª.- El Govern de la Generalitat de Catalunya serà l'únic defensor i guia dels catalans a l'estranger.
- 6ª.- El Govern de la Generalitat de Catalunya condemna obertament i categòrica l'anomenada Junta de Defensa, junta de traïdors, que trencà la voluntat de resistència del poble espanyol i va lliurar-lo, emmanillat, als seus botxins.
- 7ª.- El Govern de la Generalitat de Catalunya afirma que per a portar a bon terme la lluita per la reconquesta de la República i de Catalunya, cal no tenir tracte ni pacte amb tots aquells que individualment o col·lectiva han estat aliats, suport o adherits a la Junta de traïció dels Miaja, Casado, Besteiro, Carrillo, Mera, etc.
- 8ª.- El Govern de la Generalitat de Catalunya declara que ajudarà els partits i organitzacions que, previament, hagin condemnat la Junta de traïció, en la tasca de reorganització del Front Popular català, la confiança en el qual no ha perdut.
- 9ª.- El Govern de la Generalitat de Catalunya entén que ni ell, en tant que Govern, ni els partits i organitzacions cata

lans en tant que antifeixistes, poden iniciar relació o convivència amb els partits o els homes que varen aliar-se i -- han col.laborat amb el traïdor Franco, abans o després del 19 de juliol.

10ª.- El Govern de la Generalitat de Catalunya crearà l'aparell de lluita contra els invasors, en el territori català.

11ª.- El Govern de la Generalitat de Catalunya afirma la seva absoluta confiança en el pròxim resorgiment d'una Catalunya lliure i democràtica i que, per aconseguir-la, no regatejarà esforç ni sacrifici.

Els Consellers del P.S.U.C. no ignorem, Honorable President, el vostre fervent amor a Catalunya, el vostre alt sentit de la responsabilitat històrica, els vostres sofriments pel dolor de la pàtria i el vostre vehement desig de posar-hi ràpidament fi. Per això, els Consellers del P.S.U.C. confien -- que, aquesta vegada, voldreu convocar-los a Consell, vençuts els homes que s'oposen a la vostra voluntat, que han esmerçat els pocs cabals de la Generalitat en afanys de proselitisme personal, que abusen del nom de Catalunya per a obtenir del Govern francès tractes especials a favor de petits -- nuclis més o menys turiferaris, que menyspreuen la vostra autoritat per massa digna i objectiva, que cerquen ja contacte amb els Cambó i companyia, traïdors a Catalunya i a la classe per ells representada, i que serà, Honorable President, -- sota el vostre guiatge que anirem endavant per la reconquesta de la nostra pàtria, per la reconstrucció d'una Catalunya lliure, rica i plena.

Us saludem molt cordialment i restem a la vostra disposició.

Paris, 1er. de maig del 1939.

Pels Consellers del P.S.U.C.
El Conseller d'Economia.

JOAN COMORERA.

Honorable President de la Generalitat de Catalunya".

Aquest document no va ésser contestat oficialment. La contestació oficiosa va ésser clara: Lluís Companys trencà les relacions amb el Partit. Per voluntat de Lluís Companys, el Govern de la Generalitat va morir sense pena ni gloria abandonant a la seva sort als centenars de milers de catalans exiliats, renunciant a la lluita pel recobriment de Catalunya. De seguida s'abandonà a claudicadors i desertors i cobrí amb el seu nom la campanya de difamació que contra el Partit, la Unió Soviètica i la Internacional Comunista, defensaren els

assalariats de l'imperialisme. I, per últim, Lluís Companys es lliurà a Prieto, l'enemic tradicional de Catalunya, l'individu sinistre que sabotegjà l'expedició dels catalans a Mallorca, que té damunt la seva consciència la responsabilitat per la invasió primera de Catalunya, una de les majors responsabilitats per la pèrdua de Catalunya i de la República. Què podem fer ara amb Lluís Companys, sinó oblidar-lo? Es un home del passat i en la Catalunya d'avui no hi té res a fer, i encara que volgués tampoc podria, car parlem llenguatges diferents.

I anem nosaltres endavant a fer la vostra feina, sense mirar enrera. Han desaparegut els líders petit burgesos, però resta el poble. Fem el Front Popular amb el poble, per la base. Un Front robust, triomfant. Un Front Popular amb els milers de catalans que, a França i a Amèrica, ens acompanyin en la lluita contra la guerra imperialista, contra l'entrada d'Espanya en la guerra imperialista, per la pau entre els pobles per la reconquesta d'una Catalunya socialment i nacional lliure. Un Front Popular com el que ja existeix a Catalunya sota el ferm guiatge del P.S.U.C., entre els catalans que tots els dies donen la batalla a Franco, amb menyspreu estoic de la propia vida!

Coratge i endavant, a realitzar totalment la línia nacional del P.S.U.C.

III.- EL PARTIT

Per a realitzar, però, la línia nacional, per a portar a bon terme la lluita del recobrament de Catalunya, ens cal l'instrument essencial: el Partit. Apliquem-nos aquestes sàvies paraules del company Dimitrov: "La pau pot i ha d'ésser conquistada per la lluita de masses. La victòria, ens ensenya Stalin, mai no arriba per si mateix; cal conquerir-la. I per a conquerir-la, ara més que mai, la classe obrera necessita partits comunistes forts i combatius, partits vinculats per mil lligams amb les masses; partits armats amb la teoria revolucionària d'avantguarda, partits capaços d'aprendre, de manera bolxevic, a lluitar per la victòria, sobre la base de l'experiència del gran partit de Lenin i Stalin. Partits -- així es van forjant i s'aniran forjant en les dures lluites del proletariat i dels treballadors contra l'enemic de classe. Solament tenint al davant partits així, els treballadors assoliran la victòria".

Nosaltres hem d'ésser un d'aquests partits, un partit bolxevic, monolític. Hi estem obligats, perquè de nosaltres depèn en bona part que el martiri de Catalunya sigui més curt o més llarg. Hi estem obligats per a palesar que no es comté error a l'atorgar-nos l'altíssim honor d'ésser la Secció Catalana de la Internacional Comunista!

Què hem de fer, companys, per a esdevenir un veritable partit bolxevic, el veritable partit del recobriment de Catalunya?

1er.- Mantenir i enfortir la més ferma i lleial unitat amb el gloriós Partit germà, el Partit Comunista d'Espanya. Considerar contrarrevolucionaris i eliminar dels nostres rengles a tots aquells que d'una manera deliberada emmetzinin les relacions entre els dos partits germans, dificultin la necessària unitat amb intrigues o irresponsables xarrameques

2on.- Lluitar per a depurar el Partit dels residus trotsquistes que puguin haver-hi. Expulsar dels nostres rengles fulminatment, els individus trotsquistes que hagin pogut infiltrar-se, per manca de vigilància.

3er.- Lluitar per a guarir-nos de l'herència anarquista o anarcosindicalista o nacionalista petit burgesos, herència inevitable donada la tradició de lluita de Catalunya i la mateixa heterogeneïtat de formació del nostre Partit.

4rt.- Estudiar sistemàticament els textos fonamentals del marxisme-leninisme, estudi mètodíic que tots necessitem, car la tradició marxista, a Catalunya comença amb nosaltres mateixos.

5è.- Defensar la Unió Soviètica contra tots els seus enemics siguin els que siguin els perills, defensar la seva justa política de pau. Estimar-la com a la nostra mateixa pàtria, pel camí de l'estudi de la seva vida interior, de gegantina construcció socialista i en marxa accelerada vers el comunisme, estimant el seu guia i guia de tots, el genial company Stalin.

6è.- Tenir plena confiança en la nostra gloriosa Internacional Comunista, aplicar amb lleialtat absoluta la línia general per ella elaborada.

7è.- No admetre, sota cap pretext, desviacions oportunistes en l'aplicació de la línia internacional i nacional del Partit, i aplicar mesures severes de sanció contra els reincidents de conviccions equivoques.

8è.- Exercir una rigorosa vigilància en els rengles del Partit, per a descobrir els elements de discòrdia i de divisió que hi poguessin haver. Considerar com un delictes gravíssim contra Catalunya, contra la classe obrera, tota maniobra de discòrdia o de divisió.

9è.- Acceptar plenament la més rigorosa disciplina bolxevic,

des de la direcció el més modest company de base. Comprendre que sense aquesta disciplina bolxevic el Partit esdevindria - un vulgar partit socialdemòcrata.

10è.- Estimar la direcció i treballar tots perquè sigui forta i prestigiosa. Car la crítica lleugera de la direcció, en -- afeblir-la i desprestigiar-la, afebleix i desprestigia el Partit. El respecte i comprensió dels actes i acords de la direcció, el compliment estricte i lleial de les tasques encomenades, han d'ésser normes increbantables per a tots els companys. Això és molt més necessari quan en la situació actual del Partit, la vida estatuària normal no és possible. Paral·lelament, aquesta situació augmenta de manera extremada la -- responsabilitat de la direcció i l'obliga a un treball de superació bolxevic constant.

11è.- No deixar-se guanyar per les misèries de l'emigració. No oblidar aquesta consigna justa del Comitè Central d'Anvers "El P.S.U.C. no és un partit d'emigrants". El nostre pensament ha d'estar amarat de Catalunya, el nostre treball ha -- d'ésser de cara a Catalunya, la nostra obsesió saber què hem fet cada dia de la nostra vida d'exili per Catalunya.

12è.- Aixecar cada dia més alta i amb mà més ferma la bandera de l'internacionalisme proletari.

La tasca és feixuga, companys, però està al nostre abast realitzar-la íntegrament. Hem de tenir confiança en la força -- del nostre Partit. Malgrat la seva juvenesa, el nostre Partit ha resistit victoriosament les proves més dures que mai -- hagi sofert cap organització política catalana. Ha resistit la prova de la guerra. Ha resistit la prova de la derrota i dels camps de concentració. Ha resistit la prova de la dis-- pensió. I, en el seu conjunt, el Partit s'ha mantingut unit, ferm, els seus militants treballen als camps de concentració, en terres americanes, i treballen, companys, a Catalunya! El Partit ha marxat a bon pas pel camí de la bolxevització. El Partit arribarà a ésser un autèntic partit bolxevic, monolític, el Partit que alliberarà nacionalment i social Catalunya

La nostra volguda Catalunya sofreix avui el martiri més terrible de la seva història. Ens han prohibit la llengua, la bandera, les nostres sanes costums, les nostres boniques cançons. Ens han tancat les nostres escoles admirables i als nostres -- nens els ensenyen a odiar el que estimen els seus pares. Ens han cremat els nostres llibres mestres, els nostres arxius -- històrics, i ultrajant els lluitadors de la nostra història -- més venerats pels catalans. Ens volen desfer per sempre més la nostra riquesa, la nostra economia, desmuntant fàbriques, refusant matèries primes. Als nostres obrers, que saberen di

rigir i administrar honestament i bé la nostra economia, s'els sotmet a una vida d'esclavatge, de salaris de fam, d'atur forçós provocat, de vexacions en els sindicats esquirois de Falange. Els nostres pagesos que gaudien de la terra que la Generalitat els lliurà estan obligats a un treball forçat i sofreixen com no sofriren els remences que feren la guerra als senyors feudals. La nostra menestralia, de bona nissaga catalana, que lluità molta d'ella heroicament al costat nostre, és junyida i trepitjada pels gansters menors del règim franquista. Esser català a Catalunya, és delictes que és paga amb la mort, la presó, el camp de concentració o el treball forçat. La repressió bestial del franquisme és va accentuant en la mesura que Franco és prepara per arrossegar Espanya a la guerra imperialista. Les velles llesves ja delmades per la nostra guerra, les llesves joves, la reserva vital més preciosa de la Catalunya endolada, seran llançades al carnatge imperialista, si els pobles hispànics, els pobles europeus i la classe obrera internacional no imposen la pau, no anihilen les feres carnisseres de l'imperialisme i de la reacció mundial. Catalunya és desagnia pels quatre costats, companys!...

Els catalans, però, no estan vençuts i lluiten amb braó inversemblant. I en les pauses de la lluita heroica o en la quietud adolorida de les presons, els catalans, els companys de Catalunya, projecten el seu pensament lluny dels horrors que els envolten i pensen en nosaltres, companys, i confien en el nostre treball, en que les hores i els minuts els emprem a escurçar el seu martiri...

Es així companys?... Fem el que ells pensen i en la mesura que ells creuen? Som completament mereixedors de la seva confiança? Mirem-nos bé, companys... Es així? Què son les nostres misèries, les nostres inquietuds els nostres problemes d'exiliats en terres d'Amèrica? Què poden ésser quan som els privilegiats de Catalunya?...

Companys, posem-nos al treball, fermament, infatigablement. Som la reserva del retorn a Catalunya. No la malversem!

Endavant, companys, contra la guerra imperialista, contra la intervenció d'Espanya en la guerra imperialista, contra el capitalisme generador de la guerra, per la pau entre els pobles per l'alliberament social i nacional de Catalunya, per la República popular d'Espanya!

Salut!

CONTRA TRAIIDORS I ENEMICS CONTRA LA GUERRA IMPERIALISTA I -
PER L'ALLIBERACIÓ SOCIAL I NACIONAL DE CATALUNYA.

Informe de Joan Comorera als militants del P.S.U. de Mèxic, D.F., el 8 de desembre del 1940. Partit Socialista Unificat de Catalunya (Secció Catalana de la Internacional Comunista)

Contra traidors i enemics, contra la guerra imperialista i -
per l'alliberació social i nacional de Catalunya.

El company Comorera comença dient que en els mesos transcorreguts no s'havia produït res que donés lloc a una reconsideració, a la més lleu modificació a la línia internacional i nacional del Partit, analitzada en l'informe del 8 de setembre darrer. Hi han hagut fets, que sense canviar absolutament - la naturalesa de la guerra imperialista, son aprofitades per ambdós bàndols imperialistes amb afany de frenètic proselitisme. Això cal tenir-ho en compte, per tal que els companys - no es deixin emmetzinar per la mentidera propaganda imperialista, no perdin la perspectiva que ha obert la segona guerra imperialista, la seva confiança en els pobles i en la -- classe obrera internacional, en la conseqüent política de -- pau de la Unió Soviètica i en la gloriosa Internacional Comunista la qual, arborant la bandera del internacionalisme proletari, ens conduirà a la victòria definitiva damunt el capitalisme.

Nosaltres analitzarem la situació internacional amb criteri revolucionari.

La situació internacional pot ésser analitzada amb criteri - revolucionari, o socialdemocrata, o feixista; pot ésser vista com un procés revolucionari de sortida revolucionaria o pseudo-democràtica o nazi-feixista; pot ésser caracteritzada sota els principis de l'internacionalisme proletari, o els - sofismes del nacionalisme estret, petit burgès, aliat a un o altre imperialisme. La situació internacional amb criteri - revolucionari. Nosaltres estimem que la guerra imperialista ha obert un profund procés revolucionari que només pot acabar d'una manera: amb l'anihilament del règim factor i -- provocador de guerres, del règim capitalista a Europa, primer, en el món sencer, després. Nosaltres osem l'humà i - revolucionari internacionalisme proletari que agermana homes i pobles, a l'eixorc nacionalisme petit burgès que llança -- els homes i els pobles els uns contra els altres amb benefici exclusiu de les classes parasitàries i explotadores, de - l'hegemonia d'un o altre imperialisme.

Per això nosaltres afirmem i afirmarem que aquesta no es una guerra de la democràcia contra el feixisme, sinó una guerra entre dos bàndols imperialistes per a un nou repartiment del

món. Afirmem i afirmarem que amb la victòria impossible, un i altre bàndol imperialista no persegueixen crear un "nou ordre" de pau, llibertat i treball, sinó un domini reformat sobre la humanitat vençuda amb lluita o sense lluita, la liquidació del moviment obrer internacional, la reorganització del bloc de la reacció mundial contra la revolució proletària, - contra la pàtria del socialisme victoriós, contra la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques.

Naturalment, un i altre bàndol imperialista, a mesura que la guerra es desenvolupa, s'agreuja i s'eixampla s'esforcen per a guanyar adeptes arreu del món, i sobretot, en els pobles - americans on han de conviure ara tants milers de companys -- nostres exiliats. La guerra de radio, de cables, de premsa i de cinema, de mentides sistemàtiques i d'injures recíproques es tan aferrissada com la guerra tècnica trosseja la vida de milions de treballadors. Els blocs imperialistes alemany i angloamericà, s'esforcen per dividir el món en dos -- bàndols, freturen per repetir l'experiència de la primera -- guerra imperialista, de les filies i de les fobies cixorques i contrarrevolucionàries. Hem de reaccionar enèrgicament -- contra això, car les filies, les fobies apartarien la classe obrera de l'internacionalisme proletari, situaria la classe obrera en els rengles de la reacció mundial; car amb això es pretén afeblir la classe obrera i neutralitzar-la en la lluita que mena la reacció mundial contra l'avantguarda del proletariat, els partits comunistes, allunyar la classe obrera de la Unió Soviètica, transformar en rancúnia o en indiferència la creixent simpatia del proletariat envers la Unió Soviètica, encegar la classe obrera per a que no vegi que en la perspectiva darrera, pels imperialistes, hi ha la guerra de la reacció mundial contra la Unió Soviètica.

En aquest ordre de coses la propaganda de l'imperialisme anglo-american és més perillosa que la de bloc imperialista alemany. És més perillosa, perquè no és fàcil que els pobles, que els treballadors, acceptin un imperialisme hitlerià que els promet una vida de senegalesos al servei de la casta victoriosa. L'imperialisme anglo-american que no ens promet una vida de senegalesos, però que la imposa als pobles ja sotmesos, maneja vells tòpics que temen un ressó profund en generacions formades sota la seva influència: civilització contra la barbàrie, democràcia contra totalitarisme, llibertat contra esclavatge, treball humanitzat contra treball forçat, guerra a la guerra, justícia social, etc., etc. Aquests tòpics són ara enfortits per les ferides punyents al sentimentalisme popular lligades a l'heroisme dels londinesos, a la fermesa dels patriotes, campions de la democràcia i dels pobles trepitjats pels Hitlers. No hem de subestimar els perills d'aquesta propaganda, no ens hem d'amagar que impor---

tants sectors obrers d'Amèrica comencin a deixar-se influenciar per ells.

Tot seguit el company Comorera passa a amlitzar el pseudo-democratisme dels imperialistes nordamericans i anglesos.

Nord Amèrica no és una democràcia

Ens parlen de la democràcia americana, de la tradició democràtica americana, de la missió històrica que en defensa de la democràcia han d'acceptar els pobles americans. Però, on és aquesta democràcia, aquesta famosa tradició democràtica? A l'Amèrica llatina, només a Mèxic, Cuba, Colòmbia i Xile hi ha un règim més o menys democràtic. A l'Uruguai i Argentina pateixen règims filo-feixistes. Al Paraguai, Bolívia, Perú, Veneçuela manen els típics dictadors sudamericans, els generals bons només per a guanyar batalles contra les masses -- inermes i endarrerides, generals a sou de l'imperialisme més fort. Al Brasil, Getulio Vargas, el martiritzador del gran líder del poble brasileny, Prestes, no pot envejar res a Mussolini o a Franco, ni el terror, ni la immoralitat, ni la pose tartarinesca. I no cal que parlem dels dictadoretcs que malmenen les riqueses, les llibertats i la sobirania dels pobles centreamericans i del Caríbe. Nordamèrica no és una democràcia, de una oligarquia ferotge que xucla la sang dels negres i dels indis, que es rebeja contra la classe obrera -- políticament poc avançada, que persegueix a mort el moviment comunista, el Partit comunista i els seus millors homes, que dirigeix la lluita antiobrera, anticonsumista arreu del Continent, que ha omplert de sang i d'expoliació les Repúbliques llatines d'Amèrica, que s'engreixa, corb monstruós, amb la sang vessada a Europa, que és suport i financiador de les dictadures centre-sud-americanes. El govern nordamericà no es proposa organitzar una veritable democràcia en el propi país, defensar la democràcia en els països llatins d'Amèrica. Al contrari. Sosté amb diners i vaixells de guerra el dictador més sinistre avui d'Amèrica: Getulio Vargas. Lluita contra les excepcions democràtiques del Continent. A Mèxic pretén imposar, per l'amenaça i el suborn, un Almazanisme -- snese Almazan, liquidar la revolució mexicana. A Cuba intriga per afeblir el novíssim règim democràtic de Batista i empra les seves armes tradicionals de trobar la resistència deguda. A Xile recolza les forces pseudo-nacionalistes, els Ibañez i companyia, freturós d'anorrear el Front Popular defensor de la sobirania i de les llibertats xilenes. En totes les nacions centreamericanes dirigeix, mitjançant el comitè Diez o altres instruments, la batalla contra el moviment obrer, contra els partits comunistes, especialment, contra el partit comunista cubà, exemple i orgull del proletariat americà i mexicà. Rossevelt i el seu equip imperialista fan

avui a Amèrica la mateixa política dels Chamberlain-Daladier a Europa, abans de l'existència de la segona guerra imperialista, quan forjaven, sacrificant pobles i milions de vides, el bloc continental europeu antisoviètic. Pretenen no assegurar la democràcia continental, sinó trossejar les forces populars, revolucionàries, llençar a la il·legalitat els partits comunistes, totes les organitzacions, tots els moviments de masses sense els quals no hi ha democràcia possible. Car amb dictadures més o menys camuflades, i no amb democràcies actives i vigilants, l'imperialisme americà aconseguirà el que vol: el domini imperial damunt tot el Continent, mitjançant les bases navals, els ferrocarrils i les carreteres "estratègiques", els instructors militars en els exèrcits de cada país, el monopoli econòmic, arrossegant el Continent a la guerra imperialista, mobilitzar el Continent en la lluita -- contra la revolució proletària continental europea, contra la Unió Soviètica, arribada l'hora.

La línia fonamental de l'imperialisme anglès és enfortir -- Franco

Com defensa la democràcia l'imperialisme anglès? No cal parlar avui d'una "democràcia" que viu de l'explotació de centenars de milions d'éssers humans. Parlem d'aquest campió de la democràcia de cara a Espanya. Quina és la situació a Espanya, a Catalunya? És evident que Franco no ha pogut consolidar el seu règim. És evident que les masses populars catalanes i espanyoles odien cada dia més Franco i el seu règim i que freturen per anorrear-los. És evident que Franco no ha sabut resoldre cap problema fonamental, que els ha agreujat tots amb la seva colpidora incompetència i monstruosa immoralitat, i que només es sosté pel terror. És evident també que no ha pogut forjar el partit únic tipus feixista italià o nazi-hitlerià, que la sinistra Falange és un mosaic -- d'insolubles contradiccions, un conjunt de forces antagoniques que es combaten a mort. Les camises noves, instrument d'Hitler, s'han imposat a les camises velles, les quals però no s'han resignat a la derrota. Els monàrquics, els catòlics, els requetés, bona part dels militars, els jesuïtes, -- els grans burgesos i els financers acabadillats per Goicoechea i Ventosa i Calvell, són antifalangistes, anti-Serrano Suñer, comencen a ésser ja anti-Franco, i menen el combat -- contra l'autarquia, contra la entrada a Espanya de l'exèrcit alemany, contra la incorporació d'Espanya al "nou ordre" polític econòmic de Hitler. Éssent aquesta la situació d'Espanya i de Catalunya, prou ben coneguda per tothom, quina és la posició del govern anglès, del Churchill campió de la democràcia? Recolzar les masses populars espanyoles i catalanes en la lluita contra Franco? No. La línia fonamental de l'imperialisme anglès de forçar la unitat de les forces del règim entorn de Franco, enfortir Franco, afeblir encara més

les masses populars. Conseqüència d'aquesta línia de l'imperialisme anglès és la seva política sistemàtica d'ajut a Franco; préstec de dos milions de lliures, el desbloqueig dels dos milions de lliures que es negà a lliurar el govern de la República en el curs de la guerra, els crèdits per a comprar blat a l'Argentina i a Austràlia, la promesa de tota mena de matèries primeres, la pressió sobre el govern ianqui perquè li concedeixi crèdits i matèries primeres, obsequis i fineses in comptables de l'ambaixador Hoars, aquest insigne demòcrata que lliurà Abissínia a Mussolini. Simultàniament, l'imperialisme anglès organitza una força d'oposició. Monàrquics i catòlics, generals descontents i financers i burgesos espaordits, republicanes i anarquistes, nacionalistes i socialistes, els Negrin i Prieto, Miaja i Asensio, Aurelio Fernandez i Andreu Abello, Martínez Barrio i els donés tres punts en conxorxa monstruosa, pacten sota la direcció de l'imperialisme anglès per a oferir-se a Franco, si Franco és desempallega d'Hitler, per a intentar esbandir-lo si a la fi obeeix el seu amo. I a la vegada, a l'interior del país, l'imperialisme anglès s'esforça per guanyar la simpatia popular especulant amb la seva gana i la seva negra desesperació. Mitjançant els seus agents parla de pa abundant, de treball segur, de reconstrucció ràpida, d'amnistia, de pau. Manobra davant Franco amb aquesta força d'oposició i amb l'odi de les masses populars, i no s'amaga de dir que pot llençar-la contra ell, arrabassar-li el poder i lliurar-lo a un directori militar, el qual prepararia la restauració monàrquica, sense comunistes, ni catalans, ni bascos ni gallecs. Jugà amb les dues cartes, l'imperialisme anglès en primer pla la seva línia fonamental enfortir Franco, servir-se de Franco, forjar la unitat de les forces del règim entorn de Franco, trossejar, de passada, qualsevol moviment popular d'oposició o de revolta.

L'imperialisme anglo-americà es proposa defensar la democràcia? Els objectius de l'imperialisme anglo-americà són aquests: salvar l'imperi anglès i arrodonir-lo amb les colònies arrabassades a Mussolini, assegurar el domini imperial dels Estats Units davant l'Amèrica llatina i l'Extrem Orient; transformar Espanya en camp de batalla, car no ignora que l'afermament de la seva influència prop de Franco o la suplantació d'aquest directori de titolles, tindria com a resposta immediata la invasió d'Espanya per l'exèrcit alemany a l'aguait, a tot el llarg de la frontera pirenaica; salvar el règim capitalista en les zones d'influència entenent-se amb Hitler, si podessin; preparar-se militarment i econòmicament per a combatre a sang i a foc la revolució proletària continental-europea; refer el bloc de la reacció mundial contra la Unió Soviètica. Els temes sobre la democràcia i la civilització i altres romanços per l'estil, són cortines de fum. Els traïdors

socialdemòcrates, els anarquistes, els republicans, els nostres catalanistes de xapó no ho ignoren, però segueixen la farsa assedegats de bons salaris, enlluernats per la perspectiva d'esdevenir l'oposició de sa majestat Franco o Joan: "tanto monta, monta tanto, Isabel como Fernando".

L'imperialisme anglès no ha abandonat els seus plans d'agressió contra la U.R.S.S.

L'imperialisme anglès no ha abandonat els seus plans d'agressió contra la Unió Soviètica. La línia Chamberlain-Daladier no ha estat abandonada. Rosselvelt-Churchill la mantenen i prossegueixen simultaniament la seva execució. Mentre els Estats Units anuncia que sotmet a llicència l'exportació de petroli, ferro vell i altres materies al Japó, estimula el govern depenent de les illes holandeses a lliurar al Japó petroli, el cautxú i altres matèries primeres fonamentals que aquest necessita per a fer la guerra a la Unió Soviètica. Anglaterra va tancar el camí de Bursa, sense consultar ni advertir la Unió Soviètica, amb l'esperança de que restant sola en l'ajut a l'heroic poble xinés toparia inevitablement amb el Japó. Anglaterra especula amb qualsevol cosa, amb els incidents de Romania, cercant el xoc dels exèrcits alemanys, i soviètics, veu encara possible acabar la guerra contra Alemanya amb l'exèrcit de la Unió Soviètica. Els actes d'hostilitat dels Estats Units i Anglaterra contra la Unió Soviètica han estat sistemàtics, han estat la clara promesa del que farien demà, si otinguessin la victòria que només els pobles torturats pels imperialismes tindran, varen incautar-se de l'or i dels vaixells dels pobles bàltics, varen negar-se a reconèixer la lliure incorporació dels pobles bàltics a la gran federació soviètica, federació de pobles lliures i iguals, no han volgut mai reconèixer la justa reincorporació a la pàtria soviètica dels ucraïnians i dels russos blands, dels bessarabians i dels bucovins. I manejant la seva premsa i les agències telegràfiques propietat seva, no han frenat mai la campanya de calumnies i de grolleres mentides antisoviètiques, destinades a preparar l'opinió mundial i a tenir-la adormida a l'hora de la realització del seu més profund anhel: la guerra contra la Unió Soviètica.

La U.R.S.S. respon dos cops per cop.

Naturalment la Unió Soviètica, sota la direcció genial del camarada Stalin, respon dos cops per cop. A les maniobres de llargs anys dels Chamberlain-Daladier, va respondre amb el pacte de no agressió germano-soviètic d'agost de l'any passat. I la guerra que havia d'ésser contra la Unió Soviètica es transformà en guerra interimperialista. L'imperialisme anglo-americà anava oblidant aquesta lligó i a intensificar les seves activitats antisoviètiques, i les seves manio

bres de provocació antisoviètiques, la Unió Soviètica ha respost amb el viatge del company Molotov a Berlin. La premsa imperialista, els traïdors socialdemocràtes i els seus servents republicans i anarquistes, van fer grans escarafalls. Ara, però, no gosen a cridar gaire fort. Què ha estat aquest viatge? Ningú no sap el que es va dir. Sabem, però, que -- Hitler-Mussolini mestres en l'art d'explotar al màxim els -- fets més insignificants, no s'han vantat del viatge del company Molotov. Sabem que a Bulgària hi ha una missió militar soviètica. Sabem que Hitler no acut en ajut de Mussolini -- malmés en terres albaneses, perquè Bulgària i Iugoslàvia són terres perilloses. Sabem que Turquia no és sotmet. Sabem -- que Rosselvelt acaba de dir que la Unió Soviètica és un país amic, que les relacions entre els dos països milloren. Sabem -- que, després del viatge, el govern anglès ha fet saber -- al govern soviètic que renuncia a l'incautació de l'or i -- dels vaixells dels països bàltics, que reconeix el fet de la incorporació dels països bàltics a la Unió Soviètica, que la Unió Soviètica serà invitada a la conferència de la pau, que les relacions comercials poden i deuen millorar, que Anglaterra no participarà mai en una agressió directa contra la -- Unió Soviètica. Sabem que la Unió Soviètica ha guanyat una victòria diplomàtica, ha reforçat la seva política de pau, -- de neutralitat, d'inexpugnabilitat de les seves fronteres, -- ha ratificat la seva política anterior independent, la política pròpia que convé als treballadors soviètics, a la classe obrera mundial.

D'aquesta batalla diplomàtica la Unió Soviètica n'ha sortit enfortida. Felicitem-nos-en, car la creixent fortitud de la Unió Soviètica és la més gran garantia del nostre triomf, -- del triomf dels pobles hispànics en la lluita contra Franco, del triomf de la classe obrera internacional. En el curs de la guerra imperialista es produiran noves situacions, nous -- fets que determinaran noves actituds. I potser el company -- Molotov anirà a Londres o a Tòquio, o a New York, o seran -- Londres, Tòquio i New York els que aniran a Moscou. I què? -- Hi hauran més escarafalls, més calumnies, més mentides, més cortines de fum. I què? La Unió Soviètica té el deure sagrat de fer tot el que sigui precis a la seguretat de les seves fronteres, al seu enfortiment econòmic-militar, al manteniment de la seva política de pau, de neutralitat, de la seva política independent, d'aprofitar al màxim les inevitables i cada dia més profundes contradiccions imperialistes, de -- desfer les maniobres antisoviètiques, de pegar dos cops per còp. Aquesta acció sistemàtica de la Unió Soviètica convé -- fonamentalment als interessos del proletariat internacional.

Més que les incidències que s'aniran produint en el curs de la guerra imperialista, a nosaltres ens ha d'interessar la -- política conseqüent de la Internacional Comunista, la lluita

abnegada que menen els partits comunistes a França, a Alemanya, a Itàlia, a Anglaterra, als països europeus ocupats, a tot el Continent americà, arreu del món. Partits heroics de la Internacional, els quals, sota el guiatge del nostre camarada Dimitrov, lluiten per una pau revolucionària, una pau feta pels pobles mateixos, una pau sense anexions ni indemnitzacions, sense vencedors ni vençuts, sense pobles explotadors i pobles repartits, una pau assegurada per sempre més amb la destrucció del règim capitalista, per la creació d'un món nou, lliure de paràsits i d'explotadors, d'un món socialista.

A mesura que el procés obert per la guerra imperialista es desenvolupi i s'acosti el desenllaç, més desesperats seran els esforços de la reacció mundial contra la Unió Soviètica contra la Internacional Comunista, contra els partits comunistes, contra els millors dels seus militants. A Europa no hi ha més que dos partits comunistes legals; els d'Anglaterra i Suècia. A Amèrica no n'hi han més que cinc: el d'Estats Units, Colòmbia, Cuba, Mèxic i Xile. Veurem, segurament, en la il·legalitat a tots els partits de la Internacional. Res no hi valdrà! Als cops que pugui donar-nos la reacció mundial hem de respondre essent més forts, més conseqüents, soldats abnegats i invencibles de l'internacionalisme proletari i avantguarda de xoc, en la batalla decisiva ja començada entre el món socialista i el món capitalista.

El P.S.U. expulsa els traïdors i enemics dels seus rengles

Aquesta situació i la perspectiva de lluites més fermes ens obliga a enfortir el nostre P.S.U. de C., accelerant la seva educació bolxevic, sistemàticament la formació bolxevic dels seus quadres, accentuant la vigilància interior contra la desviació oportunista, nacionalista petit burgesa, anarquitxant, trotsquitzant, de recel o d'incomprensió envers el partit germà d'Espanya, procedint resoltament a la depuració deguda.

Entenent-ho així la direcció del Partit ha expulsat a individus que eren indignes de pertanyer-hi. Les primeres expulsions varen fer-se a França. Les segones en el primer període de la immigració a Amèrica. Amb l'informe del 8 de setembre darrer la direcció del Partit va ratificar les normes fonamentals de disciplina. I aquestes acaben d'ésser aplicades inexorablement. Fou expulsat primer, Miquel Ferrer. Foren expulsats després, sorpresos en una reunió conspirativa contra el Partit tinguda en el domicili del traïdor Ferrer, Aimani, Baudina, Estivill, Camps, Soler i Vidal i Serra i Pàmies. Aquests individus, l'actitud dels quals

ja fa temps que era suspecta, eren tinguts en observació, si bé la direcció feu esforços per reincorporar-los, amb garanties de bona conducta i d'honradesa al treball del Partit. L'encert de la direcció del Partit, a l'expulsar-los es comprovà dies després, car aquests subjectes signaren, conjunta-ment amb els altres expulsats, un document ignominiós. Aquest document, el qual els signants fan circular clandestinament no gosant a fer pública la seva baixesa moral, la seva traïció a la causa de Catalunya, al proletariat català, diu el següent:

"A tots els militants del P.S.U. - Als treballadors de Catalunya.- Han resultat inútils els nostres esforços i els de molts altres companys per aconseguir que els que avui actuen com a membres del C.E. rectificuessin llur trajectòria política i llurs procediments orgànics. I expulsats uns, retirats voluntàriament els altres i tots en discrepància absoluta amb la tàctica i els procediments passats en pràctica en nom del P.S.U., volem aixecar la nostra veu de protesta per acusar als responsables de tants d'estralls i perjudicis per a la causa del proletariat, per la vida del Partit, que diuen representar, i pel futur de Catalunya. Volem que la nostra veu arribi a tots els militants exiliats en terres d'Amèrica d'Europa i de l'Àfrica i als ciutadans tots que, avui, demà i sempre, tenen el dret d'exigir de tothom que parla en nom de Catalunya una rectitud de procediment i una línia de conducta clara, honesta i conseqüent en la defensa del nostre poble.

Volem trencar el silenci organitzat entorn d'aquest descontentament general i desfer les versions falsejades, i volem precisar els punts fonamentals de la discòrdia nascuda, entre la majoria dels militants conscients i els actuals dirigents del P.S.U.

Declarem la nostra absoluta disconformitat amb la imposició d'una determinada direcció restringida a base de seleccionar els que ara s'avenen a totes les ordres i consignes emanades des de dalt, prescindint dels acords del que fos Comitè Central d'Anvers i renegant de la democràcia interna del Partit.

Protestem de la bafa que significa per als militants del P.S.U. el fet d'haver resultat paper mullat l'acord de reconèixer el Partit com a Secció Catalana de la I.C., sotmetent-lo, altre vegada, a la tutela absoluta del Partit Comunista d'Espanya, per acabar amb la unificació forçosa i fer desaparèixer de la vida política dels pobles hispànics els Partits de les diverses nacionalitats hispàniques que són un entrebanc a les ambicions imperialistes de la Secció espanyola i contra el predomini del qual hem lluitat sempre.

No volem restar en silenci, davant l'acció política de la - Internacional Comunista que ha esdevingut un organisme de - defensa exclusiva de la Unió Soviètica deixant de banda els Partits proletaris de tot el món i ara vol obligar-nos a de- fensar una política que es concreta en el pacte amb el fei- xisme internacional, el mateix feixisme contra el qual llui- tarem sota la bandera del P.S.U. i per la independència del nostre poble.

Volem lluitar contra Franco dintre i fora de Catalunya, en- cara que hagi esdevingut un aliat indirecte de la U.R.S.S. en virtut dels pactes amb Hitler i volem encoratjar en la lluita contra el franquisme els antifeixistes que hi ha a - Catalunya, perquè compremem el desencís que han de sentir - en veure que els antics amics s'han convertit en aliats dels nostres enemics més acèrrims.

No podem callar la nostra protesta davant el fet que per -- mor dels pactes amb Hitler i malgrat aquests pactes la gran majoria dels nostres germans d'exili, del Partit i partits i organitzacions antifeixistes de la nostra terra, homes, - dones i criatures han hagut de restar als camps de concen- tració francesos, o, el que és pitjor, als camps de concen- tració d'Alemanya abandonats per un país -U.R.S.S.- i per - uns homes -els dirigents de la I.C.- que tenien el deure -- ineludible de salvar-los de les urpes del feixisme i en -- lloc de fer-ho els ha condemnat a la mort segura de deixar- los a mercè dels nazis i dels falangistes.

Nosaltres no volem continuar per aquest camí. Seguirem llui- tant en defensa dels interessos de la classe obrera, al cos- tat dels antifeixistes de tot el món, continuarem enfront - de l'imperialisme, lluitarem per la llibertat dels homes i dels pobles, per Catalunya. EE.UU., mexicans, novembre del 1940.- Lluís Aimani i Baudina, Felip Barjau, Jaume Camps -- Illa, Pilar Crespo, Angel Estivill, Ramón Fabregat, Miquel Ferrer, Joan Fronjosà, Hector Galli, Joan Gilabert, Pere Nata llonga, B. Ortega, Joan Pila, Miquel Serra i Pamiçg, Josep So- ler i Vidal, Abelard Tona, Josep Cuyàs i Alfred Cuyàs".

El company Comorera a mesura que anava llegint el document dels desertors i traïdors el comentava degudament. Les ma- nifestacions de repulsió dels companys contra els traïdors i d'aprovació dels comentaris del company Comorera, foren -- unànims i definitius. En breu síntesi, heus ací el comenta- ri del company Comorera: Els desertors i traïdors pretenen que faran esforços per arrossegar la direcció a l'acció an- tisoviètica, anticomunista, pre-imperialista anglesa, pre- franquista, i que al no aconseguir-ho es decidiran a fer-ho sols. No calia pas aquesta grollera mentida per a "cobrir" la seva ignominiosa traïció. Afirmen que són la majoria i

menteixen, car els mals nascuts, els degenerats són sempre una misèria insignificant en un moviment com el nostre. Parlen d'una direcció imposada i menteixen, car l'actual - direcció va ésser proposada pel propi company Comorera tenint en compte la situació d'il·legalitat en que devem actuar i les qualitats d'antigüetat i de responsabilitat directiva dels membres que la componen. Protesten d'una suposada tutela absoluta del Partit Comunista d'Espanya damunt el P.S.U.C., i menteixen car mai la personalitat del P.S.U.C. ha estat més forta que ara; el P.S.U.C. de la Secció Catalana de la Internacional Comunista, malgrat que els Estatuts de la Internacional diuen que en un Estat només - hi pot haver un Partit; aquesta excepció que tant ens honra i ens obliga, suposa no solament el reconeixement del nostre bon treball en el curs de la guerra; del nostre mèrit revolucionari per haver reeixit en el primer i per ara únic assaig d'unificació política de la classe obrera en - el món capitalista, sinó també el reconeixement internacional de la personalitat nacional del nostre poble. Llencen la careta al fer-se seva la tesi reaccionària de l'imperialisme anglès i de tots els contrarrevolucionaris que presenten a la Unió Soviètica com auxiliar del nazi-feixisme i s'excedeixen en la baixesa de sostenir que la Unió Soviètica ajuda Franco, essent ells precisament els que es posen al seu servei al demanar una almoina a l'imperialisme anglès. La tràgica sort dels nostres combatents a França i al Nord d'Àfrica és deguda a la Unió Soviètica - diuen -- anant més lluny que els pitjors calumniadors - i abolint -- així, d'una plomada, els grups imperialistes que ens imposaren la derrota; els imperialistes que desfermaren la -- guerra; els imperialistes que crearen els camps de concentració i tanquen les portes gairebé tots els països americans; a Negrin que destinà una mínima part dels cabals de la República al transport dels combatents a Múnic i a Xile; els Prieto i Andreu Abelló que han rebut tants milions de la República i no han portat a Amèrica ni un sol refugiat; als republicans i socialistes que retingueren els nostres combatents a terra francesa per a obligar-los a ésser carn de canó de l'imperialisme anglo-francès. Com podrien fer altrament si ja s'han acostat als Prieto-Andreu Abelló a demanar els trenta diners de Judes? Per aquesta colla de desertors i traïdors no existeix l'imperialisme anglès, - l'imperialisme yanqui, però han descobert un nou imperia-- lisme: el del Partit germà d'Espanya!...

Però qui són els signants d'aquest manifest, monument de - degradació i de cinisme? Veieu alguns casos clínics.

Aimani i Baudina: Trist esport i ciutadania que ingressà - al Partit quan el Partit comprà "La Rambla", i la única - preocupació del qual, a Mèxic, és la de fer-se perdonar -- pels ganàpies un rescó de lluita que no mereix.

Barjau: expulsat a França per desertor davant l'enemic i per escissionista.

Fabregat: expulsat als pocs mesos d'arribar a Mèxic, per immoral, culpable d'haver especulat amb la representació que li donà el Partit prop del Comitè Tècnic per resoldre el seu -- afer personal i agaxapinar-se.

Pig: expulsat a França per desertor de l'exèrcit davant --- l'enemic.

Ortega: expulsat als pocs mesos d'arribar a Mèxic per immoral per abandonament de les funcions de responsabilitat que se li confiaren a canvi d'una humiliant almoïna que demanà i obtingué de Prieto.

Gilabert: l'home que sempre estava malalt quan havia d'anar al front, bolxevic cent per cent en terres de França i demòcrata cent per cent en quant tocà terra americana.

Ferrer: desertor davant l'enemic, traïdor ben qualificat en la resolució d'expulsió.

Estivill: tartarinesc, gairebé coronel de carrabiners de re-raguarda, hipocrita que ha posat el nu, en el darrer moment la seva podridura trotsquista.

Fronjosà: expulsat a França per desertor davant l'enemic i -- per confident de la policia francesa.

Serra i Pàmies: ex-membre del Comitè Executiu. Cas clínic -- que demostra la necessitat d'una vigilància bolxevic en els rengles del Partit. Pel seu temperament intrigant emmetzi-- nat per la seva feblesa física, ha inspirat les frases més -- verinoses del manifest dels desertors i traïdors. Serà en -- el successiu el seu esport predilecte, especulant amb la se-- va anada, no voluntària, a Moscú. Però cal des d'ara, posar les coses en clar. Serra i Pàmies no sap res de les discus-- sions que es tingueren, perquè en començar-les es plantejà -- la qüestió de si era o no era un agent del segon buró fran-- cès. Mentre s'investigava la denuncia, Serra i Pàmies fou -- acusat pel company Cussó, des de Xilo, d'haver fet davant -- seves estranyes manifestacions contra el Partit, antisovièti-- ques i anticomunistes. Mentre s'aclariria aquest nou cas, Ser-- ra i Pàmies, a Mèxic, fou apartat de tot treball de direcció i política del Partit. Malgrat aquests antecedents, la di-- recció del Partit li donà proves de la seva bona disposició per ajudar-lo a reivindicar-se i esdevenir en el futur, un -- militant útil i disciplinat i més tenint en compte que no -- perdria oportunitat per afirmar patèticament que, encara que temptat pels expulsats mai no faria res contra el Partit.

Sobradament Serra i Pàmies fou descobert en una reunió conspirativa contra el Partit tinguda en el domicili del traïdor Ferrer, prova fefaent de la seva conducta jesuítica i covarda. Pocs dies després vàrem saber que havia signat el document infamant dels desertors i traïdors, prova darrera i definitiva de la seva vilesa.

Per l'estil són tots els signants del manifest dels desertors i traïdors. Aquest grup de degenerats arribarà a totes les baixeses. Està en la pendent i per ells rodolarà fins arribar al fons. Insignificants per a realitzar atacs que valguin la pena contra la Unió Soviètica, la Internacional Comunista, el Partit, seran els assalariats a petit sou de tots els enemics, vehicle de la calúnnia a cau d'orella, delators si s'escau. Els militants del Partit han de rompre tot contacte amb ells, car hem de fer sentir damunt d'ells el menyspreu dels treballadors honrats, com acabaran per sentir també menyspreu d'aquells que els pagaran uns centaus pels seus petits serveis. Nosaltres hem d'ésser, companys, hem de voler acostar a nosaltres els obrers, els treballadors honrats d'altres partits i organitzacions. Però, nosaltres hem d'ésser implacables amb els desertors i traïdors. Per aquesta consigna de: no oblidar, no perdonar!

La depuració realitzada no afebleix el Partit, l'enforteix. Hem llançat un llamp, han estat un corc que gangrenava el nostre robust organisme. Aquest enfortiment, però, ha d'ésser consolidat amb un treball efectiu de tots els militants sigui quina sigui la seva responsabilitat.

Defugim les miseries de l'emigració treballant de cara a Catalunya

Treballem infatigablement en la realització de la nostra línia internacional i nacional. Realitzem la unitat obrera, el Partit Popular. Incorporem al Partit els obrers honrats de la C.N.T., d'Esquerra, d'Estat Català abandonats i traïts pels seus dirigents, els obrers sense partit. Estrenyem els llaços fraternals amb els exiliats espanyols, junts amb els quals hem de treballar pel retorn, per la reconquesta d'Espanya i de Catalunya, accentuem les nostres relacions íntimes, fraternals, amb els germans del Partit Comunista d'Espanya, car la unitat de treball dels dos Partits, de la mútua comprensió i estima entre llurs militants, depèn en gran mesura de l'escurçament del martiri que sofreix el nostre poble. Defugim les miseries de l'emigració treballant de cara a Catalunya, i estudiant d'una manera sistemàtica en els nostres dirigents, la Història del Partit Comunista de la U.R.S.S. Enfortim el prestigi i l'estima a la direcció, car sense una direcció en les circumstàncies de sofri-

ment, de dispersió i de lluita a mort contra el franquisme que vivim, el Partit en petiria perillosament. Confiem cada dia amb més fervor en la Unió Soviètica, la patria del Socialisme victoriós, baluart de la pau, i el seu guia genial, camarada Stalin. Siguem fidels i abnegats i disciplinats soldats de la Internacional Comunista, que sota la direcció enèrgica del camarada Dimitrov, dirigeix la batalla decisiva del socialisme contra el capitalisme. Aixequem cada vegada més alta i sense defalliment la sagrada bandera de l'internacionalisme proletari.

Així arribarem forts, units, en plena maduresa bolxevic, a la fi del procés revolucionari obert per la segona guerra imperialista, així retornarem a la pàtria dignes dels companys que treballen i estudien a la Unió Soviètica, dels companys que sofreixen i no defalleixen en terres de França, dels companys que actuen i moren a Catalunya!

Companys, ara més que mai:

Visca el Partit Comunista d'Espanya!

Visca el Partit Socialista Unificat de Catalunya!

Visca la Internacional Comunista!

Visca la U.R.S.S.!

Visca la República d'Espanya!

Visca Catalunya lliure!

Visca Stalin!

El company Comorera que fou interromput diverses vegades, - en el curs de la seva conferència, per les manifestacions d'adhesió i aprovació dels companys, escoltà, en acabar, - una xardorosa i llarga ovació.

Una vegada acabat el magnífic informe del Secretari General vàren intervenir fent us de la paraula molts dels companys assistents, manifestant tots ells la seva comprensió i identificació amb el contingut de les paraules del company Comorera, énsens que la seva fèrria voluntat de lluitar implacablement contra tota mena d'elements enemics i traïdors, que es vulguin oposar a la consolidació ideològica del P.S.U.C. i a la realització del seu paper històric d'alliberar Catalunya socialment i nacional.

LA DEFENSA DE LA URSS ES LA NOSTRA LLUITA FONAMENTAL PERMANENT.

Catalunya (Mèxic) any II nº 22, 19 de juliol del 1941.

Amb motiu del criminal atac de que la Unió Soviètica ha estat objecte per part de l'imperialisme nazi-alemany. Joan Comorera Secretari General del Partit Socialista Unificat de Catalunya va donar el dia 26 de juny el següent informe de cara a Catalunya.

Companyes, companys:

De manera premeditada i traidora, unes quantes hores abans d'ésser comunicada oficialment al Govern Soviètic la declaració d'Estat de Guerra, i amb la intenció evident de sorprendre les forces soviètiques de cobertura fronterera, l'exèrcit hitlerià atacà la Pàtria Socialista, la llar del proletariat mundial. No és el poble alemany, ni són els obrers, els camperols, les masses populars alemanyes, les que fan la guerra a la Unió Soviètica. Està en guerra amb la Unió Soviètica el nazi-feixisme, l'assassí Hitler i la seva colla de gangsters internacionals. La Unió Soviètica ha respost amb la màxima serenitat i energia a tan criminal i no provocada agressió. Forçada a fer la guerra, la Unió Soviètica fidelment interpretada per les sóbrries i severes paraules del company Molotov, defensa la llibertat, la seva independència i el seu honor, la llibertat, la independència i l'honor de tots els pobles oprimits. La Unió Soviètica fa una guerra justa, una guerra revolucionària, la guerra que interessa i convé a la classe obrera mundial, als pobles esclavitzats, la guerra de tota la humanitat avançada i progressiva.

La bestial agressió nazi-feixista contra la URSS, crea una nova situació internacional, d'enorme transcendència històrica. Una nova situació que ens obliga a nosaltres, comunistes, a realitzar, ací on som, i de cara al nostre país sovfront, el màxim d'esforç i sacrifici.

Cal, però en primer terme, escatir quins han estat els factors determinants d'aquesta nova situació, el significat mateix de la criminal agressió nazi-feixista, les probables evolució i perills de la nova situació internacional, per tal de capir-ho tot abastament i de fixar amb la màxima claredat la nostra línia de treball, de lluita.

Allò que significa l'agressió nazi-feixista.

Fins el dia 21 de juny, Hitler ha fet una guerra més política que militar. El General Quisling ha guanyat gairebé totes les seves batalles militars, abans de que aquestes es pro-

duissin. La burgesia nacional de cada país, els alts caps - militars, els oficials professionals, en gran percentatge, el sector més podrit dels dirigents socials-demòcrates, a sou i a remolc dels nuclis nazistes de sabotatge i espionatge, de corrupció i descomposició, obriren els fronts a les divisions blindades, rendiren sense lluita vastes unitats militars, -- sembraren el pànic i la descomposició en els aparells estatals i en les reraguardes, lliuraren llurs països a correccu- ta tement la violentíssima reacció popular que arreu s'hau- ria produït de no consumir-se immediatament la traïció. Aques- ta és la història de Polònia i Noruega, de Dinamarca i Holan- da, de Bèlgica i França. Aquesta ha estat la història de Ro- mania i Bulgària, i en gran mesura de Iugoslàvia i Grècia.

Ara Hitler es veurà obligat a fer la guerra de debó. Hitler ho sap. Hitler sap que en la URSS no hi han, no hi hauran -- Quislings. Sap que la URSS, federació de pobles lliures i -- iguals, poblada per dos-cents milions d'homes en possessió -- d'un territori immens, constructors d'una vida més justa, -- d'una vida socialista, defensada per un poderós Exèrcit Roig per una poderosa Marina Roja, per una poderosa Aviació Roja, per una ciència avançada, socialista, per una indústria de -- guerra inatacable i meravellosa: lluitarà fins a l'extrem lí- mit de les seves possibilitats de les seves forces, fins -- aconseguir la victòria definitiva. Sap que la URSS, dirigi- da per Govern Soviètic, pel gloriós Partit Comunista Bolxe- -- víc, pel seu cap i guia genial dels treballadors del món sen- cer, de tots els pobles oprimits: company Stalin, pels triom- fadors d'octubre, pels creadors del socialisme a la sixena -- part de la terra, pels constructors del comunisme, no és Fran- ça, no és el mateix enemic del conjunt capitalista contrari -- què fins ara ha tingut. Sap que contra la URSS, haurà de -- concentrar tot el seu potencial polític, econòmic i militar, tots els seus recursos en homes i materials, afoblant el -- front anglès, afoblant les forces de pressió social i nacio- nal escampades per tota l'Europa capitalista junyida, afe- -- blint els fronts de la Mediterrània, d'Àfrica, Àsia Menor, deixant sol el tràgic comediant Mussolini davant la força en augment constant de l'Imperi anglès, a la Mediterrània i al Nord d'Àfrica. Sap que endinsant-se en la guerra contra la Unió Soviètica i en profunditzar-se i perllongar-se aquesta li caldrà aprofitar fins les més insignificants engrunes del seu potencial polític, tècnic i militar per ofendre en el co- mençament, per a defensar-se després. Sap Hitler, que en -- llençar-se excedint-se en el seu estil gangsterià, contra la URSS s'hi juga la carta decissiva.

Tanmateix, ho ha fet. I no hem de creure que això s'ha esde- vingut sobtadament, impensadament.

Factors determinants de l'agressió

Un conjunt de factors han determinat aquesta criminal agressió contra el País del Socialisme, analitzem-ne alguns.

Situació interior d'Alemanya.- Hitler prometé una guerra llampec al poble alemany. Fou guerra llampec fins a la meitat del 1940. Ha estat guerra llampec contra Iugoslàvia i Grècia. La guerra llampec, però, no ha reïxit contra l'Imperi Britànic. Aquest està, pràcticament, sencer i en progressiva fortitut militar. La guerra llampec ha passat a la història, s'arrossega ja pels viarans característics de la primera guerra imperialista. L'allargassament de la guerra suposa per a Hitler l'esgotament de les reserves alimentícies, de matèries primes i de combustibles, de les pròpies i de les arrabassades als pobles europeus sotmesos. Augmenten, en forma que va fent-se intolerable, els sofriments de la reraguada alemanya, pel racionament cada dia més rigorós, per les mobilitzacions, pels estralls creixents de la guerra aèria. La perllongació de la guerra i els majors dolors i privacions, acceleren el procés de radicalització de la classe obrera, dels treballadors, de les classes populars alemanyes, essent impotent ja per a contenir-lo - la frenètica demagògia hitleriana que oposa una Alemanya "pacífica", treballadora, "socialista" a les nacions plutocràtiques a un món capitalista. I de retruc, a aquesta radicalització - revolucionària de les masses, dirigida pels heroics camarades del Partit Comunista Alemany correspon una creixent inquietud de les capes reaccionàries dels grans financers, dels grans industrials, dels terratinents feudals creadors d'Hitler, usdefruitadors del règim hitlerian i de la victòria hitleriana somniada, i un desig freturós d'arribar quan abans millor a una sortida. Una sortida, però, que no provoqués l'esclatament -- d'allò que temen, d'allò que ja no els deixa reposar: la evolució del poble alemany. Situació interior que en tots els seus elements determinants es va enrarint encara més, perquè, malgrat les escenogràfiques victòries militars, s'afobleix la confiança, en el resultat final de la guerra.

Situació continental.- Els pobles sotmesos de l'Europa capitalista no accepten el famós "nou ordre". A l'atuiment que en cada país lliurat produí la traïció de la burgesia i de la casta militar nacional, succeeix un neguit primer i un profund esclat d'ira i de revolta ara. L'exèrcit hitlerian ha saquejat -- totes llurs reserves alimentícies, de matèries primes, de combustible, i els pobles esclavitzats es moren de fam, per l'atur i pel desgavellament econòmic i administratiu. La pagesia arruinada, fa ús de la seva arma tradicional, la resistència passiva, el treballar la terra per extreure'n únicament el que -- ella necessita per a subsistir, refusant-se a produir reserves que li serien arrabassades per l'invasor. Els obrers privats

de tots els seus drets, forçats a treballar jornades d'esgotament amb salaris de fam, el pensament fit en els seus camarades i líders decapitats o torturats en els camps de concentració s'organitzen clandestinament, es manifesten en totes les formes al seu abast contra la sinistra i carnissera tirania hitleriana. La substitució dels obrers i pagesos alemanys mobilitzats a fons, per obrers estrangers lliurats a Hitler pels seus titelles Mussolini, Petain, Franco i el Quisling del Nord, arrancats per la força a la seva terra, a la seva família, als seus companys, constitueix un element corrossiu d'alta potència arreu del Continent compresa Alemanya. Els milions d'obrers, de pagesos, d'intel·lectuals, de petits burgesos presoners de guerra, condemnats a treballs forçats, no són agents positius en la producció alemanya, signifiquen més terres ermes, més màquines parades, més desgavell econòmic arreu del continent capitalista. En el Continent Europeu Capitalista, el clima esdevé cada hora més densament revolucionari, clima que produeix incomptables actes de sabotatge, d'atemptats, que afavoreix als anglesos amb innombrables fets d'espionatge, que es reflexa en onades de vagues - aparentment econòmiques, profundament polítiques. Realitat revolucionària que obliga Hitler a immobilitzar enormes contingents de l'exèrcit en funció policial en els països esclavitzats, contingents d'obrers, de pagesos, d'intel·lectuals, de menestralia que, a la fi, no es podran sotstreure a la influència dels dolors, de les tragèdies del medi, dels pobles en creixent rebel·lia.

Situació militar.- Hitler ha acabat les conquestes Quislingtians del Continent Europeu Capitalista. Però, no la guerra No éssent possible paralitzar la màquina militar, ni exposar-se a podrir-la en funcions estrictes policials contra els pobles sotmesos i el propi poble alemany, Hitler estava obligat a continuar endavant contra les Illes Britàniques, directament, o contra l'Imperi Britànic. Després del preu pagat per la conquesta de Creta, l'assalt a les Illes Britàniques defensades per una formidable Marina, per milers d'avions, - per un enorme exèrcit i una xarxa de fortificacions a tot el llarg dels litorals, amb una mínima marina de guerra i una marina mercant més que delmada, era una aventura excessivament arriscada. L'assalt a l'Imperi Britànic podia fer-se - transportant milions d'homes amb equip complet, als deserts ardents nord-africans, sense marina pròpia de protecció o comptant amb la insuficient marina italiana, o atacant la Turquia Asiàtica defensada també pel mar, amb frontera comuna amb països dependents d'Anglaterra, una Turquia sostinguda pel tractat de neutralitat amistosa signat per la Unió Soviètica. Empresa, una o altra, plena d'incògnites perilloses - impossibles de portar a terme en un plaç breu, en el curs d'aquest any; abans de que EE.UU. arribessin a la plenitud del seu esfèrg bèl·lic, de la seva política d'ajut a Anglaterra. Comprovació carregada d'amenaça, car Hitler i Mussolini moltes vegades havien assegurat als pobles esclavitzats, que

no calia capficar-se per l'ajut americà a Anglaterra, perquè arribaria tard.

Dilema mortal.- En el capítol de càrrecs del Ministre d'Hitler, Ribbentrop, llegit davant els corresponsals estrangers residents a Berlín, per a "justificar" la criminal i no proyo cada agressió contra la Unió Soviètica, trobem la frase reveladora, síntesis angoixosa de la suma de factors analitzats. No podem organitzar -va dir- el "nou ordre" -val- a dir, no podem guanyar la guerra per culpa de la Unió Soviètica.

L'acusació no té cap fonament. La Unió Soviètica és sempre lleial amb els seus compromisos. Tenia un pacte de no agressió i el va accomplir. Tenia convenis comercials i els va -- accomplir. Però la Unió Soviètica té una política pròpia, -- una política independent, la política que convé als treballadors i als pobles opressos del món sencer. Són ben coneguts els principis fonamentals de la política exterior soviètica, definits pel company Stalin en el 18é. Congrés del Partit Comunista (bolxevic) de la URSS. S'escau, que en aquest cas -- recordem els punts 2on. i 3er. El 2on. diu: "Estem pel manteniment de relacions pacífiques d'amistat i de bon veïnatge amb tots els països que tenen fronteres comuns amb la URSS; mantenim i seguirem mantenint aquesta posició en la mesura -- en que aquests països s'atenguin a aquestes mateixes relacions amb la Unió Soviètica, en la mesura que no intentin lesionar, directa o indirectament, els interessos de la integritat i la inviolabilitat de les fronteres de l'Estat Soviètic". Aplicant aquest principi en el darrer període i respondent a actes concrets lesius d'Hitler, la Unió Soviètica reincorporarà Besaràbia i Bukovina del Nord, condemnà la traïció de la clica governant búlgara a l'entregar contra la voluntat popular Bulgària a l'eix, signà un tractat de neutralitat -- amistosa amb Turquia, signà un tractat de no agressió amb Iugoslàvia, exoressà la seva simpatia al poble grec, blasma -- la pirateria del govern hongarés en llençar-se, violant tractats, damunt la ja vençuda Iugoslàvia. El tercer principi -- diu: "Ajudar als pobles víctimes de l'agressió i que lluiten per la independència de llur patria". En aplicació d'aquest principi de solidaritat internacional, els pobles que han -- volgut lluitar han trobat l'ajut de la Unió Soviètica: Espanya, Xina, Xecoslovàquia, Iugoslàvia, Grècia.

No és la pràctica conseqüent de la política independent i de pau de la Unió Soviètica la que ha impossibilitat a la pandilla hitleriana organitzar el famós "nou ordre". Aquest "nou ordre europeu" no ha estat possible, no serà mai possible -- perquè els pobles europeus, saquejats, vexats, martiritzats, els pobles dirigits i encoratjats per l'avantguarda proletària, els heroics partits comunistes, no el volen, no el volen

dran mai, lluitaran contra d'ell i l'anorrearan. I els partits comunistes, la Internacional Comunista, no són la Unió Soviètica.

Hitler i la seva colla de gangsters s'han trobat davant el dilema d'un jugador que amb trampes i coaccions ha agombolat grans guanys i que es decideix a posar-ho tot en una sola carta, davant la perspectiva de perdre-ho tot poc a poc en una llarga partida i d'esgotament.

La creuada anti-soviètica

I aquesta carta, és la creuada anti-soviètica. Hitler cerca una sortida política de la greu situació en que es troba: mobilitzar la reacció mundial, esdevenir el cap de la creuada capitalista internacional contra la Unió Soviètica. Torna a "El meu combat" suara abandonat, on podem llegir: "Posem fi a l'eterna marxa vers el Sud i l'Oest d'Europa, i tornem els ulls cap a l'Orient.

En parlar de les terres d'Europa solament podem pensar, en primer terme, en Rússia i en els països fronterers que estan sota la seva influència. El destí ens assenyala el camí a seguir". Tot això exaltat ara de nou per tots els coneguts tòpics del pacte anti-komintern que tants avantatges donà a Hitler abans de la guerra, en la preparació de la mateixa. Ja podem escoltar les primeres frases dels nazi-feixistes més o menys camuflats. Comencen a dir: És possible que el triomf d'Hitler sigui la nazificació d'Europa, però és segur que el triomf de la Unió Soviètica és el del comunisme a Europa. I caient com a corbs damunt una burgesia esporuguida, concluent hipòcritament: escolliu, no oblidant que el nazisme és capitalisme també.

Apel·lació a la reacció mundial

La criminal i no provocada agressió contra la Unió Soviètica, és, doncs, una directa apel·lació d'Hitler a la reacció mundial. Seriem imperdonablement lleugers de creure que aquesta apel·lació és ridícula, o impremeditada, o negligible. No, la maniobra és de fons i perillosa. Caldrà que lluitem contra ella amb totes les nostres forces, car el que va ésser pot tornar a ésser.

Ja no és un secret per a ningú que la reacció mundial abans del començament de la segona guerra imperialista i en el curs de la mateixa, es proposava per damunt de tot l'anihilament de la Unió Soviètica, que comptava per a realitzar aquesta tasca amb el Japó a extrem Orient, amb Alemanya a Occident, que engreixà els dos gendarmes lliurant Xina als japonesos, -

el Tractat de Versalles, Austria, Espanya, Xecoslovàquia, als alemanys. Val la pena que recordem frases i fets característics d'aquell període, preparatori de l'actual, d'homes i òrgans que avui dirigeixen encara l'Imperi Britànic.

Amery, diputat conservador, Ministre de l'actual Govern Churchill, va a dir als Comuns en el 1933: "Quan es comprova el fet que el Japó necessita mercats, cap de nosaltres pot tirar la primera pedra i condemnar al Govern de Toquio, per haver fet el que ha fet, per tal d'establir la pau i l'ordre a Manxúria i de defender-se contra el vigorós nacionalisme xinès".

Bevin, diputat laborista, Ministre de l'actual Govern de Churchill, va dir als Comuns en el 1935: "Encara que no és la nostra política atiar les baralles entre el Japó i la Unió Soviètica, no ens capficaria gens ni mica que aquestes baralles es convertís en una guerra".

Llody George, diputat liberal, va dir als Comuns, en l'any -- 1934: "Si les potències europees es proposessin enderrocar el règim nazi a Alemanya, que s'esdevindria...? El succeiria en el poder no un règim conservador, liberal o socialista, sino francament comunista... D'ací poc temps, els conservadors -- d'Anglaterra veuran en Alemanya el baluart contra el comunisme... No ens apressem a condemnar Hitler".

Lord Rothermere, magnat de la premsa i íntim amic de Churchill va escriure en el novembre del 1933; "La vigorosa joventut nazi vigila per la seguretat d'Europa davant el perill comunista... Alemanya necessita espai per a desenvolupar-se. En -- quan Alemanya hagi "adquirit" el territori que necessita en -- la Rússia Occidental el problema del passadís polonés podrà -- ésser resolt sense dificultats".

La Revista Tècnica "Aeroplano", dirigida pels alts tècnics militars anglesos, va escriure en el febrer del 1935: "Fa ja -- llarg temps que venim defensant la tesi de que la propera tasca important de la RAF, serà la d'anar-se'n a Alemanya per -- ajudar els nazis contra la Unió Soviètica".

La Vickers, la major empresa d'armament anglesa, el "Comité -- de Forges", monopoli de la indústria sider-metal·lúrgica francesa, varen ajudar en gran mesura al rearmament d'Hitler.

... I finalment, Churchill, en el discurs pronunciat a l'endemà de la criminal i no provocada agressió a la Unió Soviètica va dir: "La terrible màquina militar que nosaltres i la resta del món civilitzat tan neciament, tan badocament, tan intensament, varem permetre bastir als pandillers nazis i sense que comptessin amb gairebé res..."

Els aliats directes d'Hitler són els muniquesos

Naturalment que la situació d'avui no és la mateixa que existí en el període caracteritzat per les frases i els fets recollits. Abans de l'extensió de la segona guerra imperialista es produí ja una diferenciació en el bloc de la reacció mundial. La causa immediata d'aquesta diferència fou la rapidesa de l'enfortiment d'Hitler i les manifestacions primeres de la seva monstruosa ambició. Comprovant aquest fet, en informar davant el 186. Congrés del Partit Comunista (bolxevic) de la URSS, va dir el company Manuilski: "La temença per la integritat de l'Imperi amenaçada pel feixisme alemany, empeny cap el camp de l'oposició, davant l'actual Govern conservador, - fins i tot a una part dels cercles imperialistes, a polítics com Duff Cooper, Eden i Churchill".

La diferenciació esdevingué franca ruptura en signar Chamberlain i Daladier el vergonyós pacte de Múnic, pacte que significà d'immediat el lliurament d'Espanya i Xecoslovàquia a Hitler i el compromís d'Hitler de llençar-se damunt la Unió Soviètica. La reacció mundial es dividí en muniquesos i anti-muniquesos.

Hitler pretén amb la criminal i no provocada agressió contra la Unió Soviètica, soldar els dos blocs, refer la unitat de la reacció mundial. La seva força de xoc per intentar reixir en aquesta tasca són els muniquesos.

Seriem lleugers de considerar que els muniquesos són únicament els grans lords o les dues-centes famílies. Són muniquesos - també els Blum, els Faure, els Jouhaux, els Prieto, els Atlee tot el sector prodit i traïdor de la social-democràcia. Són muniquesos tots aquells que accepten i treballen per imposar el principi fonamental del muniquisme, definit com segueix -- pel company Manuilski en el seu informe al 186. Congrés: "Aquests elements conreen la idea d'utilitzar el feixisme -- alemany com a força, de xoc de la reacció contra la URSS, la idea de fer del feixisme alemany el gendarme que s'enfronti -- amb la classe obrera internacional, amb el front popular, i -- amb el moviment d'alliberació nacional dels pobles esclavitzats".

Són els muniquesos els que varen sacrificar la República Espanyola, els que varen traïcionar l'heroica lluita dels pobles hispànics. Així ho comprovà el company Manuilski, en -- dir en el mateix informe: "L'arranjament de Múnic, en virtut del qual s'ha sacrifat Xecoslovàquia al feixisme alemany, -- ha estat una conjuració de la reacció contra la classe obrera internacional, contra el moviment antifeixista de tots els -- països, contra la pau i la llibertat de tots els pobles. Ha estat una conjuració contra la República Espanyola. L'ocupa-

ció de Catalunya ha estat conseqüència directa de Munic. Aquesta ocupació ha estat preparada no solament a Roma i Berlin, sinó també a Londres i Paris."

Els muniquesos retingueren en els ports francesos els centenars d'avions i canons, els milers de metralladores els centenars de milers de fusells, amb la munició corresponent, tramesos per la Unió Soviètica al Govern de la República en el mes de novembre del 1938, immens armament que d'haver estat lliurat a l'Exèrcit que defensava Catalunya, ens hauria salvat de la invasió, de la derrota.

Els muniquesos feren impossible la unitat obrera internacional, l'ingrés dels Sindicats Soviètics a la F.S.I., el manteniment del Front Popular a França, foren els que combatiren la política de pau de la Unió Soviètica, la seguretat col·lectiva, la pau indivisible, el desarmament, l'aliança anti-feixista moltes vegades proposada i que hauria evitat la guerra, els que endormiren les masses populars de Noruega, Dinamarca, Holanda, Bèlgica.

Els muniquesos varen dirigir la guerra fins a la caiguda de França, la França lliurada a Hitler, traicionada pels Deladier-Bonnet, pels Laval-Doriot, pel Blum-Jouhaux-Feure, pels Petain-Weygand, instruments de les dues-centes families.

Els muniquesos no volgueren fer la guerra a Hitler. Ja en guerra amb ell varen pretendre el canvi de front obrint el portell escandinau amb la clau del cap sinistre dels filandesos blancs, el General Monerheim, l'aliat avui d'Hitler. No feren la guerra i a cau d'orella atiaven a Hitler dient-li, com va preveure Stalin en el 186. Congrés: "Comenceu la guerra contra els bolxevics i després tot l'arranjarà bé. Hitler, però, no va començar la guerra contra els bolxevics. Hitler va preferir llançar-se damunt l'Europa capitalista, en una successió espectacular de guerres llampecs dirigides pel generalíssim Quisling. Els Governos muniquesos de Noruega, Dinamarca, Holanda, Bèlgica i França, la burgesia de cada país, els caps militars, els oficils professionals, obriren les fronteres, i mobilitzaren o lliuraren els exèrcits, emudiren les grans fortificacions, afusellaren o empresonaren els comunistes, i en un termini record, Hitler es convertí en amo i senyor d'Europa des de Narvik al Golf de Vizcaia. Hi havia el front del Govern anglès, el cap suprem dels muniquesos: Chamberlain. Liquidats els muniquesos continentals, era segur per Hitler que la capitulació de Chamberlain no seria un greu problema i que a la tardor del 1940, l'Imperi anglès acceptaria una pau de compromís, una pau preliminar a la guerra contra la Unió Soviètica.

Però en el moment culminant del pla de lliurament i traïció, Chamberlain, líder dels muniquesos del món sencer, fou foragitat per una reacció massiva del poble anglès. La catàstrofe militar, política i econòmica del Continent fou excessiva i fou decisiva llum sobre el pla de lliurament i traïció dels muniquesos a Hitler. La caiguda dels muniquesos anglesos -- destarotà els plans d'Hitler. No s'acabava la guerra. Contràriament, la guerra anava a començar de debó. Churchill, organitzà la resistència de les Illes Britàniques, la mobilització dels immensos recursos humans i materials de l'Imperi, completà l'Aliança amb Rosselvelt, trencà la violentíssima - ofensiva aèria que un Hitler enfollit desfermà contra el "l'ingrat" poble anglès, contra el poble que tingué la gosadia de llançar al carrer el seu estimadíssim aliat Chamberlain. Hitler va equivocar-se en els seus càlculs, i amb aquest gep d'errors i d'ira ha provocat la nova situació actual.

Hitler ha provocat la nova situació internacional, ha agre-- dit criminalment i a estil gangster a la Unió Soviètica d'a-- cord amb els seus fidels aliats els muniquesos, aquests va-- ren ésser esbandits de la suprema direcció governamental de l'Imperi Britànic. Però, continuen éssent poderosos a Angla terra i a EE.UU. El Duc de Windsor, l'ex-príncep de Gales i ex-Rei d'Anglaterra, és el cap dels muniquesos anglesos i no deixa de treballar i dirigir des de les Illes Bahamas. El -- grup Ford i l'espia nazi Lindberg, dirigeixen i financen els muniquesos nord-americans. Hi ha muniquesos en el Govern de Churchill i en els cambres del Comuns i dels Lords, en els -- Trade-Unions i en el Partit Laborista, en el conjunt de la -- màquina estatal i a l'exèrcit.

Tota aquesta banda muniquesa mai ha perdut contacte amb Hit-- ler i amb els seus agents, ni abans ni després de Chamberlain. L'accident sofert per Hess, en el darrer viatge a Escòcia, -- n'és la prova fefaent. La prova de que els traïdors a Angla terra mantenien contacte amb l'enemic assassí de milers i mi-- lers de vells, de dones, d'infants, de no combatents angle-- sos. Es clar ja per tothom que Hess anà a Anglaterra d'acord amb Hitler per a proposar als aliats muniquesos -- i no podem afirmar encara si a altres -- un pla de pau la clau de volta -- del qual era, precisament, l'agressió criminal contra la Unió Soviètica. Els fets que es produïren després de l'accident d'Hess, són ben clars ara. L'ofensiva de pau, vigorosament combatuda per Churchill i Rosselvelt; el viatge precipitat a EE.UU. de l'Embaixador Winant; l'ofensiva sobtada parlamentària contra Churchill; la solemne reunió de Churchill amb els governs refugiats a Anglaterra realitzada per a declarar solemnement que no farien la pau, que continuarien la guerra -- fins aconseguir la victòria total; la precipitada convocatòria de la conferència laboralista i la seva resolució contra ria a tota pau negociada, per la guerra a ultrança; els nous

actes i els discursos de tons progressivament exaltats de Ros selvelt: constitueixen avui elements de judici suficients per a concloure que els pactes i tractes d'Hitler amb els muniquesos anglesos i iankis, varen ésser i són una maniobra de fons no superficial, no improvisada, no aventurera.

El desplegament de les forces

Heus ací, doncs, el desplegament de les forces en el començament d'aquesta nova situació internacional.

En primer terme, Hitler i els seus directes aliats muniquesos resolts a refer el bloc mundial capitalista anti-soviètic, anti-komintem. Per de prompte, Hitler, a l'espera de coses més substancioses, s'entreté fabricant un mosaic napoleònic amb els "voluntaris" mercenaris, descastats, els arrebrats de cada casa: finladesos blancs, romanesos, hongaresos, eslovacs croates, petainistes, falangistes, feixistes. Ha mobilitzats tots els Quisling, tots els governs titelles per a donar al món esbalait la sensació d'una creuada europea anti-comunista anti-soviètica, en marxa.

En segon terme, Churchill, Rosselvelt, caps dirigents d'Anglaterra i EE.UU. que semblen disposats a marxar d'acord amb la Unió Soviètica, a lluitar fins a l'aixafament del nazi-feixisme. Malgrat les paraules i els primers actes, especialment de l'aviació anglesa, el sector capitalista no muniqués, els dirigents de la reacció mundial que varen perdre la confiança en Hitler, que no poden oblidar fàcilment el canvi de front que feu Hitler en el 1939, són la incògnita en la nova situació internacional. Són una incògnita amb la qual degueren comptar Hitler i els muniquesos en forjar els plans d'agressió traïdora contra la Unió Soviètica, i que nosaltres no podem ignorar ni subestimar.

I, per últim, tenim la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques i amb ella la classe obrera internacional, els treballadors i homes pogresius de tot el món, els pobles oprimits que lluiten per la seva llibertat nacional i social. La Unió Soviètica, feliç federació de pobles lliures iniguals, pàtria de doscents milions d'obrers, de pagesos, d'intel·lectuals, constructors d'una vida nova, sense pobles i sense classes explotadores i parasitàries, el país del socialisme victoriós defensat per un Exèrcit Roig, per una Marina Roja, per una Aviació Roja, invencibles, dirigits fermament per l'heroic Partit Comunista Bolxevic, pel guia genial dels pobles soviètics, de tots els pobles oprimits, de tots els homes que lluiten per una vida més justa, alegre i bella, el company Stalin.

No hi ha encerclement

Malgrat la voluntat vehement i les maniobres incomptables de la reacció mundial, malgrat avui l'agressió criminal i no -- provocada del nazi-feixisme, l'encerclement ideològic contra la Unió Soviètica no ha pogut esdevenir encerclement militar econòmic i polític. La Unió Soviètica, practicant conseqüentment els principis de Marx i Engels, de Lenin, Stalin, recolzant-se en les constants i sovint inconciliables contradiccions capitalistes, ha vençut totes les intrigues, totes les maniobres, ha liquidat totes les ofensives de la reacció mundial. Amb el pacte del 1939, pacte de no agressió, pacte de pau, la Unió Soviètica, va vèncer la gran maniobra dels muniqesos Chamberlain-Deladier. I el que havia d'ésser guerra contra la Unió Soviètica, esdevingué no en virtut del pacte de no agressió, sinó en virtut de les pròpies contradiccions capitalistes, guerra inter-imperialista.

En la nova situació actual, no es troba tampoc isolada, encerrada. La Unió Soviètica, compta amb aliats. Els aliats fonamentals de la Unió Soviètica, aliats permanents que mai -- l'abandonaran, que mai la traïran, que marxaran amb ella sense regateig, són la obrera, els treballadors, les masses populars i progressives, els pobles oprimits del món sencer. Aquests aliats es mobilitzen arreu amb entusiasme extraordinari, revigoritzats per la criminal i no provocada agressió nazi-feixista, resolts a fer el que calgui per a vèncer a cada país els muniqesos i la burgesia reaccionària, per assegurar en cada país el màxim de suport a la gloriosa Pàtria -- del Socialisme victoriós. No ha dit Stalin que la Unió Soviètica es recolza en política exterior: "En el suport moral dels treballadors de tots els països, vitalment interessats en mantenir la pau?" No ha dit Stalin que una de les tasques del Partit Comunista (bolxevic) de la URSS, en política exterior, consisteix en: "Enfortir el llaços internacionals d'amistat amb els treballadors de tots els països?"

Continuen en guerra contra el nazi-feixisme l'Imperi Britànic i els seus aliats, continua desenvolupant la política -- d'ajut i de guerra de fet Nord-Amèrica. Els sectors dirigents de l'Imperi Anglès i dels EE. UU. han manifestat que -- ajudaran a la Unió Soviètica. Es una aliança encara no legitimada, circumstancial contra un enemic comú: el nazi-feixisme. Estem ara en un terreny tremolós, ple de paranys i de -- sorpreses d'equívocs. Tanmateix, el fet positiu, existeix.

El sector de la reacció mundial que va separar-se dels muniqesos dirigent avui de l'Imperi Britànic i dels EE. UU., no ha perdonat a Hitler les seves "traïcions", està convençut -- amb raó sobrada -- de que Hitler és proposa res menys que conquistar i dirigir el món en benefici de la seva guàrdia i --

en engany del poble alemany grollerament exaltat a la supercategoria de raça superior, destruir l'Imperi Britànic, l'Imperi ianki, junyir a l'hegemonia alemanya la burgesia anglo-ianki. Per tant, ara els dirigents d'Anglaterra i dels EE. UU., segueixen fermes en la línia de defensa a ultrança de -- l'Imperi, de l'hegemonia en el Continent Americà, per a recuperar els mercats europeus ja perduts, per a no perdre els mercats africans asiàtics en greu perill: Saben positivament que la derrota de la Unió Soviètica seria per a Hitler el camí lliure cap a l'India, el donar-se la mà amb la camarilla japonesa assedegada de terres i mercats, l'expulsió -- d'Assia i Oceània dels anglo-americanos. Saben positivament que en possessió Hitler de les vies vitals de comunicació, -- la conquesta d'Àfrica no seria un problema greu, i que les -- Illes Britàniques, Canadà i Amèrica, isolats i encerclats militarment, política i econòmica, no tindrien més remei que -- sotmetre's i acceptar una pau dictada. No una pau Wilsoniana, no una pau de Versalles, sinó una pau hitleriana: el món sencer treballant pel profit i a major glòria de Germània, -- la burgesia anglo-ianki rebaixada a la categoria de tributària de la burgesia hitleriana. Ho saben positivament i per això lluiten i es troben al costat en la batalla, de la Unió Soviètica. Fins quan, fins on? Aquest és el problema a esclarir, a resoldre, el nus del problema a esclarir, que Hitler i els muniquesos s'han proposat desfer agredint criminalment i traïdora la Unió Soviètica.

Com treballaran els enemics

Cal proveure que l'esforç màxim del nazi-feixisme, recolzant-se en els muniquesos i en els sectors més febles i vacil. --- lants dels dirigents actuals d'Anglaterra i els EE. UU., i arborant la bandera del anti-sovietisme, de l'anti-comunisme, -- es concentrarà contra els aliats permanents i circumstancials de la Unió Soviètica. A tot preu voldran separar la classe obrera, els treballadors i els pobles oprimits de la sagrada causa soviètica, reconciliar els sectors avui cposats de la -- reacció mundial, reconstruir el bloc mundial anti-comunista, aïllar, encerclar políticament, militar i econòmica, la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques; forçar una pau de compromís, de concessions recíproques dels grups imperialistes -- en guerra, per a fer la guerra massivament a la Unió Soviètica.

Malgrat els pocs dies transcorreguts des de l'agressió criminal i no provocada contra la Unió Soviètica, les bases fonamentals d'aquesta ofensiva, paral·lela a l'ofensiva militar, ja les coneixem.

Tots els mitjans i mètodes seran emprats per accentuar la neutralitat dels EE. UU., per a paralyzar l'esforç industrial --

bèl·lic dels EE. UU., per anul·lar la llei de préstecs i arrendaments, per impedir que aquesta llei sigui aplicada a la Unió Soviètica, per a destorbar, allunyar o impossibilitar la mobilització de la flota ianqui, per a convertir els EE. UU. - en el campió d'una pau "pactada", d'una pau d'Hitler, d'una pau anti-soviètica. Remourant a fons totes les ambicions, -- egoismes i espasmodismes de la reacció ianqui, per aconseguir amb successives, onades de confusionisme i derrotisme, l'afebliment nacional d'Anglaterra, la desmoralització del poble anglès, l'enderrocament dels sectors governamentals anglesos que ja han manifestat la seva decisió de continuar la guerra fins l'aixafament total del nazi-feixisme, la incorporació de l'Imperi Britànic a la creuada anti-soviètica sota la direcció d'Hitler i la seva pandilla de gangsters.

Simultàniament els serveis de propaganda muniquesa reprendran amb més vigoria que mai, la bestial campanya de mentides i calumnies anti-soviètiques. Ens hem de preparar a rellegir les conegudes històries: sublevacions dels pobles "oprimits" pels bolxevics, dessercions en massa de soldats descalços i afe-- mats i feliços de fugir de "l'infern bolxevic", afusellaments en massa dels descontents o protestataris, sàdiques tortures als presoners, persecucions religioses, l'amor lliure i l'inevitable repartiment de dones, l'aviador nazi que destrueix esquadretes d'avions rojos, fugides, pànics de l'Exèrcit Roig, el caos soviètic, la imminent capitulació soviètica, etc. Mentides i calumnies, la finalitat de les quals no serà altra -- que la de confondre i desorientar l'opinió pública mundial, la d'amagar amb aquestes espeses i pudents cortines de fum -- les maniobres de fons ja analitzades.

Tindrem a totes les cantonades abnegats i exaltats defensors de la "democràcia". En tots els tons i pels individus i les entitats més suspectes ens sentirem dir: Ni nazisme, ni comunisme: democràcia. Conseqüentment, les "democràcies" han de sentar-se, creuar-se de braços, esperar en espectadores que nazisme i comunisme es destrocin per intervenir en el darrer moment i imposar una pau "democràtica", un "nou ordre de justícia i de llibertat".

Reforçant l'argument "democràtic", els nazi-feixistes camuflats i altres també, afirmaran hipocritament que ells no són nazistes, però, que, veritablement, abans de consentir el triomf del comunisme, davant el perill d'una revolució esgarrifosa, preferirien la victòria d'Hitler, és clar, d'un Hitler suavitzat, d'un Hitler reconciliat amb les grans "democràcies", la victòria d'una "democràcia" revitalitzada per l'esperit d'ordre, d'autoritat, d'organització econòmica, d'arranjaments socials ben entesos d'Hitler.

Preveint la immensa simpatia de les masses populars de tots els pobles oprimits vers la Unió Soviètica, simpatia que l'agressió criminal no provocada del nazi-feixisme ha reforçat i aixamplat de manera extraordinària, tractarà d'evitar que la mateixa es manifesti en forma positiva, que el poble soviètic rebi l'escalf del món treballador i progressiu, que la defensa i l'ajut a la Unió Soviètica esdevingui el problema central de la guerra i la preocupació cabdal dels anti-nazistes autèntics, mai claudicants. "Ara tots som uns contra els uns No parlem pas de la Unió Soviètica, sinó de la guerra que -- "hem" de fer contra el nazi-feixisme" Frases i més frases i sofístiques, deshonestes, car darrera l'aparent innocència -- d'aquells que les formulen hi veiem l'orella muniquesa, dels fals demòcrates, dels trotskistes, dels líders traidors de la social-democràcia, de tot el remat rabiosament anti-soviètic, anti-comunista, i el desig malestruc de precipitar l'isolament de la Unió Soviètica i d'enfortir a claudicadors i entreguistes.

Tot serà intentat, res serà refusat, pels agents d'Hitler, -- pels muniquesos, pels sectors més vacil·lants de la reacció mundial. No podem creure que Hitler s'ha llançat contra la Unió Soviètica amb lleugeresa folla. Hem d'admetre que l'agressió anti-soviètica ha estat analitzada, discutida i condemnada, ja fa temps, que Hitler, en decidir-se estava segur de comptar amb mil lligams, amb poderosos agents, amb seguretats d'uns i promeses d'altres, que podran o no ésser realitzades, però que li donaren una certa seguretat de reeiximent.

Cometrem un error greu si subestimem el valor i la profunditat de les maniobres que s'aniran succeint i accentuant a mesura que la força inquebrantable de la Unió Soviètica vagi destrojant la força de xoc hitleriana. Debem preveure que en produir-se els primers símptomes d'esgotament d'Hitler, les primeres convulsions populars a Europa contra la bàrbara opressió nazi-feixista, els aliats directes o indirectes d'Hitler faran un esforç suprem per tal de restablir la unitat de la reacció mundial, per tal de concloure una pau blanca, amb concessions raonables d'Hitler sobre Europa i dels imperialistes sobre les Colònies, amb la condició precisa de continuar la guerra contra la Unió Soviètica i d'ajudar-lo tots ells -- amb aliments, armes i matèries primes, i amb exèrcits colonials si calgués. Aquesta crisi suprema es produirà i no podem pas assegurar que la mateixa no sigui cobejada pels que avui afirmen que cal continuar la guerra fins a l'aixafament definitiu d'Hitler i la seva colla de gangsters.

Com debem treballar nosaltres

La defensa de la Unió Soviètica és la nostra línia fonamental permanent. Car vivint la URSS, l'alliberació dels homes i dels pobles del món sencer, un dia no llunyà serà una realitat. Car si morís la URSS ofegada per l'aïllament, per l'encerclament, la classe obrera, les masses treballadores, els pobles oprimits de la terra perdrien tota possibilitat d'alliberació per moltes generacions, sofririen com mai no han so-

fert sota l'esclavatge d'una burgesia ensupervida per una vic-
tòria colossal.

Contra les maniobres d'uns i altres, contra els muniquesos i
els trotskistes, els sectors més vacil·lants de la reacció --
mundial i els fals amics que van sorgint dels pudents cataus
on s'amagaven, debem defensar la Unió Soviètica, impedir que
la Unió Soviètica, sigui isolada, encerclada. Es així i ún-
icament així, defensant la Unió Soviètica, posant sempre en --
primer pla la defensa de la Unió Soviètica, intransigentment,
que menarem la lluita fins a l'aixafament total, despietat, -
del nazisme-feixisme-falangisme.

Res, en absolut res, ens ha de distreure d'aquesta tasca.

La bestial agressió anti-soviètica ha creat una nova situació
internacional.

Hem lluitat contra la guerra inter-imperialista, contra la --
guerra pel nou repartiment del món, per una pau justa, popu-
lar. La nostra lluita ha estat clara i, malgrat les dificul-
tats i perills, ferma. Res tenim que rectificar del que hem
dit i fet contra la guerra inter-imperialista. La guerra in-
ter-imperialista no era la guerra de la classe obrera, de les
masses treballadores, del món progressiu, dels pobles opri-
mits. Avui, després de la criminal agressió contra la Unió -
Soviètica, el problema de la guerra, no es pot plantejar de --
la mateixa manera. La Unió Soviètica, agredida mena una guer-
ra justa, revolucionària, la guerra que interessa a fons a la
classe obrera, a les masses treballadores, al món progressiu,
a tots els pobles oprimits. Mena la Unió Soviètica la nostra
guerra, car amb ella tot ho podem guanyar, tot ho podem per-
dre. Aquesta és la guerra que fem, que debem fer. Nosaltres
no som pacifistes sentimentals. Davant la guerra inter-impe-
rialista hem lluitat no per una pau sentimental, contrarevolu-
cionària, sinó per una pau justa, popular, una pau feta pels
pobles contra els dos blocs imperialistes; hem lluitat per --
una neutralitat no sentimental, no egoista, sinó activa, re-
volucionària, la neutralitat dels pobles contra el bèl·licis-
me dels seus opressors, la neutralitat fecunda de les masses
populars que ens havia de conduir inevitablement a la pau jus-
ta, a la pau popular. Davant la guerra justa, revolucionària
de la Unió Soviètica, nosaltres fem la guerra. La guerra jus-
ta, revolucionària que la Unió Soviètica, agredida, s'ha vist
obligada a fer, provoca i ha de provocar canvis de fons sobre
el caràcter i desenllaç de la segona guerra imperialista. En
primer lloc en tant que l'Imperi anglès es lligui, s'aliï a -
la Unió Soviètica, i es comprometi de debó amb ella per a fer
la guerra fins a l'aixafament total, despietat, del nazi-fei-
xisme, el caràcter estrictament imperialista de la que feia -
abans de la bestial agressió, desapareix. En segon terme la

nova situació ha de determinar canvis profunds en el propi poble anglès en relació amb el caràcter estrictament imperialista de la guerra. Els símptomes d'aquests canvis ja existien abans de l'agressió. Els congressos populars i estudiantils tinguts a Anglaterra amb milers de delegacions que representaven milions de treballadors i estudiants, contra la guerra imperialista i per la pau popular, les dificultats que tingueren els buròcrates laboristes per a dominar la darrera conferència laborista, la repressió contra el Partit Comunista i la seva creixent influència entre les masses treballadores angleses, en són proves fefaents. Per a nosaltres és clar que la progressiva radicalització de les masses angleses, ha determinat en bona mesura l'energia de Churchill, i ha estat i serà el seu millor suport en l'immediat esdevenidor, per una veritable democratització d'Anglaterra, pel foragitament de muniquesos, vacil·lants i entreguistes emboscats en el Govern en el Parlament, en la Diplomàcia, en l'Administració, en l'Exèrcit, per la formació d'un Govern Popular, garantia suprema d'una guerra menada sense vacil·lacions, sense possibilitats de viratges i traicions, colze a colze amb la Unió Soviètica, fins a l'aixafament total, despietat, del nazi-feixisme. Fent aquesta guerra, recolzant-nos en les masses populars d'Anglaterra i dels EE.UU. del món sencer, els fins purament imperialistes que encara puguin oposar-se a la guerra justa, revolucionària de la Unió Soviètica, seran canviats, esborrats. Fent aquesta guerra, arribarem a la pau justa, a la pau popular, per la qual hem lluitat i lluitem: una pau sense aneixions, sense indemnitzacions, sense pobles vençuts i repartits, pau d'alliberació social dels homes, d'alliberació social i nacional dels pobles.

Aquesta pau, però, no l'assolirem si, previament, no aixafem el nazi-feixisme-falangisme. Res, doncs, ens ha de distreure d'aquesta tasca capital.

En la guerra per l'aixafament total, despietat, d'Hitler i la seva colla de gangsters, és la Unió Soviètica, és l'Exèrcit, l'Aviació, la Marina Roja de la Unió Soviètica, és el Partit Comunista (bolxevic) de la Unió Soviètica, és el guia genial de la Unió Soviètica, de tots els pobles oprimits i de les masses treballadores del món, company Stalin, la màxima garantia, la màxima seguretat de victòria. Es sota el guiatge de la nostra Internacional Comunista i del nostre cap clarivident company Dimitrov, que vencerem perills i errors, que arribarem victoriosos a l'etapa final. Es enarborant sense feblesa i vacil·lacions la gloriosa bandera de l'internacionalisme proletari que nosaltres, des d'on som, donarem el màxim de suport a la Unió Soviètica, liquidarem les maniobres de muniquesos i trotskistes i entreguistes i tota altra mena d'enemics camuflats, contribuirem a aixafar despietadament el nazi-feixisme-falangisme.

Hem de donar tot el nostre suport sense regateig ni reserves, als partits americans, en la tasca primordial de mobilització de la classe obrera, de les masses populars continentals, d'eixaltar el profund sentiment de simpatia i adhesió de les masses populars americanes vers la Unió Soviètica.

Contribuint a la mobilització a fons de la classe obrera, de les masses populars americanes, desfarem totes les maniobres anti-soviètiques. Impedirem que un dia els EE. UU., es converteixin en abanderats d'una pau blanca, d'una pau d'Hitler contra la Unió Soviètica i assolirem que les paraules d'ajut a la Unió Soviètica es traducixin en fets abundants, positius. Impedirem que els pactes d'acció conjunta que pugui assolir la Unió Soviètica amb Anglaterra i els EE.UU., es transformin en cap moment en papers mullats. Impedirem que el problema cabdal de la defensa de la Unió Soviètica passi mai a termes secundaris en benefici d'una pseudo-democràcia muniquesa, per a crear les condicions per un nou i colossal Munic. Neutralitzarem abastament la campanya infame de mentides i calumnies contra la Unió Soviètica, que ja ha començat. Assolirem que en donar-se els primers símptomes d'esgotament d'Hitler, les primeres commocions populars a Europa, no es relenteixi l'acció, sinó que s'intensifiqui per a donar el darrer cop mortal als muniquesos i amb ells a Hitler i a la seva colla de gangsters. Assolirem que les Colònies catalanes d'Amèrica es sumin a les masses populars americanes en defensa de la Unió Soviètica i pel reconeixement immediat de la Unió Soviètica per tots els governs llatino-americans. Assolirem que mitjançant la pressió popular es confisquin arreu els bens de nazistes, feixistes i falangistes, l'extermini de les seves organitzacions conspiratives i provocadores, de sabotatge, d'espionatge, de corrupció. Consolidarem les llibertats democràtiques del Continent, la Independència i la sobirania de les nacions llatino-americanes, de les nacions europees arreu esclavitzades.

Treballem, amb el màxim esforç, de cara a Catalunya

Hem d'ajudar als companys d'Amèrica, de treballar realitzant les tasques que tinguin a bé encomanar-nos. Mai, però, podem ni debem oblidar que el nostre deure primer és el de treballar de cara a Espanya, de cara a Catalunya. A cada país europeu, el Partit, il·legal, perseguit a mort, lluita sense de fallences. Els exemples gloriosos dels partits francès, alemany i anglès, són l'encoratjement de cada dia pels militants de la I.C. Nosaltres no podem estar ni estem endarrerats. Si més no, l'exemple del nostre poble ens ho impediria. Per damunt de tot la nostra veu, les nostres consignes, han d'arribar als nostres combatents de Catalunya, de França, del Sahara. Cal organitzar allí mateix, a casa nostra, amb més mètodo i amb més ardidesa que mai, la lluita en defensa de la Unió

Soviètica, la lluita contra el falangisme, la lluita per l'alliberació social i nacional del nostre poble.

La criminal agressió nazi-feixista contra la Unió Soviètica - haurà tingut inevitablement a Espanya, a Catalunya, arreu de la península, un ressó profund. Ha estat agredit l'únic país que d'una manera sistemàtica i conseqüent, des del comença---ment fins a la fi de la nostra gloriosa guerra, va estar al nostre costat, facilitant-nos armes, aliments, combustible, - matèries primes, crèdits quantiosos tècnics militars i, en el si del sinistre comitè de no intervenció, en la inoperant Societat de Nacions. Ha estat agredida la Unió Soviètica preci---sament pels que varen assassinar els nostres vells i infants, les nostres dones, pels que varen enrunar les nostres ciutats pels invasors de la nostra terra, pels que ens arrabassen ara queviures i matèries primes afamant el nostre poble, pels sos tenedors del règim d'assassinats i robatori franquista. Com dubtar que l'agressió contra la Unió Soviètica, la nostra -- gran amiga, ha d'haver exaltat a fons les masses populars del nostre país, intensificat la seva permanent rebel.lia, for---jant el clima revolucionari que ens ha de permetre ferir mortalment, cremant terminis, el franquisme?

Abans de la bestial agressió, existia en el nostre país un estat general de confusió. No es comprenia prou bé el caràcter de la guerra. En el fons de les masses populars no s'havia - quebrantat la confiança en la Unió Soviètica. Però els sofri---ments intolerables del nostre poble, el terror permanent, la fam en agudització progressiva, les presons i camps de concen---tració, l'atur forçós sense perspectiva d'un possible resta---bliment econòmic, la massa enorme d'exiliats, la presència ve---xant dels invasors, les titellades polítiques de Franco i la seva colla d'assassins, les ferides ineguaribles cada dia re---novades als nostres més pregons sentiments nacionals: empen---yien a importants sectors de la classe obrera, de la pagesia, de la menestralia progressiva, a l'acceptació de solucions de mal menor. Tot resultava bó si els treia del damunt la mons---truosa penombre franquista! Va ésser l'època d'or dels xochi---milcos. La criminal i no provocada agressió contra la Unió - Soviètica ha estat, doncs, com una finestra oberta, de sobte, en un quarto fosc. La classe obrera, la pagesia, la menestra---lia, tots els catalans progressius, ja hi venen clar. Saben ara que la victòria de la Unió Soviètica serà la nostra victò---ria, que la inversemblant derrota de la Unió Soviètica seria la nostra derrota. Saben ja que Catalunya serà lliure social i nacionalment, que els pobles hispànics podran bastir la Re---pública Popular i les nacions oprimides exercir el seu dret - d'autodeterminació, lluitant al costat dels pobles soviètics, contribuint amb el màxim d'esforç a la victòria de la Unió So---viètica.

Les manifestacions vacil·lants del franquisme palesen aquest estat d'opinió enrarit. El franquisme no gosa plantejar el problema de cara, tem d'una manera extraordinària la reacció popular. Li demanen cossos d'exèrcit, i respon organitzant una divisió de "voluntaris", amb discursos d'agressivitat vehement contra la Unió Soviètica, amb manifestacions ridícules d'estudiants que van pels carrers de Madrid escortats -- per la policia... Però no debem deixar-nos enganyar. Franco i la seva pandilla es preparen per entrar a fons en la -- guerra anti-soviètica. Després dels voluntaris seguiran si els deixem fer, els cossos d'exèrcit. I per tal de fer-ho -- possible, de trencar tota oposició, el franquisme accentuarà els mètodes terroristes. El franquisme, instrument d'Hitler a Espanya, iniciarà un període de major opressió, de més terror, més fam, més atur forçós. La seva cort de traïdors a -- Espanya, la seva permanència com a sàtrapes d'Hitler a Espanya, estan ja lligades a la guerra anti-soviètica. Només el poble pot evitar-ho, només el poble pot fer impossible la -- criminal participació d'Espanya en la guerra anti-soviètica.

Cal, doncs, organitzar a fons la nostra lluita.

El poble martiritzat pels Junkers, pels Capronis, afamat per Hitler i Mussolini, assassinat pels agents franquistes de la Gestapo, no prendrà les armes a favor del seus botxins i contra la seva gran amiga la Unió Soviètica.

Els obrers, els pagesos, la menestralia, els intel·lectuals, tota la Catalunya heroica i progressiva, emprarà les armes contra els seus enemics: el franquisme i el nazi-feixisme; -- prendrà el seu lloc de combat al costat de l'heroic exèrcit roig, per la Unió Soviètica, baluard de la democràcia, de la pau, Patria del Socialisme, guia i esperança de tots els pobles oprimits.

Ni un sol soldat, ni un fusell, ni un mós de pa, ni un litre de combustible, ni un quilo de ferro, ni una màquina, ni un treballador condemnat a fer treballs a Alemanya, han de sortir del nostre país! Res que el franquisme pugui vendre, -- lliurar a Hitler, res que l'ajudi a participar a la guerra -- anti-soviètica, ha d'ésser lliurat, permès pel nostre poble! Cal passar ja resoltament de la resistència passiva, dels mètodes aïllats de resistència activa, a la lluita activa de -- masses, a la lluita col·lectiva organitzada, car la batalla decisiva de la Unió Soviètica contra el nazi-feixisme és -- també la nostra batalla decisiva contra el franquisme! Car organitzar el sabotatge metòdic en gran escala! En les fà-- briques, en els camps, en les ciutats, cal destruir tot allò que estigui destinat a Hitler! Totes les formes i mètodes -- de lluita contra els hords i traïdors, contra Franco i el nazi-feixisme, són legítims, són necessaris! Car aquesta és --

la guerra definitiva contra el franquisme i els invasors, per la independència d'Espanya, per l'autodeterminació de Catalunya, d'Euzkadi, de Galícia, del Marroc, contra el terror, per l'amnistia, pel pa i la llibertat, contra la guerra anti-soviètica, per la República Popular, per la victòria de la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques!

El nostre partit

El nostre Partit és l'avantguarda de la classe obrera, del poble català. La nostra responsabilitat, doncs, en aquest moment crucial, és immensa. Caldrà que amb urgència fem un balanç general de la nostra activitat, del nostre esforç, per a transformar el P.S.U. de C. en un veritable Partit monolític, bolxevic, per tal d'accelerar el nostre procés, el nostre moviment. Deixant aquesta qüestió fonamental que serà motiu -- d'estudi, d'anàlisi i acords en data propera, el company Comorera acabà el seu informe dient:

Som soldats de la Internacional Comunista, estimem com a la -- nostra Pàtria la Unió Soviètica. Debem per tant considerar-- nos mobilitzats i sotmetre'ns a una disciplina de ferro. Debem treballar units amb el nostre gloriós Partit germà, el -- Partit Comunista d'Espanya. Si això sempre ha estat conve-- nient i just avui ho és molt més. El poble treballador ha -- d'ésser comú, fraternal, sense reserves. Ens hem d'ajudar mútuament sense defallències ni limitacions, comprendre que el -- P.S.U. de C. i el P.C. d'Espanya, que la classe obrera catalana i la classe obrera de la resta d'Espanya, són els aliats -- naturals, fonamentals, els que mai ens podrem abandonar, traïr, per dures que siguin i malhaurades les contingències. Forts per la nostra unitat interior, per la unitat fraternal amb el Partit germà i amb la classe obrera d'Espanya, menarem la lluita del nostre poble amb la màxima eficiència i rapidesa , assolirem la victòria definitiva!

Debem refermar la vigilància contra els enemics del Partit, -- vigoritzar la depuració, accentuar la vigilància revolucionària, tenir sempre present la consigna de desembre contra els traïdors expulsats dels nostres rengles; no oblidar, no perdonar. Debem continuar la lluita implacable contra els traï-- dors, contra els trotskistes, contra els social-demòcrates pòdrits, tipus Prieto, De Man, Stauning, Blum, Faure..., els -- aventurers Serra Pàmies i Miquel Ferrer col.laboradors i confidentes del nazi-feixisme, instruments de Falange a Mèxic. Debem, però, aixamplar el nostre moviment en la línia d'unitat obrera, de front popular veritable, cercant i trobant nous -- aliats, amb tots aquells elements que honradament vulguin marxar amb nosaltres en la defensa de la Unió Soviètica, per aixafar sense pietat i per a sempre més el nazi-feixisme-falangisme, amb tots aquells que siguin dignes de cridar a ple pul

mó, com nosaltres, aquestes paraules del company Molotov: "la nostra causa és justa. L'enemic serà aixafat. Nosaltres -- aconseguirem la victòria".